

DYREKTYWA RADY

z dnia 25 marca 1991 r.

ustanawiająca wymogi zootechniczne i rodowodowe w celu wprowadzania do obrotu zwierząt czystorasowych oraz zmieniająca dyrektywy 77/504/EWG oraz 90/425/EWG (91/174/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

zwierzęta czystorasowe będące „zwierzętami żywymi”, są wymienione w wykazie w załączniku II do Traktatu;

zwierzęta czystorasowe są przeważnie hodowane w związku z działalnością rolną; hodowla takich zwierząt stanowi źródło dochodu dla części rolników i dlatego powinna być wspierana;

na poziomie wspólnotowym ustanowiono szczególne zasady harmonizacji ustawodawstwa zootechnicznego dotyczącego bydła, trzody chlewnej, owiec, kóz i zwierząt z rodziny koniowatych;

aby zapewnić racjonalny rozwój hodowli zwierząt czystorasowych i w ten sposób podnieść wydajność w tym sektorze, należy ustalić na poziomie wspólnotowym zasady wprowadzania do obrotu takich zwierząt;

co do zasady, nie wolno zabraniać, ograniczać i utrudniać handlu wewnątrzspółnotowego;

właściwym jest, aby przepisy stosowane do czystorasowego bydła hodowlanego zostały rozszerzone na czystorasowe bawoły hodowlane, oraz aby w rezultacie została zmieniona dyrektywa 77/504/EWG⁴;

---

¹ Dz.U. nr C 304 z 29.11.1988, str. 6.

² Dz.U. nr C 12 z 16.1.1989, str. 365.

³ Dz.U. nr C 56 z 6.3.1989, str. 25.

⁴ Dz.U. nr L 206 z 12.8.1977, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 (Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8).

należy zastrzec, aby przepisy dyrektywy 90/425/EWG⁵ miały zastosowanie do tego sektora;

należy wprowadzić przepisy zapobiegające przywozowi zwierząt czystorasowych z państw trzecich na warunkach bardziej korzystnych niż stosowane we Wspólnocie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy „zwierzę czystorasowe” oznacza każde zwierzę przeznaczone do hodowli wymienione w załączniku II do Traktatu, którego obrót nie został jeszcze objęty bardziej szczegółowym wspólnotowym ustawodawstwem zootechnicznym, oraz które jest wpisane lub zarejestrowane w rejestrach lub dokumentacji rodowodowej prowadzonej przez uznane organizacje lub stowarzyszenia hodowców.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie zapewniają, aby:

- wprowadzanie do obrotu zwierząt czystorasowych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków nie było zakazywane, ograniczane lub utrudniane z powodów zootechnicznych lub rodowodowych,
- w celu zapewnienia, że wymogi zawarte w tiret pierwsze zostały spełnione, należy ustanowić w sposób niedyskryminujący, z uwzględnieniem zasad określonych przez organizację lub stowarzyszenie prowadzące rejestr lub dokumentację rodowodową danej rasy, kryteria zatwierdzania i uznawania organizacji lub stowarzyszeń hodowców, kryteria wpisywania lub rejestrowania w rejestrach lub dokumentacji rodowodowej, kryteria zatwierdzania reprodukcji zwierząt czystorasowych, wykorzystania ich nasienia, komórek jajowych i zarodków, oraz świadectwo wymagane do wprowadzenia ich do obrotu.

Do czasu wprowadzenia szczegółowych zasad stosowania, przewidzianych w art. 6, utrzymuje się stosowanie przepisów krajowych z uwzględnieniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 3

W art. 1 lit. a) dyrektywy 77/504/EWG po wyrazach „gatunku bydła” dodaje się wyrazy „z bawołami włącznie”.

Artykuł 4

W załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG sekcja II dodaje się tekst w brzmieniu:

„Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi zootechniczne i rodowodowe w celu wprowadzania do obrotu zwierząt czystorasowych

---

⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/675/EWG (Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1).

Dz.U. nr L 85 z 9.4.1991, str. 37.”

Artykuł 5

Do czasu wprowadzenia reguł wspólnotowych dotyczących tego tematu, warunki stosowane w odniesieniu do przywozu zwierząt czystorasowych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków, pochodzących z państw trzecich, nie mogą być bardziej korzystne niż warunki regulujące handel wewnątrzspółnotowy.

Artykuł 6

Szczegółowe zasady stosowania niniejszej dyrektywy przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 11 dyrektywy 88/661/EWG⁶.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie wprowadzą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 2006 r., i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przyjęte przez Państwa Członkowskie środki zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 marca 1991 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

---

⁶ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36.

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 listopada 1991 r.

w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG
oraz 91/496/EWG

(91/628/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w rezolucji z dnia 20 lutego 1987 r. w sprawie polityki dotyczącej opieki nad zwierzętami⁴, Parlament Europejski wezwał Komisję do przedstawienia propozycji w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu;

aby wyeliminować bariery techniczne w handlu żywymi zwierzętami i sprawić aby organizacje rynkowe, o których mowa, działały bez przeszkód przy jednoczesnym zapewnieniu zadawalającego poziomu ochrony zwierzętom, których to dotyczy, Wspólnota przyjęła przepisy w tej dziedzinie;

wszystkie Państwa Członkowskie ratyfikowały Europejską Konwencję o ochronie zwierząt podczas transportu międzynarodowego oraz podpisały dodatkowy Protokół umożliwiający Wspólnocie jako takiej przystąpienie do wspomnianej Konwencji;

rozporządzenie Rady (EWG) nr 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie stosowania we Wspólnocie Konwencji o międzynarodowym handlu zagrożonymi gatunkami fauny i flory⁵, zwanej dalej „Cites”, reguluje warunki transportu określonych gatunków;

dyrektywa 77/489/EWG⁶ ustanowiła zasady dotyczące ochrony zwierząt podczas transportu międzynarodowego; dyrektywa 81/389/EWG⁷ ustaliła środki zmierzające do wykonania

---

¹ Dz.U. nr C 214, z 21.08.1989, str. 36. oraz Dz.U. nr C 154 z 23.06.1990, str. 7.

² Dz.U. nr C 113 z 7.05.1990, str. 206.

³ Dz.U. nr C 56 z 7.03.1990, str. 29.

⁴ Dz.U. nr C 76 z 7.03.1987, str. 185.

⁵ Dz.U. nr L 384 z 31.12.1982, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 197/90 (Dz.U. nr L 29 z 31.01.1990, str. 1).

⁶ Dz.U. nr L 200 z 8.08.1977, str. 10.

dyrektywy 77/489/EWG, w szczególności wprowadziła kontrole na wewnętrznych granicach Wspólnoty;

aby osiągnąć te same cele, a szczególnie ochronę zwierząt podczas transportu, w kontekście ustanawiania rynku wewnętrznego konieczna jest modyfikacja przepisów dyrektywy 90/425/EWG⁸, między innymi w celu harmonizacji uprzednich kontroli dotyczących opieki nad zwierzętami podczas transportu;

ramy te muszą obejmować transport zwierząt wewnątrz, do i ze Wspólnoty, a systematyczne kontrole na wewnętrznych granicach wspólnotowych muszą zostać zniesione;

ze względów związanych z opieką nad zwierzętami, transport zwierząt na duże odległości, w tym zwierząt rzeźnych należy w jak największym stopniu ograniczyć;

proponowane przepisy muszą zagwarantować skuteczną ochronę zwierząt podczas transportu;

dyrektywę 91/496/EWG⁹ należy zmienić w taki sposób, aby dostosować ją do niniejszej dyrektywy; ponadto należy uchylić dyrektywy 77/489/EWG oraz 81/389/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do transportu:
  - a) nieparzystokopytnych zwierząt gospodarskich oraz zwierząt gospodarskich z gatunku bydła, owiec, kóz i nierogacizny;
  - b) drobiu, ptactwa domowego i królików domowych;
  - c) kotów domowych i psów domowych;
  - d) innych ssaków i ptaków;
  - e) innych zwierząt kręgowych i zwierząt zimnokrwistych.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
  - a) podróźnych przewożących zwierzęta domowe w celach niekomercyjnych;

---

⁷ Dz.U. nr L 150 z 6.06.1981, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 (Dz.U. nr L 362 z 31.12.1985, str. 8.).

⁸ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.

- b) bez uszczerbku dla odnośnych przepisów prawa krajowego, w stosunku do transportu zwierząt odbywającego się:
- na maksymalną odległość do 50 km liczoną od wyruszenia transportu do miejsca przeznaczenia, lub
  - przy udziale hodowców bydła lub właścicieli tuczarni korzystających z pojazdów rolniczych, lub środków transportu należących do nich w przypadkach, kiedy warunki geograficzne zmuszają ich sezonowo do niezarobkowego okresowego wypasu pewnych gatunków zwierząt.

Artykuł 2

1. W razie potrzeby do celów niniejszej dyrektywy obowiązują definicje zawarte w art. 2 dyrektyw 89/662/EWG¹⁰, 90/425/EWG, 90/675/EWG¹¹ oraz dyrektywy 91/496/EWG.

2. Dodatkowo obowiązują następujące definicje:

- a) „środki transportu”, są to części pojazdów drogowych, pojazdów szynowych, statków i samolotów wykorzystywane do transportu zwierząt, jak również kontenery podczas transportu lądowego, morskiego lub powietrznego;
- b) „transport”, wszelkie przemieszczanie zwierząt odbywające się przy użyciu środka transportu, które obejmuje załadunek i wyładunek zwierząt;
- c) „miejsce postoju”, miejsce, w którym podróż zostaje przerwana w celu umożliwienia zwierzętom odpoczynku, nakarmienia ich oraz napojenia;
- d) „punkt przeładowania”, miejsce, w którym transport zostaje wstrzymany w celu przeładowania zwierząt z jednego środka transportu do innego środka transportu;
- e) „miejsce wyruszenia transportu”, miejsce, w którym, bez uszczerbku dla przepisów art. 1 ust. 2 lit. b), zwierzę zostało po raz pierwszy załadowane na środek transportu, lub każde inne miejsce, w którym zwierzęta zostały wyładowane i były przechowywane, przez co najmniej 10 godzin, pojone, karmione i gdzie miały w razie potrzeby zapewnioną opiekę, ale z wyłączeniem wszelkich miejsc postoju lub punktów przeładowania.

Targowiska oraz miejsca gromadzenia zwierząt, zatwierdzone zgodnie z ustawodawstwem Wspólnotowym, również mogą być uznane za miejsca wyruszenia transportu:

- jeśli, pierwsze miejsce załadunku zwierząt znajduje się bliżej niż 50 km od wspomnianych targowisk lub miejsc gromadzenia zwierząt,
- jeśli, chociaż odległość wymieniona w tiret pierwsze wynosi ponad 50 km, zwierzęta miały zapewniony okres odpoczynku w okresie ustalonym zgodnie z procedurą

---

¹⁰ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹¹ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa z ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

określona w art. 17 i zostały napojone oraz nakarmione przed ponownym załadunkiem;

- f) „miejsce przeznaczenia”, miejsce, w którym zwierzę jest ostatecznie wyładowane ze środka transportu, ale z wyłączeniem miejsca postoju lub punktu przeładowania;
- g) „przewóz”, transport z miejsca wyruszenia do miejsca przeznaczenia.

ROZDZIAŁ II

Transport i kontrole na terenie Wspólnoty

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:
  - a) transport zwierząt wewnątrz, do i z każdego Państwa Członkowskiego odbywa się zgodnie z niniejszą dyrektywą, a w stosunku do zwierząt wymienionych w:
    - art. 1 lit. a) zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale I Załącznika,
    - art. 1 lit. b) zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale II Załącznika,
    - art. 1 lit. c) zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale III Załącznika,
    - art. 1 lit. d) zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale IV Załącznika,
    - art. 1 lit. e) zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale V Załącznika;
  - b) żadne zwierzę nie może być przewożone jeśli jego stan na to nie pozwala i jeśli nie podjęto stosownych kroków w celu zagwarantowania mu opieki w trakcie przewozu i po dotarciu do miejsca przeznaczenia. Zwierzęta chore lub ranne uznaje się za niezdolne do przewozu. Jednakże niniejszy przepis nie obowiązuje w stosunku do:
    - (i) zwierząt lekko rannych lub chorych, u których transport nie wywoła niepotrzebnego cierpienia;
    - (ii) zwierząt przewożonych do celów badań naukowych zatwierdzonych przez właściwy organ;
  - c) zwierzętom, które zachorują, lub odniosą urazy podczas transportu udziela się jak najszybciej pierwszej pomocy; zapewnia się im odpowiednią opiekę weterynaryjną a jeśli to konieczne, dokonuje się uboju w sposób niepowodujący niepotrzebnego cierpienia.
2. Niezależnie od ust. 1 lit. b) Państwa Członkowskie mogą zezwolić na transport zwierząt w celu przeprowadzenia koniecznego leczenia weterynaryjnego, lub uboju z konieczności, w warunkach niespełniających wymogów niniejszej dyrektywy. Państwa Członkowskie zagwarantują, że każdy transport tego rodzaju jest dozwolony jedynie wówczas, jeśli nie powoduje niepotrzebnego cierpienia, lub złego traktowania odnośnych zwierząt. W razie

konieczności przyjęte zostaną konkretne przepisy dotyczące obowiązywania niniejszego ustępu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

3. Bez uszczerbku dla wymogów ustanowionych w pkt. 1 lit. a) i b) oraz w Załączniku do niniejszej dyrektywy Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, ustali na wniosek Komisji odpowiednie warunki dodatkowe transportu pewnych gatunków zwierząt, takich jak nieparzystokopytne, dzikie ptactwo i ssaki morskie celem opieki nad nimi.

Do chwili wprowadzenia w życie niniejszych przepisów Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z postanowieniami Traktatu, stosować dodatkowe przepisy odnośnego prawa krajowego.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zagwarantują, że zwierzęta podlegają identyfikacji i rejestracji w trakcie przewożenia zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG, oraz że towarzyszy im dokumentacja wymagana zgodnie z prawem wspólnotowym, lub prawem wewnętrznym, umożliwiającą właściwemu organowi sprawdzenie:

- miejsca pochodzenia zwierząt oraz tożsamości ich właściciela,
- miejsca wyruszenia transportu zwierząt i miejsca przeznaczenia,
- daty i godziny wyruszenia transportu.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

1. każda osoba fizyczna lub prawna, przewożąca zwierzęta w celach zarobkowych:
  - a) jest zarejestrowana w sposób umożliwiający właściwym organom sprawdzenie, że spełnia wymogi niniejszej dyrektywy;
  - b) przewozi zwierzęta objęte niniejszą dyrektywą przy użyciu środków transportu spełniających wymogi ustanowione w Załączniku do niniejszej dyrektywy;
  - c) nie przewozi żadnych zwierząt, lub nie doprowadza do transportu żadnych zwierząt w sposób mogący prowadzić do ich poranienia, lub spowodowania niepotrzebnego cierpienia;
2. osoba kierująca przedsiębiorstwem przewozu zwierząt:
  - a) powierza przewóz personelowi posiadającemu niezbędną wiedzę o sprawowaniu wszelkiej koniecznej opieki nad przewożonymi zwierzętami;
  - b) przy przewozach trwających ponad 24 godziny od miejsca wyruszenia transportu i uwzględnieniu miejsca przeznaczenia sporządza plan trasy łącznie ze wszystkimi miejscami postoju i punktami przeładunku dzięki któremu można zapewnić zwierzętom odpoczynek, karmienie i pojenie i, w razie konieczności, wyładunek i

przechowanie zgodne z wymogami niniejszej dyrektywy dla gatunków przewożonych;

- c) jest w stanie, względem przewożonych gatunków i jeśli przewóz trwa dłużej niż 24 godziny, przedstawi kroki jakie zostały podjęte w celu spełnienia zapotrzebowania zwierząt na karmę i wodę w trakcie przewozu nawet wówczas, gdy plan trasy ulega zmianie, lub jeśli przewóz zostaje przerwany z powodów, na które nie ma ona wpływu;
  - d) gwarantuje, że zwierzęta są przewożone bez zwłoki do miejsca przeznaczenia niezależnie od normalnych okresów odpoczynku dla kierowców;
  - e) gwarantuje, że podczas przewozu przesyłce towarzyszą dokumenty zawierające oryginał planu trasy, wymienionego w lit. b), uzupełniony o datę, miejsce i czas wyruszenia transportu;
  - f) przechowuje drugą kopię wspomnianego planu trasy przez okres czasu ustalony przez właściwy organ, przedstawianą do wglądu w celu weryfikacji na żądanie właściwego organu;
  - g) jeśli zwierzęta podróżują bez opiekuna, gwarantuje, że wysyłający przygotował je do przewozu zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, oraz że odbiorca jest przygotowany na ich przyjęcie;
3. Miejsca postoju, uzgodnione zawczasu przez osobę kierującą, wymienioną w ust. 2 są regularnie kontrolowane przez właściwy organ.

Artykuł 6

1. W dyrektywie 90/425/EWG wprowadza się następujące zmiany:
- a) w art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„Niniejsza dyrektywa nie dotyczy kontroli przeprowadzanych jako część zadań wykonywanych w sposób niedyskryminacyjny przez organy odpowiedzialne za ogólne stosowanie ustaw w Państwach Członkowskich”.
  - b) w załączniku A do sekcja I dodaje się następujące odniesienie:

„Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG. (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.)”.
2. Świadczenia lub dokumenty wymienione w art. 3 dyrektywy 90/425/EWG uzupełnia się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17, celem uwzględnienia wymogów niniejszej dyrektywy.
3. Wymiana informacji między organami zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy musi zostać zintegrowana ze skomputeryzowanym systemem, przewidzianym w art. 20 dyrektywy

90/425/EWG (Animo) i, jeśli chodzi o przywóz z państw trzecich, z projektem zmian, zgodnie z art. 12 ust. 4 dyrektywy 91/496/EWG.

Szczegółowe zasady obowiązywania niniejszego ustępu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zagwarantują przyjęcie stosownych środków w celu zredukowania do minimum wszelkich opóźnień transportu, lub cierpienia zwierząt, jeśli strajki lub inne nieprzewidziane okoliczności stanowią przeszkodę w stosowaniu niniejszej dyrektywy. Należy podjąć specjalne kroki, w szczególności w portach, na lotniskach, dworcach kolejowych, stacjach rozrządowych, oraz w punktach kontroli granicznej, wymienionych w art. 6 dyrektywy 91/496/EWG, w celu przyspieszenia transportu zwierząt w warunkach zgodnych z wymogami niniejszej dyrektywy.

2. Bez uszczerbku dla wymogów wspólnotowych w zakresie zdrowia zwierząt ustanowionych innymi przepisami, żadna przesyłka ze zwierzętami nie zostanie zatrzymana w trakcie transportu, o ile nie jest to konieczne ze względów opieki nad zwierzętami. Jeżeli jakaś przesyłka zostanie zatrzymana podczas transportu na dłużej niż dwie godziny, podjęte zostaną stosowne kroki dla zapewnienia zwierzętom opieki oraz, jeśli to konieczne, wyładunku i przechowania.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie zagwarantują, że zgodnie z zasadami i przepisami dotyczącymi kontroli, ustalonymi w dyrektywie 90/425/EWG, właściwy organ sprawdza, czy spełnione zostały wymogi niniejszej dyrektywy poprzez dokonywanie niedyskryminacyjnych inspekcji:

- a) środków transportu i zwierząt przybywających do miejsca przeznaczenia;
- b) środków transportu i zwierząt na targowiskach, w miejscach wyruszenia transportu, w miejscach postoju i w punktach przeładowania;
- c) szczegółowych danych w dokumentach towarzyszących.

Ponadto, jeśli właściwy organ Państwa Członkowskiego posiada informacje, na podstawie, których może podejrzewać, że doszło do uchybienia, może on przeprowadzać kontrole również podczas transportu zwierząt na jego terytorium.

Niniejszy artykuł nie dotyczy kontroli przeprowadzanych jako część zadań wykonywanych w sposób niedyskryminacyjny przez organa odpowiedzialne za ogólne stosowanie ustaw w Państwie Członkowskim.

Artykuł 9

1. Jeżeli w trakcie transportu zostanie stwierdzone, że przepisy niniejszej dyrektywy nie są lub nie były przestrzegane, organ właściwy w miejscu stwierdzenia takiego uchybienia zażąda od osoby odpowiadającej za ten środek transportu podjęcia wszelkich działań, jakie właściwy organ uzna za konieczne, dla opieki nad odnośnymi zwierzętami.

Zależnie od okoliczności działania takie mogą obejmować:

- a) zorganizowanie zakończenia przewozu lub dostarczenie zwierząt najkrótszą trasą z powrotem do miejsca wyruszenia transportu, pod warunkiem że takie postępowanie nie sprawi zwierzętom niepotrzebnego cierpienia;
- b) zorganizowanie zwierzętom odpowiedniego miejsca przechowania i zapewnienie im prawidłowej opieki do czasu rozwiązania problemu;
- c) zorganizowanie humanitarnego uboju odnośnych zwierząt. Przeznaczenie i wykorzystanie tusz takich zwierząt regulują przepisy ustalone w dyrektywie 64/433/EWG¹².

2. Jeżeli osoba odpowiadająca za ów środek transportu nie przestrzega instrukcji właściwego organu, ten ostatni niezwłocznie egzekwuje środki, o których mowa i w odpowiedni sposób uzyskuje rekompensatę kosztów wprowadzenia owych środków.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo odwołania od decyzji właściwych organów, istniejące w ramach ustaw obowiązujących w Państwach Członkowskich.

Decyzje podejmowane przez właściwe organy w Państwach Członkowskich i powody tych decyzji są podawane do wiadomości wysyłającemu, lub jego przedstawicielowi, oraz właściwemu organowi w Państwie Członkowskim będącym krajem wysyłającym.

Na życzenie wysyłającego, lub jego przedstawiciela, wspomniane decyzje i powody są im przesyłane na piśmie wraz ze szczegółami dotyczącymi prawa odwołania, którym dysponują zgodnie z ustawami obowiązującymi w Państwie Członkowskim przeznaczenia oraz szczegółami dotyczącymi obowiązującej procedury i terminów.

Jednakże w razie zaistnienia sporu obie strony zainteresowane mogą, jeśli tak postanowią, w maksymalnym terminie jednego miesiąca, poddać spór ocenie biegłego, którego nazwisko znajduje się na liście biegłych wspólnotowych sporządzonej przez Komisję.

Biegli wydają opinię w terminie nie dłuższym niż 72 godziny. Strony podporządkowują się opinii biegłego z należyтым uwzględnieniem ustawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie weterynarii.

Artykuł 10

1. Biegli Komisji mogą, w zakresie wymaganym dla jednolitego obowiązywania niniejszej dyrektywy, dokonywać kontroli na miejscu we współpracy z właściwymi organami Państw Członkowskich. Państwa Członkowskie na terenie, których przeprowadzane są inspekcje, zapewnią biegłym wszelką pomoc konieczną do zrealizowania ich zadań. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o wynikach takich kontroli.

2. Szczegółowe zasady obowiązywania niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą ustaloną w art. 17.

---

¹² Dyrektywa zmieniona i ujednolicona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 68).

ROZDZIAŁ III

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 11

1. Obowiązują zasady określone w dyrektywie 91/496/EWG, w szczególności w stosunku do organizowania kontroli i postępowania kontrolnego.

2. Przywóz, tranzyt i transport do i na terenie Wspólnoty żywych zwierząt objętych niniejszą dyrektywą i pochodzących z państw trzecich jest dozwolony tylko wówczas, gdy eksporter i/lub importer zobowiązuje się pisemnie do przestrzegania wymogów niniejszej dyrektywy i podjął kroki w celu ich przestrzegania.

3. Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1993 r. akapit pierwszy art. 4 ust. 2 lit. d) dyrektywy 91/496/EWG otrzymuje brzmienie:

„d) weryfikacja zgodności z wymogami dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG*

* Dz.U.nr L 340, 11.12.1991, str.17.”

4. Świadcstwo lub dokumenty przewidziane w art. 4 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 91/496/EWG są uzupełniane zgodnie z procedurą określoną w art. 17, celem uwzględnienia wymogów niniejszej dyrektywy.

Do chwili przyjęcia niniejszych przepisów obowiązują stosowne przepisy prawa krajowego, zgodne z ogólnymi zasadami określonymi w Traktacie.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 12

Do celów niniejszej dyrektywy zasady i procedury dotyczące informacji, ustalone w dyrektywie 89/608/EWG¹³, obowiązują *mutatis mutandis* z uwzględnieniem istniejących różnic.

Artykuł 13

1. Najpóźniej do dnia 1 lipca 1992 r. Komisja przedstawi raport przygotowany na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, ewentualnie także wnioski, w sprawie:

- kwestii ustalenia maksymalnego czasu przewozu dla określonych gatunków zwierząt;
- przerw ustalonych w rozdziale I części A ust. 2 lit. d) Załącznika do niniejszej dyrektywy;
- długość okresu odpoczynku przewidzianego w art. 5 ust. 2 lit. b);

¹³ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

- normy załadunkowe dotyczące zagęszczenia zwierząt obowiązujące podczas transportu określonych gatunków zwierząt;
- normy jakie musi spełniać środek transportu dotyczące transportu określonych gatunków zwierząt.

Rada podejmie działania w sprawie tych wniosków działając kwalifikowaną większością głosów.

2. Zgodnie z procedurą ustaloną w art. 17 i po konsultacjach z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym Komisja określa kryteria wspólnotowe, jakie spełniać muszą miejsca postojów odnośnie do karmienia, pojenia, załadunku, wyładunku i, jeśli to konieczne, przechowania określonych gatunków zwierząt.

3. Po trzech latach od wdrożenia przepisów niniejszej dyrektywy Komisja przedstawi Radzie raport w sprawie doświadczenia, uzyskanego przez Państwa Członkowskie, w szczególności dotyczącego przepisów wymienionych w ust. 1 i 2, ewentualnie dołączając wnioski w sprawie zmiany tych przepisów. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, podejmie działania w sprawie takiego raportu.

4. Do czasu wprowadzenia w życie przepisów wymienionych w ust. 1 i 2 obowiązują stosowne przepisy prawa krajowego zgodne z ogólnymi zasadami określonymi w Traktacie.

Artykuł 14

Załączniki do niniejszej dyrektywy zmieniane są przez Radę, która działa kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji, mając na względzie w szczególności ich dostosowywanie do postępu technicznego i naukowego.

Artykuł 15

Zgodnie z procedurą ustaloną w art. 17 świadectwa lub dokumenty towarzyszące, przewidziane w rozporządzeniach wspólnotowych w sprawie transportu zwierząt, wymienionych w art. 1, mogą być uzupełniane przez zaświadczenia wydane przez właściwy organ w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy 90/425/EWG poświadczające, że wymogi niniejszej dyrektywy zostały spełnione.

Artykuł 16

Przepisy dotyczące opieki nad zwierzętami podczas transportu obowiązujące wobec przemieszczania zwierząt w pewnych częściach terytoriów wymienionych w załączniku 1 do dyrektywy 90/675/EWG, w przypadku Królestwa Hiszpanii łącznie z Wyspami Kanaryjskimi, z uwzględnieniem naturalnych ograniczeń właściwych dla tych terytoriów, w szczególności ich oddalenia od kontynentalnej części terytorium Wspólnoty, przyjmowane są zgodnie z procedurą ustaloną w art. 17, na podstawie informacji określonych w ust. 2.

W tym celu najpóźniej do dnia 1 lipca 1992 r. zainteresowane Państwa Członkowskie przedstawią Komisji szczególne przepisy, których będą przestrzegać, dotyczące opieki nad

zwierzętami podczas transportu, jeśli zwierzęta przemieszczane są w odnośnych regionach, z uwzględnieniem ograniczeń właściwych tym terytoriom.

Artykuł 17

1. Jeśli wykorzystywana ma być procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący - z własnej inicjatywy lub na prośbę przedstawiciela Państwa Członkowskiego - niezwłocznie kieruje sprawę do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej „Komitetem”), ustanowionego decyzją 68/361/EWG¹⁴.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawia Komitetowi propozycję środków, jakie należy podjąć. Komitet wydaje opinię w sprawie propozycji w terminie, który może ustalić przewodniczący zależnie od pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością głosów określoną w art. 148 ustęp 2 Traktatu w przypadku decyzji wymagających przyjęcia przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie wazone są w sposób ustalony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeśli przewidziane środki są niezgodne z opinią Komitetu lub, jeśli nie wydano żadnej opinii, Komisja niezwłocznie przestawia Radzie propozycję odnoszącą się do środków, jakie należy podjąć. Rada działa kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od dnia skierowania sprawy do Rady nie podjęła ona żadnych działań, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zagłosowała zwykłą większością przeciwko wspomnianym środkom.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie podejmą odpowiednie konkretne środki zmierzające do ukarania osób fizycznych, lub prawnych, za wszelkie naruszenia niniejszej dyrektywy.

2. W przypadku wielokrotnego naruszania niniejszej dyrektywy, lub naruszenia powodującego dotkliwe cierpienie u zwierząt, Państwo Członkowskie może, bez uszczerbku dla innych nałożonych sankcji, podjąć kroki konieczne dla naprawienia zauważonych niedociągnięć.

Artykuł 19

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z ustawodawstwa celnego.

Artykuł 20

Dyrektywy 77/489/EWG oraz 81/389/EWG tracą moc nie później niż w terminie wymienionym w art. 21.

Artykuł 21

---

¹⁴ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Wspomniane w ust. 1 środki, powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 listopada 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

ROZDZIAŁ I

ZWIERZĘTA DOMOWE NIEPARZYSTOKOPYTNE ORAZ ZWIERZĘTA DOMOWE Z GATUNKU BYDŁA, OWIEC, KÓZ ORAZ ŚWIŃ

A. Przepisy ogólne

1. Zwierzęta ciężarne, co, do których istnieje prawdopodobieństwo, że urodzą młode podczas transportu, lub zwierzęta, które urodziły w ciągu ostatnich 48 godzin, a także zwierzęta nowonarodzone, u których pępek nie uległ jeszcze całkowitemu zagojeniu, uznaje się za niezdolne do przewożenia.
2.
  - a) Zwierzętom należy zapewnić odpowiednią przestrzeń do stania w ich naturalnej pozycji i, w razie konieczności, przegrody ochraniające zwierzęta przed ruchem środka transportu. Jeśli specjalne warunki dotyczące ochrony zwierząt nie stanowią inaczej, zwierzętom należy zapewnić przestrzeń wystarczającą do leżenia.
  - b) Środki transportu i kontenery muszą być tak skonstruowane i obsługiwane, aby ochraniać zwierzęta przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi i znacznymi różnicami w warunkach klimatycznych. Wentylacja i kubatura muszą być zgodne z warunkami transportu i odpowiednie dla przewożonych gatunków zwierząt.
  - c) Środki transportu i kontenery muszą być łatwe do czyszczenia, zabezpieczone przed wydostaniem się zwierząt i skonstruowane oraz obsługiwane w taki sposób, aby uniknąć poranienia i niepotrzebnego cierpienia i zagwarantować zwierzętom bezpieczeństwo podczas transportu. Kontenery, w których przewożone są zwierzęta, muszą być oznakowane symbolem wskazującym na obecność żywych zwierząt oraz znakiem wskazującym, że zwierzęta są ułożone w pozycji wyprostowanej; ponadto muszą umożliwić dokonywanie inspekcji oraz opiekę nad zwierzętami i być rozmieszczone w sposób niezakłócający wentylacji. Podczas transportu i ładowania kontenery muszą być trzymane w pozycji pionowej i nie mogą być narażone na gwałtowne wstrząsy i szarpnięcia.
  - d) Podczas transportu zwierzęta muszą otrzymywać wodę i odpowiednią karmę w stosownych odstępach czasu. Odstępy te nie mogą przekraczać 24 godzin, chyba, że konieczne jest przedłużenie tego okresu o nie więcej niż dwie godziny w konkretnych przypadkach i gdy leży to w interesie zwierząt, w szczególności z uwagi na przewożone gatunki, wykorzystywane środki transportu oraz bliskość miejsca wyładowania.
  - e) Podczas transportu zwierzęta nieparzystokopytne muszą nosić kantary. Przepis ten nie musi obowiązywać w stosunku do nieposkromionych źrebiąt lub do zwierząt przewożonych w oddzielnych pojemnikach.
  - f) Jeśli zwierzęta są przywiązane, powrozy lub inne tego rodzaju wiązania muszą być wystarczająco mocne, aby nie ulec zerwaniu podczas transportu w normalnych warunkach, oraz dostatecznie długie, aby umożliwić zwierzętom, w razie potrzeby, położenie się oraz jedzenie i napojenie się. Muszą też być ułożone w taki sposób, aby

wyeliminować niebezpieczeństwo zaduszenia lub powstania urazów. Zwierząt nie przywiązuje się za rogi ani za kółka w nosie.

- g) Zwierzęta nieparzystokopytne przewozi się w oddzielnych przegrodach lub pojemnikach, skonstruowanych w taki sposób, aby chroniły zwierzęta przed wstrząsami. Jednakże takie zwierzęta można też przewozić w grupach; w takim przypadku należy dopatrzeć, aby zwierzęta wrogie sobie nawzajem nie były przewożone razem i aby ich tylne kopyta zostały pozbawione podków.
  - h) Zwierzęta nieparzystokopytne nie mogą być przewożone w pojazdach posiadających więcej niż jedną skrzynię ładunkową.
3. a) Jeśli zwierzęta różnych gatunków są przewożone tym samym środkiem transportu to muszą one być rozdzielone według gatunków, z wyjątkiem zwierząt-towarzyszy, gdy ich rozdzielenie spowodowałoby cierpienie. Ponadto należy podjąć specjalne kroki w celu uniknięcia niekorzystnych reakcji mogących wynikać z przewożenia w tej samej przesyłce zwierząt, które są swoimi naturalnymi wrogami. Jeśli ten sam środek transportu przewozi zwierzęta w różnym wieku, zwierzęta dorosłe i młode należy rozdzielić; jednakże ograniczenie to nie obowiązuje w stosunku do samic podróżujących z młodymi, które są przez nie karmione. Niekastrowane dorosłe samce należy oddzielić od samic. Dorosłe knury zarodowe należy oddzielić od siebie nawzajem. Dotyczy to także ogierów. Przepisy te obowiązują jedynie w sytuacji, gdy zwierzęta nie były hodowane w zgodnych grupach lub, gdy nie są do siebie przyzwyczajone.
- b) Do przegród, w których przewożone są zwierzęta, nie można ładować towarów. Mogłoby to naruszyć warunki opieki nad zwierzętami.
4. Należy używać odpowiedniego sprzętu do załadowywania i wyładowywania zwierząt, takiego jak pomosty, rampy lub pochylnie ładunkowe. Materiał podłogowy tego sprzętu powinien posiadać właściwości przeciwpoślizgowe, a w razie potrzeby sprzęt powinien być zaopatrzony w osłonę boczną. Podczas przewozu nie wolno zawieszając zwierząt przy użyciu środków mechanicznych, podnosić ani wlec za głowę, rogi, nogi, ogon, czy sierść. Dodatkowo należy w miarę możliwości unikać elektrycznych poganiaczy.
5. Podłoga środka transportu lub kontenera musi być wystarczająco mocna, aby wytrzymać ciężar przewożonych zwierząt: musi być przeciwpoślizgowa; jeżeli są w niej szczeliny lub otwory to muszą one być całkowicie gładkie, aby zapobiec poranieniu zwierząt. Podłoga musi być pokryta taką ilością ściółki, która wystarcza do pochłaniania odchodów, chyba, że kwestia ta rozwiązana została w inny sposób posiadający co najmniej takie same zalety, lub gdy odchody są regularnie usuwane.
6. Aby zapewnić zwierzętom konieczną opiekę podczas transportu, przesyłkom zwierząt gospodarskich musi towarzyszyć opiekun, z wyjątkiem następujących przypadków:
- a) jeśli zwierzęta przewożone są w kontenerach zabezpieczonych, odpowiednio wentylowanych i, jeśli to konieczne, zawierających dostateczną ilość karmy i wody w korytach i poidłach, zabezpieczonych przed wywróceniem się, na przewóz trwający dwukrotnie dłużej niż zaplanowano;

- b) jeśli przewoźnik pełni funkcję opiekuna;
  - c) jeśli wysyłający zatrudnił osobę opiekującą się zwierzętami we wskazanych miejscach postoju.
7. a) Dozorca lub osoba wynajęta przez wysyłającego sprawuje opiekę nad zwierzętami, karmi je i poi, w razie potrzeby doi.
- b) Krowy dojne są dojne w odstępach około 12 godzin, nie dłuższych jednak niż 15 godzin.
- c) Aby umożliwić opiekunowi sprawowanie opieki, wymaga się aby dysponował on, w razie potrzeby, odpowiednim oświetleniem.
8. Zwierzęta ładuje się do środków transportu, które zostały dokładnie wyczyszczone i, w razie potrzeby, odkażone. Zwierzęta padłe, ściółka i odchody są jak najszybciej usuwane.

B. Przepisy szczególne dotyczące przewozu koleją

9. Każdy towarowy wagon kolejowy wykorzystywany do transportu zwierząt jest oznakowany symbolem wskazującym na obecność żywych zwierząt, chyba, że zwierzęta przewożone są w kontenerach. Jeśli nie ma możliwości udostępnienia wagonów specjalnie przystosowanych do przewozu zwierząt, zwierzęta należy przewozić w wagonach zadaszonych, zdolnych do jazdy z dużą prędkością i zaopatrzonych w dostatecznie duże otwory wentylacyjne, lub system wentylacji, który działa skutecznie również przy niewielkich prędkościach. Wewnętrzne ściany wagonów muszą być wykonane z drewna lub innego stosownego materiału, całkowicie gładkiego, do których przymocowane są kółka lub pręty do wiązania zwierząt w razie potrzeby.
10. Jeśli nie są przewożone w osobnych pojemnikach, zwierzęta nieparzystokopytne przywiązuje się w taki sposób, aby wszystkie były ułożone przodem do tej samej strony pojazdu lub przywiązane przodem do siebie. Jednakże nie przywiązuje się źrebiąt i zwierząt nieoswojonych.
11. Duże zwierzęta ładuje się w taki sposób, aby umożliwić opiekunowi poruszanie się między nimi.
12. Jeżeli, zgodnie z pkt. 3 lit. a), wymagane jest rozdzielenie zwierząt, można to uczynić poprzez przywiązanie je w oddzielnych częściach wagonu albo, jeśli miejsca jest wystarczająco dużo, poprzez ustawienie odpowiednich ścianek działowych.
13. Podczas przyłączania składów i w trakcie wszelkich innych ruchów wagonów należy podjąć wszelkie środki ostrożności celem uniknięcia wstrząsów wagonów zawierających zwierzęta.

C. Przepisy szczególne dotyczące transportu drogowego

14. Pojazdy muszą być tak skonstruowane, aby zapobiec wydostaniu się zwierząt a także zagwarantować im bezpieczeństwo. Powinny być wyposażone w dach, który zapewnia skuteczną ochronę przed warunkami atmosferycznymi.

15. Urządzenia do wiązania powinny znajdować się w pojazdach wykorzystywanych do transportu dużych zwierząt, zwykle wymagających uwiązania. Jeżeli pojazdy muszą być podzielone na mniejsze części, ścianki działowe muszą mieć sztywną konstrukcję.
16. Pojazdy wyposażone są w odpowiedni sprzęt spełniający wymogi zawarte w ust. 4.

D. Przepisy szczególne dotyczące transportu wodnego

17. Wyposażenie statku musi umożliwiać transport zwierząt bez zagrożenia urazami i bez niepotrzebnego cierpienia.
18. Zwierząt nie przewozi się na otwartych pokładach, chyba, że znajdują się w odpowiednio zabezpieczonych kontenerach lub innych konstrukcjach, zatwierdzonych przez właściwy organ i dających odpowiednią ochronę przed falami morskimi i warunkami atmosferycznymi.
19. Zwierzęta muszą być przywiązane, lub prawidłowo umieszczone w kojcach lub kontenerach.
20. Należy zapewnić dostateczne przejścia umożliwiające dostęp do wszystkich kojców, kontenerów i pojazdów, w których umieszczone są zwierzęta. Należy udostępnić sprzęt oświetleniowy.
21. Należy zapewnić wystarczającą liczbę opiekunów uwzględniającą liczbę przewożonych zwierząt i czasu trwania podróży.
22. Wszystkie części statku, w których ulokowane są zwierzęta muszą być zaopatrzone w system odwadniający utrzymywany w dobrym stanie sanitarnym.
23. Należy przewozić sprzęt, z rodzaju zatwierdzonego przez właściwy organ, służący do dokonania uboju gdyby okazało się to konieczne.
24. Statki wykorzystywane do transportu zwierząt będą, przed wypłynięciem, zaopatrywane w dostateczne ilości wody pitnej – jeśli nie są wyposażone w odpowiedni system do jej produkcji – oraz odpowiednie środki spożywcze, z uwzględnieniem gatunków i liczby zwierząt transportowanych, jak również czasu trwania podróży.
25. Należy przewidzieć oddzielenie w trakcie podróży zwierząt chorych lub rannych i udzielenie pierwszej pomocy, jeśli okaże się to konieczne.
26.
  - a) Jeśli zwierzęta transportowane są w wagonach kolejowych towarowych oraz na statkach pokładowych, należy dopilnować ze szczególną uwagą, aby zwierzęta miały zapewnioną odpowiednią wentylację na czas podróży. ust. 17-19 nie obowiązują w stosunku do transportu zwierząt załadowanych na wagony kolejowe towarowe, lub pojazdy drogowe na promach pokładowych, lub podobnych statkach.
  - b) Jeśli zwierzęta przewożone są w pojazdach drogowych na statkach pokładowych, obowiązują następujące środki:

- (i) przegrody ze zwierzętami muszą być odpowiednio przymocowane do pojazdu, pojazd i przedziały ze zwierzętami muszą być wyposażone w odpowiedni sprzęt do wiązania, umożliwiający bezpieczne przymocowanie ich do statku. Na zadaszonym pokładzie statku ro-ro, należy utrzymać odpowiednią wentylację dostosowaną do liczby przewożonych pojazdów. Jeśli to możliwe, pojazd służący do transportu zwierząt powinien być umieszczony w pobliżu otworu wlotowego świeżego powietrza;
- (ii) przegrody ze zwierzętami muszą mieć odpowiednią liczbę otworów wentylacyjnych, lub w inny sposób zapewnić odpowiednią wentylację, z uwzględnieniem faktu, że przepływ powietrza w zamkniętej przestrzeni ładowni pojazdów jest ograniczony. Musi być zapewniona wystarczająca ilość miejsca wewnątrz każdej przegrody ze zwierzętami i na każdym z poziomów przegrody, aby zapewnić odpowiednią wentylację ponad zwierzętami, jeśli znajdują się one w normalnej pozycji stojącej;
- (iii) Należy zapewnić odpowiedni dostęp do każdej części przegrody ze zwierzętami, tak żeby w razie potrzeby można było sprawować opiekę nad zwierzętami, karmić je i poić podczas podróży.

E. Przepisy szczególne dotyczące transportu powietrznego

- 27. Zwierzęta przewozi się w kontenerach, kojcach lub przegrodach odpowiednich dla danych gatunków, spełniających przynajmniej najnowsze przepisy IATA dotyczące żywych zwierząt.
- 28. Należy przedsięwziąć środki zapobiegawcze w celu uniknięcia zbyt wysokiej lub zbyt niskiej temperatury na pokładzie, mając na uwadze przewożone gatunki zwierząt. Dodatkowo należy unikać dużych wahań ciśnienia.
- 29. Na pokładzie samolotu frachtowego będzie znajdował się odpowiedni sprzęt, zatwierdzony przez właściwy organ, służący do przeprowadzania uboju zwierząt, jeśli okaże się to konieczne.

ROZDZIAŁ II

DRÓB, PTACTWO DOMOWE I KRÓLIKI DOMOWE

- 30. Następujące przepisy zawarte w rozdziale I obowiązują *mutatis mutandis*, z uwzględnieniem istniejących różnic, w stosunku do transportu drobiu, ptactwa domowego i królików domowych: ust. 2 lit. a), b) i c), ust. 3, 5, 6, 8, 9, 13, 17-22, 24 i 26-29.
- 31. Należy zapewnić odpowiednią karmę i wodę w dostatecznej ilości, z wyjątkiem:
  - (i) podróży trwającej krócej niż 12 godzin, niezależnie od czasu trwania załadowania i wyładowania;
  - (ii) podróży trwającej krócej niż 24 godziny dla piskląt wszystkich gatunków, pod warunkiem, że podróż zakończy się w ciągu 72 godzin od ich wyklucia się.

ROZDZIAŁ III

DOMOWE PSY I DOMOWE KOTY

32. Bez uszczerbku dla art. 1 ust. 2 lit. a) następujące przepisy zawarte w rozdziale I obowiązują, z uwzględnieniem istniejących różnic, w stosunku do transportu psów domowych i kotów domowych: ust. 1, ust. 2 lit. a), b) i c), ust. 3, 5, 6, ust. 7 lit. a) i c), ust. 8, 9, 12, 13, 15, i 17-29.
33. Przewożone zwierzęta karmi się w odstępach nie dłuższych niż 24 godziny i poi w odstępach nie dłuższych niż 12 godzin. Należy podać jasne instrukcje na piśmie dotyczące karmienia i pojenia. Samice w rui oddziela się od samców.

ROZDZIAŁ IV

INNE SSAKI I PTAKI

34. a) Przepisy zawarte w niniejszym rozdziale obowiązują w stosunku do transportu ssaków i ptaków nieobjętych przepisami zawartymi w poprzednich rozdziałach.
b) Następujące przepisy zawarte w rozdziale I obowiązują *mutatis mutandis*, z uwzględnieniem istniejących różnic, w stosunku do transportu gatunków podanych w niniejszym rozdziale: ust. 1, ust. 2 lit. a), b) i c), ust. 3 lit. b), ust. 4, 5, 6, ust. 7 lit. a) i c), ust. 3 lit. b), ust. 4, 5, 6, ust. 7 litery a) i c), ust. 8, 9 i 13-29.
35. Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 1 lit. b), przewozi się jedynie zwierzęta nadające się do przewożenia i w dobrym stanie zdrowia. Zwierzęta w widocznym stanie zaawansowanej ciąży, lub zwierzęta, które ostatnio rodziły, jak również zwierzęta niedawno urodzone, które nie są w stanie samodzielnie przyjmować pokarmów, i którym nie towarzyszy matka, uznaje się za niezdolne do przewożenia. W wyjątkowych okolicznościach można zostać zwolnionym ze stosowania niniejszych przepisów, jeżeli jest to niezbędne i leży w interesie zwierząt, aby przewieźć je do miejsca, w którym można udzielić im odpowiedniej pomocy.
36. Nie podaje się środków uspokajających, chyba, że zaistniały wyjątkowe okoliczności, a i wówczas jedynie pod bezpośrednim nadzorem lekarza weterynarii. Szczegóły dotyczące podawanych im środków uspokajających będą towarzyszyły zwierzętom do miejsca przeznaczenia.
37. Zwierzęta przewozi się jedynie w odpowiednio skonstruowanych środkach transportu, na których znajduje się, w miarę potrzeby, informacja, czy znajdujące się w nich zwierzęta są dzikie, bojaźliwe lub niebezpieczne. Ponadto należy dołączyć jasne instrukcje na piśmie dotyczące karmienia, pojenia i specjalnej opieki, jaką należy tym zwierzętom zapewnić.

Zwierzęta objęte konwencją CITES przewozi się zgodnie z najnowszymi przepisami dotyczącymi „wytycznych konwencji CITES w sprawie transportu i przygotowania do wysyłki żywych dzikich zwierząt i żywych roślin”. W przypadku transportu powietrznego przewozi się je przestrzegając, co najmniej najnowszych przepisów IATA dotyczących transportu żywych zwierząt. Zwierzęta dostarcza się jak najszybciej do miejsca przeznaczenia.

38. Zwierzętom objętym niniejszym rozdziałem zapewnia się opiekę zgodnie z instrukcjami i wytycznymi wymienionymi w ust. 31.
39. Przed wysyłką należy przewidzieć stosowny okres czasu na ładowanie i przygotowanie zwierząt, podczas którego będą one, w razie potrzeby, umieszczane stopniowo w przeznaczonych dla nich kontenerach.
40. Zwierząt różnych gatunków nie umieszcza się w tym samym kontenerze. Ponadto zwierząt tego samego gatunku nie umieszcza się w tym samym kontenerze, jeżeli nie wiadomo, czy nie będą się traktowały z wrogością.
41. Jeleniowatych nie przewozi się, jeśli ich poroże znajduje się w okresie wzrostu.
42. Ptaki trzyma się w półmroku.
43. Bez uszczerbku dla specjalnych środków podjętych zgodnie z art. 3 ust. 3 nad ssakami morskimi musi bezustannie czuwać wykwalifikowany opiekun. Kontenery, w których znajdują się, nie mogą być układane jeden na drugim.
44. a) W kontenerach należy zapewnić dodatkową wentylację poprzez otwory o odpowiedniej wielkości, wykonane we wszystkich ścianach, tak żeby przez cały czas zapewnić dostateczny przepływ powietrza. Otwory te muszą mieć rozmiary zapobiegające kontaktowi zwierzęcia z osobami ładującymi kontenery, oraz zapobiegające przed powstaniem urazów.
b) Do wszystkich ścian, dachów, i podstaw kontenerów przytwierdza się pręty odległościowe odpowiednich rozmiarów, tak aby zapewnić zwierzętom swobodny przepływ powietrza na wypadek piętrowego lub ciasnego ułożenia ładunku.
45. Nie umieszcza się zwierząt w pobliżu środków spożywczych lub miejsc, do których mają dostęp osoby nieupoważnione.

ROZDZIAŁ V

INNE ZWIERZĘTA KRĘGOWE I ZWIERZĘTA ZIMNOKRWISTE

46. Inne zwierzęta kręgowie i zwierzęta zimnokrwiste należy przewozić w takich kontenerach, w takich warunkach, zwłaszcza w odniesieniu do przestrzeni, wentylacji, temperatury i bezpieczeństwa, i z takimi zapasami wody i tlenu, jakie są właściwe dla danych gatunków. Zwierzęta objęte konwencją CITES muszą być przewożone zgodnie z „wytycznymi konwencji CITES w sprawie transportu i przygotowania do wysyłki żywych dzikich zwierząt i żywych roślin”. W przypadku transportu powietrznego przewozi się je przestrzegając, co najmniej najnowszych przepisów IATA dotyczących transportu żywych zwierząt. Zwierzęta dostarcza się jak najszybciej do miejsca przeznaczenia.

DYREKTYWA RADY 92/60/EWG

z dnia 30 czerwca 1992 r.

zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 34,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ma przyjąć stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. środki zmierzające do ustanowienia rynku wewnętrznego;

dyrektywa 90/425/EWG³ przewiduje, że kontrole weterynaryjne niektórych żywych zwierząt i produktów zwierzęcych nie będą przeprowadzane na wewnętrznych granicach Wspólnoty;

od chwili przyjęcia dyrektywy 90/425/EWG, Rada ustaliła zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych żywych zwierząt i produktów zwierzęcych wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich; w związku z tym, należy uwzględnić dyrektywę Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴, oraz dyrektywę Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniającą dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁵;

art. 21 akapit czwarty dyrektywy 90/425/EWG przewiduje włączenie w zakres tej dyrektywy oraz dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego⁶, żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego jeszcze nieobjętych tymi dyrektywami;

art. 25 dyrektywy 90/425/EWG stanowi, iż należy określić ustalenia, które mają być

---

¹ Dz.U. nr C 122 z 14.05.1992, str. 18.

² Dz.U. nr C z 176 z 13.07.1992.

³ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Ostatnio zmieniona dyrektywą 91/628/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

⁴ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

⁵ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.

⁶ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

stosowane po wygaśnięciu przepisów przejściowych przewidzianych w art. 24; w związku z tym, należy uwzględnić postęp poczyniony przez Wspólnotę zarówno w zakresie przyjęcia przepisów dotyczących żywych zwierząt i produktów zwierzęcych z państw trzecich, jak również w zakresie harmonizacji środków wspólnotowych mających na celu zwalczanie pryszczycy i pomoru świń, w szczególności dyrektywę Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. zmieniającą dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą środki wspólnotowe w celu zwalczania pryszczycy, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt w handlu wewnątrzspółnotowym bydłem i trzodą, oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów inspekcji sanitarnej i weterynaryjnej podczas przywozu bydła, trzody chlewnej oraz świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich⁷, oraz należy uwzględnić dyrektywę Rady 91/685/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. zmieniającą dyrektywę 80/217/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń⁸;

w szczególności ze względu na postępy w zakresie harmonizowania przepisów weterynaryjnych, należy od dnia 1 lipca 1992 r. znieść kontrole weterynaryjne żywych zwierząt i produktów zwierzęcych na wewnętrznych granicach;

jednakże, należy ustanowić szczególne zasady kontroli weterynaryjnej stosowanej do zwierząt domowych towarzyszących osobie fizycznej, która ponosi za nie odpowiedzialność, w przypadku gdy taki przewóz nie jest przedmiotem transakcji handlowej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 90/425/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do kontroli weterynaryjnych w zakresie przewozu między Państwami Członkowskimi zwierząt domowych, towarzyszących osobie fizycznej, która ponosi za nie odpowiedzialność, w przypadku, gdy taki przewóz nie jest przedmiotem transakcji handlowej.”;

2. w art. 7 ust. 2 datę „dnia 1 stycznia 1993 r.” zastępuje się datą „dnia 1 lipca 1992 r.”;

3. w art. 21 akapit pierwszy skreśla się wyrazy „do dnia 31 grudnia 1992 r.”;

4. w art. 21 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o warunkach i procedurach stosowanych w obrocie zwierzętami i produktami zwierzęcymi określonymi w akapicie pierwszym.”;

5. w art. 21 akapit czwarty skreśla się ostatnie zdanie;

6. art. 22 otrzymuje brzmienie:

---

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13.

⁸ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 1.

„Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie prześlą Komisji według jednolitego schematu, istotne informacje dotyczące kontroli przeprowadzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą.
  2. Komisja zbada informacje określone w akapicie pierwszym na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komisja może zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 przyjąć odpowiednie środki.
  3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące przekazywania informacji, schematu który ma być stosowany oraz rodzaju wymaganych informacji, zostaną ustalone zgodnie z procedurą określoną w art. 18”;
7. art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

Do dnia 31 grudnia 1992 r., w celu umożliwienia stopniowego wykonania ustaleń dotyczących kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie mogą dokonywać:

- kontroli dokumentów podczas transportu zwierząt i produktów wymienionych w załącznikach A i B lub przywożonych z państw trzecich,
  - kontroli weterynaryjnych o charakterze niedyskryminacyjnym dokonywanych na miejscu, podczas transportu zwierząt i produktów wymienionych w załączniku B;”;
8. skreśla się art. 25;
9. załącznik B część A otrzymuje brzmienie:

„A. Ustawodawstwo weterynaryjne – Inne żywe zwierzęta niewymienione w załączniku A rozdział I.”;

10. załącznik B część B otrzymuje brzmienie:

„B. Ustawodawstwo weterynaryjne – nasienie, komórki jajowe i zarodki niewymienione w załączniku A rozdział I.”

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 1982 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 30 czerwca 1992 r.

W imieniu Rady

Arlindo MARQUES CUNHA

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 25 maja 1994 r.

ustanawiająca szczegółowe zasady wykonania dyrektywy Rady 90/425/EWG w odniesieniu do pobierania próbek do celów kontroli weterynaryjnych w miejscu przeznaczenia

(94/338/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², w szczególności jej art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

właściwy organ Państwa Członkowskiego może, w miejscach przeznaczenia zwierząt i produktów, stwierdzić poprzez niedyskryminacyjne weterynaryjne kontrole na miejscu, spełnianie wymogów art. 3 dyrektywy 90/425/EWG; mogą one w tym samym czasie pobrać próbki zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a);

w celu zapewnienia aby kontrole w miejscu przeznaczenia były przeprowadzane w sposób efektywny oraz w celu zapobieżenia wystąpieniu jakichkolwiek dalszych trudności w wewnątrzspółnotowym handlu równocześnie chroniąc interesy zainteresowanych stron, należy ustanowić pewne szczegółowe zasady dotyczące pobierania próbek;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pobieranie próbek od zwierząt w handlu wewnątrzspółnotowym przez właściwy organ musi być zgodne z zasadami ustanowionymi w art. 2 i 3.

Artykuł 2

1. Próbki pobierane w ramach niedyskryminacyjnych kontroli na miejscu są pobierane tak szybko jak tylko jest to możliwe a w żadnym przypadku nie później niż dwa dni robocze po

---

¹ Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 29.

² Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49.

dniu przybycia zwierząt do miejsca przeznaczenia wspomnianym w świadectwie lub dokumencie określonym w art. 3 ust. 1 lit. d) dyrektywy 90/425/EWG.

2. Termin dwóch dni roboczych nie ma zastosowania do kontroli przeprowadzanych przez właściwe organy na podstawie informacji, które pozwalają przypuszczać, że miało miejsce naruszenie prawa.

3. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1, w przypadku gdy odbiorcą jest pośrednik rozprowadzający zwierzęta, określony w art. 5 ust. 1 lit. b) (iii) dyrektywy 90/425/EWG, stosuje się dodatkowy okres dwóch dni roboczych od momentu przybycia zwierząt do ostatecznego krajowego miejsca przeznaczenia w Państwie Członkowskim.

Artykuł 3

1. Pobierane są dwie próbki lub też wystarczająca ilość w celu zapewnienia co najmniej dwóch równych dawek do przeprowadzenia testów.

2. Pierwsza próbka lub równa dawka jest poddawana testom w laboratorium zatwierdzonym przez właściwy organ dla odnośnej choroby.

3. Druga próbka lub równa dawka lub, w zależności od przypadku, równe dawki, muszą zostać wyraźnie zidentyfikowane i przechowywane w odpowiednich warunkach przez okres co najmniej jednego miesiąca pod kontrolą właściwego organu.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI
z dnia 25 maja 1994 r.

ustanawiająca szczegółowe przepisy odnośnie stosowania art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 90/425/EWG dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego

(94/339/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu określonymi zwierzętami żywymi i produktami, mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², a w szczególności zaś jej art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Komisja, stosownie do decyzji 94/338/WE³, ustanowiła szczegółowe przepisy regulujące pobieranie próbek od zwierząt w wewnątrzspółnotowym handlu przez właściwe organy w miejscu przeznaczenia;
- 2) w przypadku, gdy wyniki kontroli przeprowadzonych na zwierzętach w miejscu przeznaczenia prowadzą do zastosowania środków działania, o których mowa w art. 8 ust. 1 dyrektywy 90/425/EWG, należy zdefiniować procedury, których powinny przestrzegać właściwe organy w Państwie Członkowskim przeznaczenia odnośnie powiadamiania właściwych organów w Państwie Członkowskim wysyłki;
- 3) należy również ustanowić przepisy, których powinno przestrzegać Państwo Członkowskie wysyłki w momencie otrzymania takiego powiadomienia;
- 4) środki działania przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Powiadomienie, o którym mowa w pierwszym akapicie art. 9 ust. 1 dyrektywy 90/425/EWG musi być dokonywane bezpośrednio na piśmie i w najszybszy możliwy sposób.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 zawiera:

---

¹ Dz.U. nr L 224, z 18.08.1990, str. 29.

² Dz.U. nr L 62, z 15.03.1993, str. 49.

³ Patrz strona 36 niniejszego Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich.

- kopię świadectwa zdrowia oraz, jeżeli jest to konieczne, liczbę i opis zwierząt w partii;
- datę przybycia partii do miejsca przeznaczenia;
- datę pobrania próbek oraz datę przeprowadzenia testu laboratoryjnego, jeżeli pobrano próbki lub, jeżeli nie pobrano żadnych próbek, datę przeprowadzenia kontroli;
- rodzaj wyników kontroli oraz, jeżeli pobrano próbki, opis zwierząt poddanych testom, rodzaj testu przeprowadzonego na próbkach i wyniki takiego testu.

Artykuł 2

1. Właściwe organy w Państwie Członkowskim wysyłki mogą zażądać, tak szybko jak tylko jest to możliwe, a w każdym przypadku w ciągu maksymalnie siedmiu dni następujących po otrzymaniu informacji, o których mowa w art. 1:

- przeprowadzenia jednego lub więcej testów, jeżeli jest to konieczne na podwójnej próbie lub podzielnej części lub częściach, o których mowa w art. 3 ust. 3 decyzji 94/338/WE, w wersji ostatecznej, przez właściwe laboratorium referencyjne Wspólnoty bądź przez zatwierdzone laboratorium wybrane za obopólną zgodą przez odpowiednie właściwe organy Państwa Członkowskiego wysyłki i Państwa Członkowskiego przeznaczenia;
- badania klinicznego partii, jeżeli została ona umieszczona w izolacji, w obecności przedstawiciela.

2. Koszty kontroli, o których mowa w ust. 1, są ponoszone przez właściwe organy Państwa Członkowskiego wysyłki. Te ostatnie mogą, zgodnie z krajowymi przepisami, przenieść koszty na odnośne podmioty.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 1994 r.

W imieniu Komisji
René STEICHEN
Członek Komisji

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z 21 października 2002 r.
zmieniająca Dyrektywy Rady 90/425 /EWG oraz 92/118 /EWG odnośnie do wymagań
zdrowotnych dla
zwierzęcych produktów ubocznych

(2002/33/WE)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuł 152(4)(b),

uwzględniając wniosek Komisji (1),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (2),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określona w artykule 251 Traktatu (3),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Liczne akty Wspólnoty określają warunki zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego dla przetwarzania i usuwania odpadów zwierzęcych i dla produkcji, wprowadzania na rynek, handlu oraz importu produktów pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi;

(2) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 października 2002 r., określające przepisy zdrowia, dotyczące zwierzęcych produktów ubocznych nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi (4) zastąpiło przepisy zawarte w tych aktach.

(3) dlatego, aby wziąć pod uwagę te nowe przepisy, należy zmienić Dyrektywę Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 r., dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosujących się do handlu wewnątrz Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w celu realizacji rynku wewnętrznego (5) oraz Dyrektywę Rady 92/118/EWG z 17 grudnia 1992 r., ustalającą warunki zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w handlu i imporcie do Wspólnoty produktów nie podlegających warunkom określonych przepisów Wspólnoty, o których mowa w załączniku A(I) Dyrektywy 89/662/EWG oraz, jeśli chodzi o drobnoustroje chorobotwórcze, Dyrektywy 90/425/EWG (6),

PRZYJMUJE NINIEJSZA DYREKTYWE:

Artykuł 1

W Dyrektywie 90/425/EWG, siódmy myślnik sekcji 1 rozdziału I załącznika A otrzymuje następujące brzmienie:

“— Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 października, określające przepisy zdrowia dotyczące zwierzęcych produktów ubocznych nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. U. nr L 273 z 10.10.2002, str. 1).”

Artykuł 2

W Dyrektywie 92/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w artykule 2, punkty (e) i (g) skreśla się;

2. artykuł 3 zostaje zmieniony jak następuje:

(a) w pierwszym myślniku, następujące słowa skreśla się:

“razem z żelatynami nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi”; oraz

(b) drugi myślnik otrzymuje następujące brzmienie:

“— nowe produkty pochodzenia zwierzęcego przeznaczone do spożycia przez ludzi, na których umieszczanie na rynku w Państwie Członkowskim zostało wydane zezwolenie, od dnia ustalonego w artykule 20 nie mogą być przedmiotem handlu albo importu, dopóki nie zostanie podjęta decyzja zgodnie z pierwszym ustępem artykułu 15 po dokonaniu oceny, jeśli to właściwe, w świetle opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego powołanego decyzją 81/651/EWG, realnego zagrożenia szerzenia się poważnych chorób przenoszonych na skutek przemieszczania produktu, nie tylko dla gatunku, od którego produkt pochodzi, ale także dla innych gatunków, które mogą przenosić chorobę, stawać się ogniskiem choroby lub zagrożeniem dla zdrowia ludzi,”;

3. w artykule 10(2), akapit (b) otrzymuje następujące brzmienie:

“(b) o ile inaczej nie zostało określone w załączniku II, produkty muszą pochodzić z zakładów będących na liście Wspólnoty, która ma być sporządzona zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 18;”;

4. Załącznik I zostaje zmieniony jak następuje:

(a) Rozdziały 1, 3 i 4 skreśla się;

(b) Rozdział 5 zostaje zmieniony jak następuje:

(i) w tytule dodaje się następujące słowa:

“przeznaczone do spożycia przez ludzi”;

(ii) w części A, skreśla się, co następuje:

“A. tam gdzie przeznaczone są do spożycia przez ludzi lub zwierzęta;”;

(iii) część B skreśla się;

(c) rozdział 6 zostaje zmieniony, jak następuje:

(i) w tytule, dodaje się następujące słowa:

“przeznaczony do spożycia przez ludzi”;

(ii) część I zostaje zmieniona jak następuje:

— ustęp A otrzymuje następujące brzmienie:

“A. Jeśli chodzi o handel, do sporządzenia dokumentu albo świadectwa ustalonego w Dyrektywie 77/99/EWG, stwierdzającego, że wymagania tej dyrektywy zostały spełnione;”;

— w ustępie B(1), punkt (a) otrzymuje następujące brzmienie:

“(a) produkty spełniają wymagania Dyrektywy 80/215/EWG;”;

(d) w rozdziale 7, część II skreśla się; oraz

(e) Rozdziały 8, 10 i 12 do 15 skreśla się.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, rozporządzenia i przepisy administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy 30 kwietnia 2003 r. Informują o tym niezwłocznie Komisję.

Państwa Członkowskie przyjmują wymienione akty, które będą zawierać odniesienia do niniejszej dyrektywy lub zostają opatrzone takim odniesieniem przy okazji ich oficjalnego opublikowania. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, 21 października 2002 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
P. COX
Przewodniczący

W imieniu Rady
P.S. Muller
Przewodniczący

(1) Dz. U. nr C 62 E z 27.02.2001, str. 166.

(2) Dz. U. nr C 193 z 10.07.2001, str. 31.

(3) Opinia Parlamentu Europejskiego z 12 czerwca 2001 r. (Dz. U. nr C 53 z 28.2.2002, str. 22), stanowisko Rady Wspólnej z 20 listopada 2001 r. (Dz. U. nr C 45 E z 19.02.2002, str. 66) i decyzja Parlamentu Europejskiego z 13 marca 2002 r. (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich).

(4) Dz. U. nr L 273 z 10.10.2002, str. 1.

(5) Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/118/EWG (Dz. U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49).

(6) Dz. U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49. Decyzja Komisji ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2001/7/WE (Dz. U. nr L 2 z 05.01.2001, str. 27).

DYREKTYWA RADY

z dnia 26 czerwca 1964 r.

w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

(64/432/EWG)

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

jest już stosowane rozporządzenie Rady nr 20 w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku mięsa wieprzowego³, analogiczne rozporządzenie zostanie przyjęte w stosunku do rynku mięsa wołowego; ponadto rozporządzenia te stosuje się w handlu zwierzętami żywymi;

rozporządzenie Rady nr 20 zastępuje liczne tradycyjne środki ochrony stosowane na granicy jednolitym systemem zaprojektowanym w szczególności do ułatwienia handlu wewnątrzspółnotowego; zaś rozporządzenie, które ma zostać przyjęte w odniesieniu do rynku mięsa wołowego również posłuży usuwaniu przeszkód w handlu na tym rynku;

tak długo jak handel wewnątrzspółnotowy na rynku mięsa wołowego będzie utrudniony ze względu na różnice między wymaganiami zdrowotnymi Państw Członkowskich, tak długo wprowadzenie wyżej wymienionych rozporządzeń nie przyniesie spodziewanego efektu;

aby wyeliminować te różnice, należy przedsięwziąć środki w ramach wspólnej polityki rolnej zgodnie z już przyjętymi lub będącymi w przygotowaniu rozporządzeniami w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynków; zaś w związku z powyższym przepisy dotyczące problemów natury sanitarnej muszą zostać zbliżone;

prawo Państw Członkowskich zgodnie z art. 36 Traktatu do dalszego stosowania zakazów lub ograniczeń przywozu, wywozu lub tranzytu dóbr uzasadnione względami ochrony zdrowia ludzi i zwierząt nie zwalnia ich jednak z obowiązku zbliżania przepisów, na których te zakazy

---

¹ Dz.U. nr 61 z 19.04.1963, str. 1254/63.

² Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2009/64.

³ Dz.U. nr 30 z 20.04.1962, str. 945/62.

i ograniczenia są oparte, o ile różnice te utrudniają wprowadzenie i funkcjonowanie wspólnej polityki rolnej;

w kontekście zbliżenia przepisów, od krajów wysyłki wymaga się zapewnienia, że bydło i trzoda chlewna hodowlane, rzeźne lub przeznaczone do produkcji, miejsca, z których te zwierzęta pochodzą i są wysyłane oraz wykorzystywane środki transportu spełniają określone wymagania sanitarne tak, aby mieć pewność, że zwierzęta nie są źródłem chorób zakaźnych;

aby Państwa Członkowskie mogły być pewne, że wymagania te są spełnione, należy wydać przepis dotyczący świadectwa zdrowia wydawanego przez urzędowego lekarza weterynarii, które będzie towarzyszyło zwierzętom do miejsca przeznaczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do zakazu wpuszczania na swoje terytorium bydła i trzody chlewnej, jeżeli okaże się, że zwierzęta chorują na chorobę zakaźną lub są o to podejrzane; mogą roznosić taką chorobę nie chorując na nią czy też nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

ponieważ nie ma powodu, dla którego należy zezwalać Państwom Członkowskim na wprowadzanie zakazu wwozu bydła i trzody chlewnej na swoje terytorium z przyczyn innych niż względy zdrowotne; na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika powinno się zezwolić na powrót transportu zwierząt do kraju wysyłki, chyba, że okoliczności wskazują inaczej;

w związku z powyższym w przypadku wprowadzenia zakazu lub ograniczenia powinno się powiadomić nadawcę, jego pełnomocnika lub właściwe władze centralne kraju wysyłki, o przyczynach podjęcia takich środków;

w przypadku zaistnienia sporu między wysyłającym a Państwem Członkowskim stanowiącym kraj przeznaczenia przesyłki, może on zasięgnąć opinii eksperta ds. weterynarii, wybranego przez siebie z listy sporządzonej przez Komisję;

w niektórych wypadkach i dla określonej kategorii zwierząt ogólne przepisy niniejszej dyrektywy mogą ulec złagodzeniu bez ponoszenia ryzyka zdrowotnego; umożliwiając wprowadzenie w Państwach Członkowskich będących odbiorcami przesyłek odstępstw ogólnych lub szczególnych od przepisów;

w dziedzinach, w których występują szczególne problemy zbliżenie przepisów Państw Członkowskich nie może zostać dokonane bez uprzedniego przeprowadzenia dokładnych badań;

uproszczona procedura wprowadzania poprawek może być zastosowana w odniesieniu do załączników B - D, obejmujących przepisy natury technicznej podlegające zmianom; w związku z powyższym należy Komisji zapewnić możliwość wprowadzania takich poprawek po konsultacji z Państwami Członkowskimi,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa odnosi się do handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami hodowlanymi, produkcyjnymi lub przeznaczonymi do uboju z gatunków bydła i trzody chlewnej.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „gospodarstwo” oznacza znajdujące się na terytorium Państwa Członkowskiego przedsiębiorstwo rolne lub handlowe pod urzędowym nadzorem, w którego pomieszczeniach stale trzymane są zwierzęta hodowlane, rzeźne lub przeznaczone do produkcji;
- b) „zwierzęta przeznaczone do uboju” oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej, które po przywiezieniu do kraju przeznaczenia zostaną dostarczone prosto do rzeźni lub na rynek sąsiadujący z rzeźnią. Zgodnie z obowiązującymi tam przepisami wszystkie zwierzęta, w szczególności pochodzące z rynku, mogą być przewiezione jedynie do rzeźni wyznaczonej do tych celów przez właściwy organ centralny. W ostatnim przypadku ubój zwierząt powinien być dokonany w takiej rzeźni nie później niż siedemdziesiąt dwie godziny po dostarczeniu ich na rynek;
- c) „zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji” oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej inne niż te, określone w lit. b), w szczególności zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa lub wykorzystywane do pracy;
- d) „bydło wolne od gruźlicy” oznacza bydło spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt I ppkt. 1
- e) „pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od gruźlicy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt I ppkt 2;
- f) „bydło wolne od brucelozy” oznacza bydło spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II ppkt 1;
- g) „pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od brucelozy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II część A ppkt 2;
- h) „pogłowie bydła wolne od brucelozy” oznacza pogłowie bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A pkt II część A ppkt 3;
- i) „trzoda chlewna wolna od brucelozy” oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki ustanowione w załączniku A pkt II część B ppkt 1;
- k) „trzoda chlewna oficjalnie uznana za wolną od brucelozy” oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki ustanowione w załączniku A pkt II część B ppkt 2;
- l) „strefa wolna od choroby zakaźnej ” oznacza strefę o średnicy 20 km, w której stosownie do oficjalnych danych przez okres przynajmniej trzydziestu dni przed załadunkiem nie stwierdzono:

- (i) przypadków zachorowań na pryszczycę bydła,
  - (ii) przypadków zachorowań na pryszczycę, pomór czy paraliż zakaźny świń (choroba cieszyńska);
- m) „choroby podlegające obowiązkowi deklaracji” oznacza choroby ujęte w załączniku E;
- n) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego;
- o) „kraj wysyłki” oznacza Państwo Członkowskie, z którego bydło i trzoda chlewna są wywożone do innego Państwa Członkowskiego;
- p) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego bydło i trzoda chlewna są przywożone.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że z jego terytorium do innego Państwa Członkowskiego wysyłane są jedynie bydło i trzoda chlewna spełniające warunki ustanowione w ust. 2, uwzględniające odpowiednio przepisy ust. 7, a także warunki specjalne ustanowione dla określonych kategorii bydła i trzody chlewnej zawarte w ust. 3-6.
2. Bydło i trzoda chlewna, których dotyczy niniejsza dyrektywa:
- a) nie mogą wykazywać żadnych klinicznych objawów chorobowych w dniu załadunku;
  - b) muszą pochodzić z gospodarstwa, które formalnie spełnia następujące warunki:
    - (i) jest usytuowane w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
    - (ii) przez okres przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono w nim przypadków zachorowań na pryszczycę i gruźlicę u bydła, brucelozę bydła i trzody chlewnej, pomoru i paraliżu zakaźnego (choroby cieszyńskiej) w przypadku trzody chlewnej;
    - (iii) przez okres przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono w nim innych chorób podlegających obowiązkowi zwalczania, wywołujących zakażenia u gatunków zwierząt o których mowa;
  - c) zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji powinny przebywać w gospodarstwie, określonym w lit b) przez okres co najmniej trzydziestu dni przed terminem wysyłki. Urzędowy lekarz weterynarii może zaświadczyć, że zwierzęta pozostawały w gospodarstwie przez okres trzydziestu dni przed terminem wysyłki. W przypadku zwierząt oznaczonych w sposób wskazany w lit. d) i pozostających pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, można w ten sposób poświadczyć ich przynależność do gospodarstwa;

- d) muszą być oznakowane w urzędowy lub zatwierdzony przez urząd sposób przez zakładanie urzędowych kolczyków do znakowania bydła lub w przypadku trzody chlewnej pieczęci identyfikacyjnej;
  - e) z gospodarstwa muszą zostać wysłane prosto do miejsca załadunku:
    - (i) unikając kontaktu ze zwierzętami parzystokopytnymi, za wyjątkiem bydła i trzody chlewnej, które spełniają warunki ustanowione dla handlu we Wspólnocie;
    - (ii) posegregowane na zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji oraz zwierzęta przeznaczone do uboju;
    - (iii) w samochodach lub kontenerach uprzednio wyczyszczonych i zdezynfekowanych za pomocą środków zaakceptowanych urzędowo w kraju wysyłki;
  - f) muszą być załadowane na środek transportu przewożący je do kraju przeznaczenia zgodnie z warunkami przedstawionymi w lit. e) w określonym miejscu znajdującym się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
  - g) po załadunku muszą niezwłocznie być przewiezione prosto do punktu kontroli granicznej kraju wysyłki;
  - h) w czasie transportu do kraju przeznaczenia muszą być zaopatrzone w świadectwo zdrowia zgodne z załącznikiem F (wzory I-V), wystawione w dniu załadunku co najmniej w języku kraju przeznaczenia z terminem ważności dziesięciu dni;
3. Bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji musi ponadto:
- a) nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typ A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
  - b) pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, samo nie może chorować na gruźlicę, a w szczególności musi mieć negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
  - c) pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, samo nie może chorować na brucelozę, a w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m./ml;
  - d) krowy mleczne nie mogą wykazywać objawów zapalenia wymion, a ponadto badanie mleka przeprowadzone stosownie do przepisów załącznika D muszą wykazać brak jakichkolwiek charakterystycznych oznak stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych.
4. Trzoda chlewna hodowlana lub przeznaczona do produkcji musi ponadto pochodzić z pogłowia wolnego od brucelozy, same nie mogą na nią chorować, w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami

załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m./ml; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku osobników ważących powyżej 25 kg.

5. Na zwierzęta przeznaczone do uboju nie mogą zostać przeznaczone bydło lub trzoda chlewna, które zostały ubite w ramach programu likwidowania chorób zakaźnych przeprowadzanego w Państwie Członkowskim.

6. Bydło przeznaczone do uboju powyżej czwartego miesiąca życia musi ponadto:

- a) nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O, C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki; jednakże ważność szczepienia zostaje przedłużona do 12 miesięcy w przypadku bydła ponownie zaszczepionego w tych Państwach Członkowskich, gdzie zwierzęta te są corocznie szczepione, zaś dotknięte pryszczycą są systematycznie likwidowane;
- b) jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, uzyskać negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
- c) jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, uzyskać wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i B poniżej niż 30 j.m./ml.

7. W odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego zatwierdza się ponadto, co następuje: zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do uboju albo produkcji nabywane są na wyznaczonym przez urząd rynku w celu wysyłki do innego Państwa Członkowskiego, przy czym rynek ten spełnia poniższe warunki:

- a) znajduje się pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii;
- b) mieści się w centrum strefy wolnej od chorób epizootycznych oraz w miejscu, w którym tego samego dnia nie organizuje się handlu żywymi zwierzętami;
- c) po przeprowadzeniu dezynfekcji jest wykorzystywany do obrotu zwierzętami hodowlanymi, przeznaczonymi do uboju lub produkcji, spełniającymi wymagania dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego ustanowione w art. 4 ust. 2-6, przy założeniu, że warunki te dotyczą gatunków zwierząt, o których mowa. Przepisy ust. 2 lit. e) muszą być przestrzegane w szczególności, gdy zwierzęta są wysyłane na rynek. Przed odbiorem ich z gospodarstwa lub rynku spełniającego wymagania niniejszego ustępu i przewiezieniem do miejsca załadunku, zwierzęta te mogą zostać dostarczone do nadzorowanego z urzędu punktu gromadzenia, o ile spełnia on warunki ustanowione dla rynków.

Zwierzęta nabywane na rynkach muszą zostać przesłane z rynku lub punktu gromadzenia bezpośrednio do konkretnego miejsca załadunku w sposób zgodny z przepisami ust. 2 lit. e) i g) i wywiezione do kraju przeznaczenia.

Okres czasu przeznaczony na gromadzenie zwierząt poza gospodarstwem, z którego pochodzą, w szczególności na rynku, w punkcie gromadzenia lub w faktycznym miejscu załadunku może zostać wliczony do trzydziestu dni opisanych w ust. 2 lit. c), ale nie powinien przekraczać czterech dni.

8. Kraj wysyłki określa rynki wspomniane w ust. 7, zatwierdzone dla zwierząt hodowlanych, przeznaczonych do uboju lub produkcji. Powiadamia on właściwe władze centralne pozostałych Państw Członkowskich i Komisję, o tym, które rynki zostały zatwierdzone.

9. Kraj wysyłki określa procedurę urzędowego nadzoru rynków i punktów gromadzenia, określonych w ust. 7 oraz zapewnia jej wykonanie.

10. W przypadkach opisanych w ust. 7, przyjęcie zwierząt odbywa się na podstawie świadectw zdrowia zgodnie z załącznikiem F (wzory I-IV).

11. Kraj wysyłki określa procedury urzędowego nadzoru pomieszczeń firmy handlowej i zapewnia jej wykonanie.

12. Jeżeli gospodarstwo lub strefa, na którym się ono znajduje jest objęty restrykcjami z powodu występowania choroby zakaźnej u gatunków zwierząt, o których mowa, ograniczenia czasowe nałożone w ust. 2 lit. b) (ii) i (iii) oraz art. 2 lit. e) obowiązują od daty oficjalnego uchylecia zakazów.

Artykuł 4

1. Wszystkie zwierzęta przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego muszą pozostawać na terytorium kraju wysyłki do chwili załadunku:

- a) nie krócej niż sześć miesięcy w przypadku zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji;
- b) nie krócej niż trzy miesiące w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju.

Jeżeli zwierzęta są młodsze niż odpowiednio sześć i trzy miesiące muszą pozostać na terytorium Państwa Członkowskiego będącego krajem wysyłki.

2. We wszystkich przypadkach, do których stosuje się ust. 1 przyjęcie zwierząt musi się odbywać na podstawie świadectw zdrowia zgodnych z wymaganiami załącznika F (wzory I-IV).

Artykuł 5

O ile szczepionki, określone w art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a) nie zostały wyprodukowane w Państwie Członkowskim, powinny być nabyte w innym Państwie Członkowskim, za wyjątkiem przypadków, gdy z powodu nowych danych naukowych lub braku szczepionek, które dotychczas były uważane za odpowiednie, konieczne jest zakupienie szczepionek poza Europejską Wspólnotą Gospodarczą. W razie wybuchu pryszczycy innego typu niż A, O lub C lub odmiany tych typów, przeciwko którym szczepionka nie zapewnia dostatecznej ochrony lub jest całkowicie nieskuteczna, każde z Państw Członkowskich może

przedsięwziąć niezbędne środki awaryjne w celu dostosowania formuły szczepionki i odpowiedniego jej użycia. Jednocześnie poinformuje ono pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję. Komisja może zarządzić debatę dotyczącą podjętych i przyszłych działań.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie powinno przekazać pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji wykaz przejść granicznych, przez które można przewozić bydło i trzodę chlewną na jego terytorium.

Przy wyborze przejścia granicznego należy rozważyć kanały sprzedaży i wszystkie dostępne środki transportu podlegające przepisom dotyczącym chorób zwierząt.

2. Każdy kraj przeznaczenia może żądać od wysyłającego lub jego pełnomocnika powiadamiania z wyprzedzeniem o wysłaniu bydła lub trzody chlewnej, o rodzaju, charakterze i liczbie zwierząt oraz przewidywanym terminie ich przywozu. Nie może jednak żądać wcześniejszego powiadamiania niż czterdzieści osiem godzin przed przekroczeniem granic jego terytorium

3. Każdy kraj przeznaczenia może zabronić wprowadzenia bydła i trzody chlewnej na jego terytorium, o ile badania przeprowadzone na przejściu granicznym przez urzędowego lekarza weterynarii wykażą, że:

- a) zwierzęta są dotknięte przez chorobę podlegającą obowiązkowi zwalczania, są o to podejrzewane lub nią zakażone;
- b) w stosunku do tych zwierząt nie są przestrzegane przepisy art. 3 i 4.

Kraj przeznaczenia może podjąć niezbędne środki, w tym między innymi kwarantannę, aby określić stan zwierząt podejrzanych o zachorowanie lub zakażenie chorobą podlegającą obowiązkowi zwalczania lub o możliwość rozprzestrzenienia takiej choroby.

Decyzje podjęte zgodnie z pierwszą lub drugą literą muszą, na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika, zezwolić na powrotne wwiezienie zwierząt, zakładając, że nie jest to sprzeczne ze względami dotyczącymi ochrony weterynaryjnej.

4. Jeżeli nie zezwolono na przywóz zwierząt ze względu na przyczyny zawarte w ust. 3 lit. a), a kraj wysyłki lub tranzytu, co może mieć miejsce, nie wyda zezwolenia na ich powrotne wwiezienie w ciągu 8 godzin, właściwy organ kraju przeznaczenia może nakazać ubój zwierząt lub zabicie ich i zniszczenie zwłok.

5. Zwierzęta przeznaczone do uboju muszą zostać ubite bez zbędnej zwłoki po przywiezieniu ich do rzeźni zgodnie z wymaganiami zdrowotnymi dotyczącymi zwierząt. Zwierzęta przeznaczone do uboju wysłane po przybyciu do kraju przeznaczenia bezpośrednio na rynek sąsiadujący z rzeźnią. Zgodnie z panującymi tam przepisami wszystkie zwierzęta, w szczególności pochodzące z rynku, mogą być przeniesione jedynie do rzeźni zatwierdzonej do tych celów przez właściwy organ centralny. Ubój zwierząt powinien być dokonany w takiej rzeźni nie później niż siedemdziesiąt dwie godziny po dostarczeniu ich na rynek.

Właściwy organ kraju przeznaczenia może w świetle wymagań weterynaryjnych wyznaczyć rzeźnię, do której zwierzęta muszą zostać przesłane.

6. Jeżeli po wprowadzeniu zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji na terytorium kraju przeznaczenia zostaną ujawnione fakty, które uzasadniałyby zastosowanie ust. 3 lit a), właściwy organ centralny kraju wysyłki musi, na żądanie właściwego organu centralnego kraju przeznaczenia przeprowadzić stosowne dochodzenie i powiadomić ten organ o jego wyniku.

7. Decyzje podjęte przez właściwy organ zgodnie z ust. 3-5 powinny zostać podane do wiadomości wysyłającego lub jego pełnomocnika wraz z ich uzasadnieniem. W razie złożenia wniosku, wspomniane umotywowane decyzje powinny zostać bezzwłocznie przedstawione na piśmie wysyłającemu lub jego pełnomocnikowi, wraz ze wskazaniem sposobów wniesienia odwołania przewidzianych przez obowiązujące przepisy prawne, jak również wskazanie form i terminów składania takich odwołań. Wspomniane decyzje powinny być również przedstawione właściwej władzy centralnej kraju wysyłki.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą udzielać krajowi wysyłki lub krajom wysyłki upoważnień ogólnych lub ograniczonych obowiązujących w szczególnych okolicznościach do wprowadzania na swoje terytorium:

A. *Bydła hodowlanego, przeznaczone do uboju lub produkcji, które:*

- a) na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub art. 6 lit. a) nie zostały poddane szczepieniu przeciwko pryszczycy, o ile w kraju wysyłki i w krajach tranzytu oficjalnie nie zanotowano żadnego przypadku tej choroby w ciągu co najmniej ostatnich sześciu miesięcy;
- b) na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub art. 6 lit. a) otrzymały nie wcześniej niż dziesięć dni przed załadunkiem surowicę przeciwko pryszczycy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki i zatwierdzoną przez właściwy organ kraju przeznaczenia.

B. *Bydła hodowlanego lub przeznaczonego do produkcji, które na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. c) pochodzi z pogłowa wolnego od brucelozy;*

C. *Bydła przeznaczonego do uboju, u którego:*

- a) wynik śródskórnej próby tuberkulinowej był pozytywny, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. b);
- b) wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę był równy lub wyższy niż 30 j.m./ml, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. c).

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela upoważnienia ogólnego zgodnie z ust. 1, niezwłocznie informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

3. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela jakiegokolwiek upoważnienia zgodnie z ust. 1, konieczne jest uzyskanie, w przypadku tranzytu, odpowiedniego upoważnienia od krajów tranzytu, których to dotyczy.

4. Kraje wysyłki podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że świadectwa zdrowia, których przykłady zawarte są w załączniku F. (wzór I i II) wymieniają wykorzystanie jednej z możliwości wprowadzonych w ust. 1.

Artykuł 8

Do momentu wejścia w życie takich przepisów, które mogą być stosowane przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą, niniejsza dyrektywa nie obejmuje przepisów Państw Członkowskich odnoszących się do:

- a) bydła i trzody chlewnej leczonych antybiotykami, estrogenami i tyrostatykami;
- b) zapobiegania włośnicy, pod warunkiem, że przepisy te nie są stosowane w sposób dyskryminujący, szczególnie mając na uwadze wdrożenie systematycznych badań wykrywania włośnicy w Państwach Członkowskich, będących krajami wysyłki.

Artykuł 9

1. Państwo Członkowskie może podjąć następujące środki, o ile istnieje niebezpieczeństwo rozprzestrzenienia się choroby zwierząt w następstwie wprowadzenia bydła lub trzody chlewnej na jego terytorium z innego Państwa Członkowskiego:

- a) w przypadku wybuchu choroby zakaźnej w innym Państwie Członkowskim, czasowo zakazać wprowadzania bydła lub trzody chlewnej z dotkniętych chorobą stref tego Państwa Członkowskiego lub je ograniczyć.
- b) jeżeli choroba zakaźna rozwija się powszechnie lub jeżeli nastąpił wybuch innej zakaźnej choroby zwierząt, czasowo zakazać wprowadzanie bydła i trzody chlewnej z jakiegokolwiek strefy terytorium tego państwa lub je ograniczyć.

2. Środki podjęte przez Państwo Członkowskie zgodnie z ust. 1 muszą być podane do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji w terminie dziesięciu dni roboczych wraz ich dokładnym uzasadnieniem.

3. Jeżeli zainteresowane Państwo Członkowskie uznaje, że zakaz lub ograniczenie, określone w ust. 1 jest nieuzasadnione, może ono zwrócić się do Komisji o natychmiastowe rozpoczęcie konsultacji.

Artykuł 10

1. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na istniejące w obecnym ustawodawstwie Państw Członkowskich prawa odwoływania się od decyzji podejmowanych przez właściwe władze zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Zanim właściwe władze wprowadzą środki zapobiegawcze - inne niż ubój czy likwidacja zwierząt - jeżeli są one niezbędne z punktu widzenia ochrony zdrowia ludzi i

zwierząt, każde Państwo Członkowskie przyznaje wysyłającym bydło i trzodę chlewną, w stosunku, do których podjęto środki wprowadzane przepisem art. 6 ust. 3, prawo do uzyskania opinii lekarza weterynarii, który ustali czy warunki art. 6 ust. zostały spełnione.

Lekarz weterynarii musi być obywatelem Państwa Członkowskiego innego niż kraj wysyłki czy kraj przeznaczenia.

Komisja, działając na podstawie wniosku Państw Członkowskich, utworzy zespół lekarzy weterynarii, którzy muszą być przeszkoleni w wydawaniu takich opinii. Po zasięgnięciu opinii Państw Członkowskich sformułuje zasady ogólne do zastosowania, w szczególności, co do procedury udzielania takich opinii.

Artykuł 11

Jeżeli przepisy Wspólnoty dotyczące przywozu bydła i trzody chlewnej z krajów trzecich nie obowiązują w czasie, gdy niniejsza dyrektywa wchodzi w życie lub do czasu, kiedy zaczną one obowiązywać, przepisy państwowe dotyczące przywozu bydła i trzody chlewnej z tych krajów nie mogą być bardziej sprzyjające niż te, które regulują zasady handlu wewnątrzwspólnotowego.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i jej załączników w ciągu dwunastu miesięcy od daty jej ogłoszenia i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 czerwca 1964 r.

W imieniu Rady

C. HEGER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

I. Bydło i pogłowie bydła wolne od gruźlicy

1. Bydło jest uznawane za wolne od gruźlicy, jeżeli nie zdradza żadnych klinicznych objawów gruźlicy, brak jest u niego odczynu na śródskórną próbę tuberkulinową przeprowadzoną zgodnie z załącznikiem B nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem, a także nie wykazuje innych szczególnych reakcji i pochodzi ze stada oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy w rozumieniu pkt. 2.
2. Pogłowie bydła jest oficjalnie uznawane za wolne od gruźlicy, jeżeli:
  - a) żadne zwierzę nie ma klinicznych objawów gruźlicy;
  - b) u wszystkich zwierząt powyżej szóstego tygodnia życia uzyskuje się negatywny odczyn na przynajmniej dwie śródskórne próby tuberkulinowe przeprowadzane pod urzędowym nadzorem zgodnie z załącznikiem B, przy czym pierwszą z nich wykonuje się sześć miesięcy po zakończeniu dezynfekcji stada, kolejną sześć miesięcy później, a pozostałe w rocznych lub dwuletnich odstępach w przypadku stad pochodzących z Państw Członkowskich, w których całe pogłowie jest pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, a wskaźnik zachorowań na gruźlicę jest niższy niż 1%;
  - c) żadne zwierzę nie jest wprowadzane na rynek bez świadectwa od urzędowego lekarza weterynarii stwierdzającego negatywny odczyn na śródskórne próby tuberkulinowe oceniane według kryteriów wyznaczonych w załączniku B pkt. 21 lit. a) i pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy.

II. Bydło, trzoda chlewna i pogłowie bydła oraz trzody chlewnej wolne od brucelozy

A. *Bydło i pogłowie bydła*

1. Bydło jest uważane za wolne od brucelozy, jeżeli nie wykazuje żadnych klinicznych objawów choroby, zaś wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i zgodnie z przepisami załącznika C jest niższy niż 30 j.m./ml, a także pochodzi ono z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy w rozumieniu pkt. 2. Ponadto w przypadku byków nasienie nie może zawierać przeciwciał brucelozy.
2. Pogłowie bydła jest oficjalnie uznawane za wolne od brucelozy, jeżeli:
  - a) żadne ze zwierząt w pogłowiu nie było szczepione przeciwko brucelozie przy użyciu szczepionki zawierającej bakterie żywe;
  - b) żadne ze zwierząt nie wykazało klinicznych objawów brucelozy przez okres co najmniej sześciu miesięcy;
  - c) wszystkie zwierzęta powyżej dwunastego miesiąca życia:

- aa) uzyskują w dwóch serologicznych próbach aglutynacyjnych na brucelozę przeprowadzanych pod urzędowym nadzorem w odstępach sześciomiesięcznych zgodnie z przepisami załącznika C wynik niższy niż 30 j.m./ml, przy czym pierwsza próba może być zastąpiona przez trzy próby pierścieniowe przeprowadzane w trzymiesięcznych odstępach przy założeniu jednak, że druga serologiczna próba aglutynacyjna jest wykonywana przynajmniej sześć tygodni po trzeciej próbie pierścieniowej;
- bb) są corocznie badane na obecność brucelozy przez wykonanie trzech prób pierścieniowych przeprowadzanych w odstępach co najmniej trzymiesięcznych lub dwóch prób pierścieniowych i jednej serologicznej próby aglutynacyjnej wykonanej w odstępach co najmniej trzymiesięcznych; kiedy zaś próba pierścieniowa nie może być przeprowadzona należy wykonać dwie serologiczne próby aglutynacyjne w odstępach sześciomiesięcznych; w Państwach Członkowskich, w których całe pogłowie znajduje się pod urzędowym nadzorem weterynaryjnym, a wskaźnik zakażeń brucelozą poniżej 1%, niezbędne jest przeprowadzanie tylko dwóch prób pierścieniowych w roku lub jeżeli nie jest możliwe ich wykonanie jednej serologicznej próby aglutynacyjnej;
- d) żadne ze zwierząt nie jest wprowadzane na rynek bez świadectwa od urzędowego lekarza weterynarii stwierdzającego wynik serologicznej próby aglutynacyjnej przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed włączeniem do pogłowia, a ponadto pochodzi ono z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy.

3. Pogłowia bydła jest uważane za wolne od brucelozy, jeżeli:

- a) na zasadzie odstępstwa od pkt. 2 lit a) zawiera zwierzęta między piątym a ósmym miesiącem życia, zaszczepione jedynie szczepionką Buck 19 złożoną z żywych bakterii;
- b) wszystkie zwierzęta spełniają warunki sformułowane w pkt. 2 lit. b), c) i d); bydło młodsze niż trzydzieści miesięcy może jednak wykazywać wynik próby aglutynacyjnej powyżej 30 j.m. / ml, ale niższy niż 80 j.m. / ml, przy negatywnym odczynie wiązania dopełniacza.

B. *Trzoda chlewna i pogłowia trzody chlewnej*

1. Trzoda chlewna jest uważana za wolną od brucelozy, jeżeli nie zdradza klinicznych objawów choroby, zaś wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i zgodnie z przepisami załącznika C jest niższy niż 30 j.m./ml przy negatywnym odczynie wiązania dopełniacza, ponadto pochodzi ona z pogłowia oficjalnie uznanej za wolną od brucelozy w rozumieniu pkt. 2; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku zwierząt ważących powyżej 25 kg.

2. Pogłowie trzody chlewnej jest uważane za wolne od brucelozy jeżeli:
- a) przez okres co najmniej jednego roku nie zidentyfikowano ani jednego przypadku brucelozy trzody chlewnej, a także żadnych objawów mogących wskazywać na obecność choroby w pogłowie. Jeżeli takie symptomy zostaną dostrzeżone, muszą być przeprowadzone pod urzędowym nadzorem badania kliniczne i bakteriologiczne, oraz jeśli to konieczne próby serologiczne w celu wykluczenia brucelozy.
  - b) pochodzi z centrum strefy o średnicy 20 km, na którym nie zanotowano oficjalnie żadnego przypadku brucelozy przez okres co najmniej jednego roku.
  - c) bydło utrzymywane jednocześnie w tym samym gospodarstwie jest oficjalnie uznane za wolne od brucelozy.

ZAŁĄCZNIK B

Warunki wytwarzania i wykorzystywania prób tuberkulinowych

1. Urzędowo nadzorowane próby tuberkulinowe muszą być przeprowadzane z wykorzystaniem tuberkuliny PPD (bydła) lub tuberkuliny przygotowywanej na bazie substancji syntetycznych i zagęszczanej przez obróbkę cieplną.
2. W celu skontrolowania tuberkuliny PPD, musi być użyta wzorcowa tuberkulina spełniająca międzynarodową normę instytutu Staatens Seruminstitut w Kopenhadze.

Wzorcowa tuberkulina powinna być dostarczona przez instytut Centraal Diergeneeskundig Instituut, Afdeling Rotterdam.

3. W celu skontrolowania próby tuberkulinowej znanej jako tuberkulina „syntetyczna”, musi być użyta wzorcowa tuberkulina spełniająca międzynarodową normę dla starszego typu tuberculin instytutu Staatens Seruminstitut w Kopenhadze.

Taka wzorcowa tuberkulina powinna być dostarczona przez Instytut im. Paula Ehrlicha we Frankfurcie nad Menem.

4. Tuberkulinę należy przygotować z wykorzystaniem wywaru BK pochodzącego od jednej z ras bydła wskazanej poniżej:

- a) An5;
- b) Valee;
- c) Bering.

5. Odczyn tuberkuliny powinien wynosić między pH 6,75 a 7.
6. Jako środek konserwujący w przypadku tuberkulin może być użyty 0,5% roztwór fenolu.
7. Przy założeniu, że tuberkuliny są przechowywane w temperaturze około 4 °C, mogą one być wykorzystywane przed upływem następujących okresów:

- a) płynne tuberkuliny PPD: sześć miesięcy,
liofilizowane tuberkuliny PPD: pięć lat;
- b) tuberkuliny znane jako : „syntetyczne” nie rozcieńczone: pięć lat,
rozcieńczone: dwa lata;

8. Wymienione poniżej Instytuty państwowe odpowiedzialne za urzędowe nadzorowanie testów w swoich krajach

- a) Niemcy : Paul – Ehrlich - Institut, Frankfurt / Main,

- b) Belgia : Institut national de recherche vétérinaires, Bruxelles
  - c) Francja : Laboratoire central de recherches vétérinaires, Alfort
  - d) Wielkie Księstwo Luksemburga : Instytut kraju dostawy,
  - e) Włochy : Istituto Superiore di Sanita, Roma
  - f) Niderlandy : Centraal Diergeneeskundig Institut Afdeling, Rotterdam
9. Urzędowo nadzorowane próby powinny być przeprowadzane przy użyciu tuberkulin dostarczanych w butelkach gotowych do użycia lub w opakowaniu zbiorczym, przy założeniu, że jego zawartość zostanie przelana do butelek w obecności pełnomocnika właściwego organu.
10. Tuberkuliny PPD muszą zostać przetestowane metodami biologicznymi i klinicznymi.
11. Tuberkuliny muszą być sterylne.
12. W celu stwierdzenia nietoksyczności tuberkuliny i braku substancji podrażniających, test na nieszkodliwość szczepionki musi być przeprowadzony jak poniżej:
- a) Nietoksyczność: test musi zostać przeprowadzony na myszach i świnkach morskich.
    - Myszy: Wstrzyknięcie 0,5 ml tuberkuliny pod skórę dwóch myszy o masie 16-20 g. Jeżeli w ciągu 2 godzin nie wystąpią wyraźne objawy zatrucia można uznać, że produkt nie zawiera zbyt dużej ilości kwasu fenylowego.
    - Świnki morskie: Ciężar świnek morskich musi mieścić się w granicach 350-500 g. Dawka tuberkuliny, która ma zostać wstrzyknięta wynosi 1 ml na 100 g żywej masy. Jeśli chodzi o stosowaną metodę, należy postępować zgodnie z jedną z dwóch niżej opisanych metod:
      - (aa) Tuberkulina jest wstrzykiwana w skórę brzucha dwóch świnek morskich. Tuberkulina spełnia oczekiwania, jeżeli u poddanej takiemu działaniu świnki morskiej pojawia się duży naciek na nie dłużej niż dwa dni, który zostaje wchłonięty począwszy od trzeciego dnia bez powodowania martwicy, a po sześciu dniach znika całkowicie. Jeżeli dochodzi do martwicy skóry brzucha lub naciek nie znika w ciągu sześciu dni, tuberkulinę należy odrzucić.
      - (bb) Tuberkulina jest wstrzykiwana dwóm świnkom morskim dootrzewnowo. Zwierzęta są obserwowane przez sześć tygodni, w ciągu, których nie powinny pojawić się żadne szczególne symptomy ani nie może dojść do

utruty wagi. Pod koniec szóstego tygodnia zwierzęta są zabijane w celu sprawdzenia, czy doszło do zmian gruźliczych, w szczególności dokonuje się histologicznych nacięć śledziony, wątroby i płuc. Ta sama procedura obowiązuje w przypadku zwierzęcia, które padło przed upływem oznaczonego terminu.

- b) Brak właściwości drażniących: dwóm świnkom morskim zostaje wstrzyknięte śródskórnie 2500 j.m. tuberkuliny w objętości 0,1 ml w wygoloną pachwinę. Odczyn nie powinien być widoczny po czterdziestu godzinach.
13. Tuberkuliny powinny być poddane analizie chemicznej, aby dokładnie określić zawartość fenolu i skontrolować obecność innych konserwantów.
14. Test na brak reakcji uczuleniowych na tuberkulinę powinien być przeprowadzony jak poniżej:
- Trzem świnkom morskim, wcześniej nie wykorzystywanym do badań laboratoryjnych wykonuje się w odstępach pięciodniowych trzy śródskórne zastrzyki po 500 j.m. tuberkuliny w objętości 0,1 ml. Świnke morskie są poddane próbie piętnaście dni później poprzez śródskórne wstrzyknięcie takiej samej ilości tuberkuliny. Ich reakcja nie powinna się różnić od reakcji na tę samą dawkę tuberkuliny świnek morskich o tej samej wadze, które nigdy nie były wykorzystywane do badań laboratoryjnych w celach kontrolnych.
15. Test aktywności musi być przeprowadzany za pomocą metody fizyczno-chemicznej i metod biologicznych.
- a) Metoda fizyczno-chemiczna: metoda ta może być wykorzystywana do tuberkulin PPD i jest oparta na reakcji wytrącania białek tuberkulinowych przez kwas trójchlorooctowy. Współczynnik przemiany azotu całkowitego PPD wynosi 6,25.
- b) Metody biologiczne: metody te mogą być wykorzystywane do tuberkulin przygotowanych na bazie substancji syntetycznych i tuberkulin PPD; są one oparte na porównaniu tuberkulin wzorcowych z tuberkulinami testowanymi.
16. Poziom aglutynacji w międzynarodowym wzorcu w odniesieniu do starszego typu tuberkulin wynosi 100 000 j.m./ ml.
17. Międzynarodowy wzorzec PPD jest dostarczany w postaci liofilizowanej, 1 j.m. = 0,00002 mg protein tuberkulinowych. Ampułka zawiera 2 mg protein tuberkulinowych.

Tuberkuliny poddawane testowaniu w państwowych instytutach wymienionych w pkt. 8 muszą wykazywać tę samą aktywność jak tuberkuliny wzorcowe, tzn. poziom aglutynacji musi wynosić 100 000 j.m. / ml.

18. a) Badanie efektywności na świnkach morskich:

Należy użyć świnek morskich albinosów o wadze między 400 a 600 g. Osobniki te muszą być zdrowe. Powinny być poddane badaniu dotykiem w celu

stwierdzenia czy podczas szczepienia tuberkuliną napięcie mięśni pozostaje w normie pomimo wcześniejszego uwrażliwienia.

- (aa) Świnki morskie powinny być uwrażliwione przez zastrzyk podskórny wykonany w udo lub kark zawierający szczepionkę z 0,5 mg żywych prątków gruźlicy w roztworze soli fizjologicznej.

Do tych celów należy użyć szczepu bakteryjnego typu bydlęcego dostarczanego na zamówienie przez Instytut im. Paula Ehrlicha we Frakfurcie nad Menem. Należy unikać nadmiernych dawek, tak, aby świnki utrzymywały stałą wagę do końca testu.

- (bb) Niezależnie od wykorzystywanej metody miareczkowania, ocena musi być zawsze oparta na porównaniu tuberkuliny testowanej z tuberkuliną wzorcową, a wynik powinien być wyrażony w jednostkach międzynarodowych na ml.

b) Badanie efektywności przeprowadzane na bydle

Wynik testów przeprowadzanych na bydle dotkniętym gruźlicą za pomocą tuberkuliny testowanej i tuberkuliny wzorcowej o tych samych dawkach musi być identyczny.

19. Próby tuberkulinowe muszą być przeprowadzane w postaci jednorazowego zastrzyku śródskórnego w szyję lub ramię.
20. Dawka wstrzykiwanej tuberkuliny powinna wynosić 5 000 j.m. tuberkuliny PPD lub syntetycznej.
21. Wynik śródskórnej próby tuberkulinowej należy odczytać po siedemdziesięciu dwóch godzinach i ocenić według następującej metody:
  - a) Odczyn negatywny: jeżeli zaobserwowano jedynie niewielką opuchliznę o grubości 2 mm w fałdzie skórnej bez objawów klinicznych, takich jak miękka konsystencja, wysięk, martwica, ból czy stan zapalny naczyń limfatycznych w okolicy wstrzyknięcia i zapalenie węzłów chłonnych;
  - b) Odczyn pozytywny: jeżeli zaobserwowano objawy kliniczne, takie jak wymienione w lit. a) lub zgrubienie na skórze jest większe niż 2 mm.

ZAŁĄCZNIK C

Bruceloza bydła

A. Serologiczne testy aglutynacyjne

1. Wzorcowa surowica aglutynująca musi spełniać normy dla surowicy przygotowane przez Laboratorium Weterynarii w Weybridge, w hrabstwie Surrey w Anglii.

Ampułka powinna zawierać 1 000 j.m. aglutynacji otrzymanych przez liofilizację 1 ml surowicy bydłowej.

2. Surowica wzorcowa powinna zostać dostarczona przez Bundesgesundheitsamt w Berlinie.
3. Stopień aglutynacji bakterii brucelozy w surowicy wyrażana jest w jednostkach międzynarodowych na ml (np. Surowica X = 80 j.m./ml).
4. Odczyt powolnej aglutynacji w probówkach musi zostać wykonany przy 50% lub 75% aglutynacji, warunki miareczkowania użytego antygeny muszą być identyczne, jak w przypadku surowicy wzorcowej.
5. Wartość aglutynacji różnorodnych antygenów w stosunku do surowicy wzorcowej musi zawierać się w poniższych przedziałach:

odczyt przy aglutynacji 50%: między 1/600 a 1/1000

odczyt przy aglutynacji 75%: między 1/500 a 1/750

6. W celu przygotowania antygeny do aglutynacji w probówce (metoda powolna) niezbędny jest szczep Weybridge nr 99 i USDA 1119 lub jakikolwiek inny o równoważnej wrażliwości.
7. Podłoże do hodowli szczepu w laboratorium i do wytworzenia antygeny nie powinno sprzyjać dysocjacji, zalecany jest wywar ziemniaczany.
8. Zawiesina bakteryjna powinna być przygotowana w roztworze soli fizjologicznej (NaCl 8,5%), z dodatkiem fenolu w wysokości 0,5%. Nie należy używać formaliny.
9. Za urzędowy nadzór nad testowaniem antygenów będą odpowiedzialne instytuty państwowe wymienione poniżej:

a) Niemcy Bundesgesundheitsamt Berlin

b) Belgia Institut national de recherche vétérinaires,
Bruxelles

- c) Francja Laboratoire central de recherches vétérinaires, Alfort
  - d) Wielkie Księstwo Luksemburga Instytut kraj dostawy,
  - e) Włochy Istituto Superiore di Sanita, Roma
  - f) Niderlandy Centraal Diergeneeskundig Instituut Afdeling, Rotterdam
10. Antygeny mogą być dostarczone w postaci koncentratu, przy założeniu, że współczynnik rozcieńczenia jest wskazany na etykiecie.
11. W celu przeprowadzenia serologicznego testu aglutynacyjnego, należy przygotować, co najmniej trzy roztwory każdej surowicy. Roztwory podejrzanej o zakażenie surowicy muszą być wykonane w taki sposób, aby odczyt reakcji na granicy infekcji został przeprowadzony w środkowej probówce. Jeżeli w tej probówce odczyn jest pozytywny, poziom aglutynacji w podejrzanej o zakażenie surowicy wynosi, co najmniej 30 j.m./ml.

B. *Próba pierścieniowa*

12. Próbie pierścieniowej musi zostać poddana każda bańka z mlekiem pochodząca z gospodarstwa.
13. Wzorcowy antygen wykorzystywany do próby powinien pochodzić z jednego z instytutów wymienionych w pkt. 9 lit. a) i f).
14. Antygen może być barwiony jedynie hematoksyliną lub tetrazoliną, zaleca się użycie hematoksyliny.
15. Próba musi być przeprowadzona w probówkach o średnicy 8-10 mm.
16. Do przeprowadzenia próby należy użyć 1 ml mleka, do którego dodaje się 0,05 ml jednego z barwionych antygenów.
17. Mieszanka mleka i antygeny musi być przechowywana w temperaturze 37 °C nie krócej niż czterdzieści pięć minut, a nie dłużej niż sześćdziesiąt minut.
18. Próbę należy przeprowadzać po upływie około osiemnastu godzin od dojenia krów, ocena zaś powinna być przeprowadzona według następujących kryteriów:
- a) reakcja negatywna: mleko zabarwione, śmietanka odbarwiona;
  - b) reakcja pozytywna: mleko i śmietana tak samo zabarwione lub mleko odbarwione i śmietana zabarwiona.
19. Do próbki nie należy dodawać formaliny. Jediną substancją, która może być dodana jest chlorek rtęciowy w stężeniu 0,2%. W tym przypadku stosunek między ilością mleka i chlorku rtęciowego powinien wynosić 10-1.

ZAŁĄCZNIK D

Analiza mleka

1. Analiza mleka musi być zawsze prowadzona w laboratoriach urzędowych lub urzędowo uznanych.
2. Próbkę mleka muszą być pobierane w następujących warunkach:
  - a) strzykawki powinny być zdezynfekowane alkoholem 70%;
  - b) podczas napełniania probówki powinny być pochylone;
  - c) próbki mleka powinny być pobierane na początku dojenia, po pierwszym wypuszczeniu strumienia z każdego strzyka;
  - d) próbka powinna być pobrana z każdej ćwiartki; próbki nie mogą być mieszane;
  - e) każda próbka musi zawierać co najmniej 10 ml mleka;
  - f) jeśli konieczny jest środek konserwujący, należy użyć 0,5% roztworu kwasu borowego.
  - g) każda probówka musi być opatrzona etykietą zawierającą następujące informacje:
    - numer urzędowego oznakowania na uszach i inne oznakowania zwierzęcia;
    - oznaczenie ćwiartki, z której pochodzi próbka;
    - dzień i godzina pobrania.
  - h) próbkom powinien towarzyszyć dokument przedstawiający następujące informacje:
    - nazwisko i adres urzędowego lekarza weterynarii
    - sposób identyfikacji zwierzęcia
    - stadium laktacji
3. Analiza mleka powinna być przeprowadzona nie wcześniej niż trzydzieści dni przed załadunkiem i powinno obejmować badanie bakteriologiczne oraz testy diagnostyczne stanów zapalnych gruczołów mlecznych WST (White Side Test) i CMT (California Mastitis Test). Wyniku obydwu tych testów powinny być negatywne, z poniższym zastrzeżeniem:
  - a) jeżeli wynik badania bakteriologicznego jest pozytywny – chociaż nie ma wyraźnych objawów stanu zapalnego, ale wynik testu WST (lub CMT) jest negatywny, należy przeprowadzić powtórne badanie bakteriologiczne co najmniej

10 dni później, w okresie 30 dni wspomnianych powyżej. Drugie badanie powinno wykazać:

- (aa) brak mikroorganizmów chorobotwórczych
- (bb) nieobecność antybiotyków

Ponadto brak stanu zapalnego musi być potwierdzone kolejnym testem WST (lub kolejnym CMT), którego wynik powinien być negatywny.

- b) jeżeli wynik badania bakteriologicznego jest negatywny, a testu WST (lub CMT) pozytywny, należy przeprowadzić pełne badanie cytologiczne, którego wynik powinien być negatywny.

4. Badanie bakteriologiczne obejmuje:

- a) posiew mleka na płytce Petriego na podłożu z wywaru otrzymanego z krwi bydła lub owiec;
- b) posiew mleka na podłożu TKT i Edwardsa.

Celem badania bakteriologicznego jest zidentyfikowanie wszystkich mikroorganizmów chorobotwórczych. Nie może być ono ograniczone jedynie do wykrycia określonych szczepów chorobotwórczych paciorkowców i gronkowców. Z tej przyczyny identyfikacja kolonii bakterii otrzymanych z posiewów wykonanych na wyżej wymienionych podłożach prowadzona jest tradycyjnymi metodami różnicowania bakteriologicznego, takimi jak środowisko Chapmana do identyfikacji gronkowca czy różnorodne wybrane podłoża do wykrywania enterobakterii.

5. Pełne badanie cytologiczne ma za zadanie wykrycie, o ile to konieczne, charakterystycznych objawów stanu zapalnego niezależnie od innych symptomów klinicznych.

Można stwierdzić istnienie stanu zapalnego, jeżeli liczba leukocytów zbadana metodą Breeda wynosi 1 mln / ml, a proporcja między monocytami i limfocytami jest mniejsza niż 0,5.

ZAŁĄCZNIK E

Następujące choroby podlegają obowiązkowi zgłoszenia:

a) *choroby bydła:*

- wścieklizna
- gruźlica
- bruceloza
- pryszczycza
- wąglik
- księgosusz
- zaraza płucna

b) *choroby trzody chlewnej*

- wścieklizna
- bruceloza
- wąglik
- pryszczycza
- klasyczny i afrykański pomór świń
- paraliż zakaźny świń (*choroba cieszyńska*)

ŚWIADECTWO ZDROWIA

**dla celów handlu między Państwami Członkowskimi EWG
– bydło hodowlane lub produkcyjne –**

Nr .....

Kraj wysyłki .....

Ministerstwo .....

Urząd.....

Wydział .....

Numer ..... (fakultatywnie)

I. *Identyfikacja zwierzęcia:*

Rasa ..... Płeć ..... Wiek .....

Urzędowe kolczykowanie .....

Inne znaki lub opisy .....

II. *Pochodzenie zwierzęcia*

Zwierzę

- co najmniej od 6 miesięcy przed dniem załadunku przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹

- w wieku poniżej 6 miesięcy, przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹ od dnia narodzin.

III. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzę wysyłane z .....
(miejsce wysyłki)

do .....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją² —samochodem ciężarowym² — samolotem² —statkiem¹

nazwa i adres wysyłającego .....

nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku) .....

.....

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny) .....

Nazwa i adres pierwszego odbiorcy .....

IV. *Informacje dotyczące zdrowia*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę spełnia następujące warunki:

- a) zostało w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u niego żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) - w przewidzianym terminie nie później niż 15 dni i nie wcześniej niż 4 miesiące⁴ zostało poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, oficjalnie zatwierdzoną i kontrolowaną;
- w przewidzianym terminie 10 dni⁴ podano mu oficjalnie dopuszczoną i kontrolowaną w kraju wysyłki i oficjalnie uznaną w kraju przeznaczenia surowicę przeciw pryszczycy¹;
- c) pochodzi z pogłowia bydła oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy: wykonana w przewidzianym terminie 30 dni⁴ śródskórna próba tuberkulinowa dała wynik negatywny;
- d) pochodzi z pogłowia bydła

– oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy ¹
– wolnego od brucelozy ¹ .

W wyniku przeprowadzonego w przewidzianym terminie 30 dni⁴ badania metodą aglutynacji surowicy stwierdzono miano przeciwciał poniżej 30 j.m./ml;

- e) nie wykazuje żadnych klinicznych objawów zapalenia wymion i w wyniku analizy – powtórnej analiza¹ mleka tej krowy przeprowadzonej w przewidzianym terminie 30 dni⁴ nie stwierdzono jakichkolwiek charakterystycznych objawów stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych – ponadto w przypadku drugiej analizy nie stwierdzono obecności antybiotyków¹;
- f) przez okres ostatnich 30 dni⁴ przebywało w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym w tym okresie oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych bydła podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzspółnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajdujące się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych i zgodnie z oficjalnymi stwierdzeniami jest od trzech ostatnich miesięcy⁴ wolne od pryszczycy i brucelozы bydła;

g) zostało nabyte:

- w gospodarstwie¹;
- na rynku zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych, z którego zgodnie z posiadanym pozwoleniem można dokonywać wysyłki do innego Państwa Członkowskiego¹;

h) zostało przewiezionе bezpośrednio

przechodząc – nie przechodząc¹ – przez punkt zgromadzenia

- z gospodarstwa¹
- z gospodarstwa na rynek i z rynku¹.

dokładnie na miejsce załadunku nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej, spełniające warunki określone dla handlu wewnątrzspółnotowego, z wykorzystaniem środków transportu i załadunku, które zostały uprzednio oczyszczone i poddane dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego środka odkażającego.

Dokładne miejsce załadunku znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych.

V. O ile zaistnieje taka potrzeba potrzebną zgodę dotyczącą:

- pkt. IV1 lit. b) tiret drugie,
- pkt. IV1 lit. d) tiret drugie,

wydaje:

- kraj przeznaczenia¹

- kraj przeznaczenia i kraj lub kraje tranzytu¹.

VI. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni licząc od dnia załadunku.

Pieczęć: Sporządzono w ..... dnia ..... o godz. ....
(dzień załadunku)

Okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³

¹ Niepotrzebne skreślić.

² W przypadku kolei i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

³ W Niemczech: „Beamteter Tierarzt”; w Belgii: „Inspecteur vétérinaire”; we Włoszech „Veterinario provinciale”; w Luksemburgu „Inspecteur vétérinaire”; w Holandii: „Distriktinspecteur”.

⁴ Termin te odnosi się do dnia załadunku.

Numer seryjny zgodnie z pkt. II.	Zwierzęta - co najmniej od 3 miesięcy przed dniem załadunku przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ - w wieku poniżej 3 miesięcy, przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ od dnia narodzin
--	--

IV. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzęta zostaną wysłane z .....
 (miejsce wysyłki)

do .....
 (kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją⁴ - samochodem ciężarowym⁴ - samolotem⁴ - statkiem³

Nazwa i adres wysyłającego .....

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku) .....

.....

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny) .....

Nazwa i adres odbiorcy .....

V. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzęta spełniają następujące warunki:

a) Zostały w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u nich żadnych klinicznych objawów chorobowych;

Numer seryjny zgodnie z pkt. II.	b) - W przewidzianym terminie nie później niż 15 dni i nie wcześniej niż 12 miesięcy ⁷ zostały poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, oficjalnie zatwierdzoną i kontrolowaną ⁸ ; - w przewidzianym terminie 10 dni ⁷ podano im oficjalnie dopuszczoną i kontrolowaną w kraju wysyłki i oficjalnie uznaną w kraju przeznaczenia ³ surowicę przeciw pryszczycy, - nie zostały zaszczepione ani nie podano im surowicy ³ ; c) ⁶ - Pochodzą z pogłowia bydła oficjalnie uznanego za wolne od
---	---

....
....
....
....

– przez punkt zgromadzenia

- z gospodarstwa³

- z gospodarstwa na rynek i z rynku¹

dokładnie na miejsce załadunku nie mając nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej, spełniające warunki określone dla handlu wewnątrzwspólnotowego, z wykorzystaniem środków transportu i załadunku, które zostały uprzednio oczyszczone i poddane dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego środka odkażającego.

Dokładne miejsce załadunku znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych.

VI. ⁶ O ile zaistnieje taka potrzeba potrzebną zgodę dotyczącą:

- pkt V lit. b) tiret drugie i trzecie³

- pkt V lit. c) (reakcja pozytywna)³

- pkt V lit. d) (miano przeciwciał równe lub wyższe od 30 j.m./ml)³

wydaje:

- kraj przeznaczenia³

- kraj przeznaczenia i kraj lub kraje tranzytu¹.

VII. Niniejsze świadectwo jest ważne przez okres 10 dni licząc od dnia załadunku.

Pieczęć:

Sporządzono w ..... dn. .... o godz. ....
(dzień załadunku)

Okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³

¹ Świadectwo zdrowia może zostać wystawione tylko na liczbę zwierząt, które przewożone są w jednym wagonie, samochodzie ciężarowym lub samolocie i pochodzą od tego samego wysyłającego oraz przeznaczone są dla tego samego odbiorcy; przy przewozie statkiem świadectwo zdrowia musi zostać wystawione dla każdej grupy 10 zwierząt.

² *Bydło przeznaczone do uboju*: bydło, które zaraz po wprowadzeniu do kraju przeznaczenia ma zostać bezpośrednio przewiezione do rzeźni lub na rynek sąsiadujący z rzeźnią, którego regulamin pozwala na wyprowadzenie wszystkich zwierząt, w szczególności po zakończeniu handlu, tylko do rzeźni upoważnionej do tego przez właściwy organ centralny.

³ Niepotrzebne skreślić.

⁴ W przypadku wagonów i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

⁵ W Niemczech: „Beamteter Tierarzt”; w Belgii: „Inspecteur vétérinaire”; we Włoszech „Veterinario provinciale”; w Luksemburgu „Inspecteur vétérinaire”; w Niderlandii: „Distriktsinspecteur”.

⁶ W przypadku cieląt w wieku poniżej 4 miesięcy informacji określonych w pkt. V lit. b), c) i d) i pkt. VI niniejszego świadectwa nie podaje się.

⁷ Termin te odnosi się do dnia załadunku.

ŚWIADECTWO ZDROWIA

do celów handlu między Państwami Członkowskimi EWG - trzoda chlewna hodowlana
lub produkcyjna -

Nr .....

Kraj wysyłki .....

Ministerstwo .....

Urząd.....

Wydział .....

Numer ..... (fakultatywnie)

I. *Identyfikacja zwierzęcia:*

Rasa..... Płeć ..... Wiek .....

Urzędowe kolczykowanie.....

Inne znaki lub opisy .....

II. *Pochodzenie zwierzęcia:*

Zwierzę

- co najmniej od 6 miesięcy przed dniem załadunku przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹

- w wieku poniżej 6 miesięcy, przebywało na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki¹ od dnia narodzin

III. *Przeznaczenie zwierzęcia:*

Zwierzę wysłane z .....
(miejsce wysyłki)

do .....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją² - samochodem ciężarowym² - samolotem² - statkiem¹

Nazwa i adres wysyłającego .....

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku) .....

.....
Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny) .....

Nazwa i adres pierwszego odbiorcy .....

IV. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych³ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę spełnia następujące warunki:

- a) Zostało w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u niego żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) Pochodzi z pogłowa trzody chlewnej wolnego od brucelozy i
  - w wyniku przeprowadzonego w przewidzianym terminie 30 dni⁴ badania metodą aglutynacji surowicy stwierdzono miano przeciwciał poniżej 30 j.m. / ml^{1 5};
- c) Przez ostatnie 30 dni⁴ przebywało w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym w okresie tym oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych trzody chlewnej podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzwspólnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajduje się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych, który, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, w okresie ostatnich trzech miesięcy jest wolny od pryszczycy, brucelozy bydła i trzody chlewnej, pomoru i paraliżu zakaźnego (choroby cieszyńskiej);

- d) Zostało nabyte:
  - w gospodarstwie¹;
  - na rynku zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych, z którego zgodnie z posiadanym pozwoleniem można dokonywać wysyłki do innego Państwa Członkowskiego¹;
- e) Zostało przewiezione bezpośrednio
  - przechodząc - nie przechodząc¹ - przez punkt zgromadzenia
    - z gospodarstwa¹
    - z gospodarstwa na rynek i z rynku¹

dokładnie na miejsce załadunku nie mając nie mając pośredniej lub bezpośredniej styczności ze zwierzętami innymi niż zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji, z gatunku bydła lub trzody chlewnej,

Numer seryjny zgodnie z pkt. II	Zwierzęta - co najmniej od 3 miesięcy przed dniem załadunku przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ - w wieku poniżej 3 miesięcy, przebywały na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki ³ od dnia narodzin.
---	---

IV. *Przeznaczenie zwierząt:*

Zwierzęta zostaną wysłane z .....
 (miejsce wysyłki)

do .....
 (kraj i miejsce przeznaczenia)

koleją⁴ - samochodem ciężarowym⁴ - samolotem⁴ - statkiem³

Nazwa i adres wysyłającego .....

Nazwa i adres jego pełnomocnika (w zależności od przypadku) .....

Prawdopodobne miejsce przekroczenia granicy (punkt graniczny).....

Nazwa i adres odbiorcy .....

V. *Informacje dotyczące zdrowia:*

Ja niżej podpisany okręgowy dyrektor służb weterynaryjnych⁵ zaświadczam, że opisane powyżej zwierzęta spełniają następujące warunki:

- a) Zostały w tym dniu poddane badaniu i nie stwierdzono u nich żadnych klinicznych objawów chorobowych;
- b) Nie chodzi o zwierzęta, które mają zostać wyeliminowane w ramach krajowego programu likwidowania zakaźnych chorób trzody chlewnej;
- c) Zostały nabyte:
  - w gospodarstwie znajdującym się na obszarze Państwa Członkowskiego wysyłki, w którym od co najmniej 30 dni⁶ oficjalnie nie stwierdzono występowania żadnych chorób zakaźnych trzody chlewnej podlegających obowiązkowemu zgłoszeniu w rozumieniu przepisów obowiązujących w handlu wewnątrzspółnotowym.

Ponadto gospodarstwo znajduje się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych, który, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, w okresie ostatnich

KONSULTACJE KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

na temat propozycji dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

A. WNIOSEK O UDZIELENIE OPINII

Na swojej 89 sesji w dniu 13 grudnia 1962 r. Rada podjęła decyzję o zwrócenie się, zgodnie z postanowieniami art. 100 Traktatu, o wydanie opinii do Komitetu Ekonomiczno - Społecznego na temat przedstawionej przez Komisję propozycji dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną.

Przedstawiony poniżej wniosek o wydanie opinii dotyczącej tego tekstu przekazany został przez pana E. Colombo - przewodniczącego Rady panu E. Roche - przewodniczącemu Komitetu Ekonomiczno - Społecznego w liście z dnia 21 grudnia 1962 r.

Propozycja dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną

RADA EUROPEJSKIEJ WSPÓLNOTY GOSPODARCZEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia Parlamentarnego,

a także mając na uwadze, co następuje:

rozporządzenie Rady nr 20 w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku w sektorze wieprzowiny, obowiązuje od dnia 30 lipca 1962 r. i odnosi się również do handlu żywymi zwierzętami;

podobne rozporządzenie dotyczące również żywych zwierząt powinno wejść w życie z dniem 1 listopada 1962 r. dla wołowiny;

wyżej wymienione rozporządzenia zastępują liczne tradycyjne środki ochrony stosowane na granicy, jednolitym systemem stworzonym w szczególności w celu uproszczenia handlu wewnątrzspółnotowego i środki przewidziane w ramach tego systemu powinny być w okresie przejściowym stopniowo uchylane;

ustanowiona przez wyżej wymienione rozporządzenia reguły nie przyniosą wyników tak długo dopóki handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną będzie hamowany w wyniku istniejących różnic między Państwami Członkowskimi w zakresie przepisów sanitarnych;

w ramach wspólnej polityki rolnej, zgodnie z już przyjętymi rozporządzeniami w sprawie stopniowego ustanawiania wspólnej organizacji rynku, należy przedsięwziąć środki aby wyeliminować te rozbieżności; w związku z tym przepisy sanitarne Państw Członkowskich muszą zostać zbliżone;

niezależnie od faktu, że zgodnie z art. 36 Traktatu Państwa Członkowskie mają prawo do dalszego stosowania zakazów lub ograniczeń w przywozie, wywozie lub tranzycie uzasadnionych względami ochrony zdrowia ludzi i zwierząt prawo to nie zwalnia ich jednak z obowiązku zbliżania przepisów, na których te zakazy i ograniczenia są oparte, o ile te środki i różnice utrudniają wprowadzanie i funkcjonowanie wspólnej polityki rolnej;

w ramach zbliżania przepisów, od krajów wysyłki wymaga się zapewnienia, aby bydło i trzoda chlewna hodowlane, przeznaczone do uboju lub produkcji, miejsca, z których te zwierzęta pochodzą i są wysyłane oraz wykorzystywane środki transportu spełniały określone wymagania sanitarne tak, aby mieć pewność, że zwierzęta nie są źródłem chorób zakaźnych;

aby Państwa Członkowskie mogły być pewne, że wymagania te są spełnione, należy wprowadzić obowiązek wydawania świadectwa zdrowia wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii, które będzie towarzyszyło transportom zwierzętom do chwili ich przybycia do kraju przeznaczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do odmowy wprowadzenia na swoje terytorium bydła i świń, jeżeli okaże się, że zwierzęta dotknięte są chorobą zakaźną lub są o to podejrzewane bądź mogą roznosić takie choroby nie chorując na nie, jak również w przypadku, gdy nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

ponieważ nie zachodzi powód, dla którego należy zezwalać Państwom Członkowskim na wprowadzanie zakazu wwozu bydła i trzody chlewnej na swoje terytorium z przyczyn innych niż względy sanitarne; na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika należy zezwalać na odesłanie zwierząt do kraju wysyłki, chyba że sprzeciwiają się temu względy natury sanitarnej;

aby umożliwić zainteresowanym osobom dokonanie oceny powodów zastosowania zakazu, o przyczynach tych należy powiadomić wysyłającego lub jego pełnomocnika oraz właściwy organ kraju wysyłki;

w celu dostarczenia wysyłającemu dodatkowego dowodu w przypadku zaistnienia sporu między wysyłającym a władzami Państwa Członkowskiego przeznaczenia odnośnie uzasadnienia zastosowania zakazu należy stworzyć mu możliwość wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii niezależnego eksperta weterynaryjnego;

w niektórych przypadkach i dla niektórych kategorii zwierząt istnieje możliwość złagodzenia ogólnych przepisów niniejszej dyrektywy bez ponoszenia ryzyka na płaszczyźnie sanitarnej dając krajom przeznaczenia i krajom tranzytowym możliwość stosowania ogólnych lub szczególnych odstępstwa;

w obszarach, w których występują szczególne problemy zbliżenie przepisów Państw Członkowskich nie jest możliwe bez uprzedniego przeprowadzenia dokładnej analizy;

procedura wprowadzania poprawek powinna zostać zastosowana w odniesieniu do załączników B-D, w których zawarte są przepisy podlegające zmianom; z powodu technicznego charakteru tych przepisów wprowadzanie poprawek należy powierzyć Komisji, jednakże możliwość wprowadzania zmian w załączniku A należy pozostawić w kompetencji Rady,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa odnosi się do handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami hodowanymi, produkcyjnymi lub przeznaczonymi do uboju z gatunków bydła i trzody chlewnej.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „Gospodarstwo”: oznacza znajdujące się na terytorium Państwa Członkowskiego przedsiębiorstwo rolne lub handlowe pod urzędowym nadzorem, w którego pomieszczeniach stale trzymane są zwierzęta hodowlane, przeznaczone do uboju lub do produkcji.
- b) „Zwierzęta przeznaczone do uboju”: oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej, które po przywiezieniu do kraju przeznaczenia zostaną dostarczone prosto do rzeźni w celu jak najszybszego uboju.
- c) „Zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji”: oznaczają zwierzęta z gatunku bydła lub trzody chlewnej inne niż te określone w lit. b), w szczególności zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa lub wykorzystywane do pracy.
- d) „Bydło wolne od gruźlicy”: oznacza bydło spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt I ppkt 1;
- e) „Pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od gruźlicy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt I ppkt 2;
- f) „Bydło wolne od brucelozy”: oznacza bydło spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 1;
- g) „Pogłowie bydła oficjalnie uznane za wolne od brucelozy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 2;
- h) „Pogłowie bydła wolne od brucelozy”: oznacza pogłowie bydła spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt II A 3;
- i) „Trzoda chlewna wolna od brucelozy”: oznaczają trzoda chlewna spełniające warunki wymienione w załączniku A pkt. II B 1;
- k) „Trzoda chlewna oficjalnie uznana za wolną od brucelozy”: oznacza trzodę chlewną spełniającą warunki sformułowane w załączniku A pkt II B 2;

- l) „Strefa wolna od choroby zakaźnej”: oznacza strefę o średnicy 20 km, w której stosownie do oficjalnych danych przez okres przynajmniej trzydziestu dni przed załadunkiem nie stwierdzono:
- nie naruszając przepisów art. 3 ust. 1,
  - w przypadku bydła i trzody chlewnej: żadnego przypadku pryszczycy,
  - ponadto jedynie w przypadku trzody chlewnej: żadnego przypadku pomoru świń ani paraliżu zakaźnego świń.
- m) „Urzędowy lekarz weterynarii”: oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego.
- n) „Kraj wysyłki”: oznacza Państwo Członkowskie, z którego bydło i trzoda chlewna są wywożone do innego Państwa Członkowskiego.
- o) „Kraj przeznaczenia”: oznacza Państwo Członkowskie, do którego bydło i trzoda chlewna są przywożone z innego Państwa Członkowskiego;
- p) „Kraj tranzytu”: oznacza Państwo Członkowskie, przez które bydło i trzoda chlewna są przewożone do innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie ma zapewnić, aby z jego obszaru na obszar innego Państwa Członkowskiego wysyłane było jedynie bydło i trzoda chlewna spełniające ogólne warunki określone w ust. 2. oraz szczególne warunki określone dla niektórych kategorii bydła i trzody chlewnej zawarte w ust. 3-7.

2. Bydło i trzoda chlewna określona w niniejszej dyrektywie:

- a) Nie mogą wykazywać żadnych klinicznych objawów chorobowych w dniu załadunku;
- b) Muszą być nabyte w gospodarstwie;
- c) Przebywać przez okres ostatnich 30 dni przed załadunkiem w gospodarstwie urzędowo spełniającym następujące warunki:
  - znajdującym się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych;
  - w którym w okresie przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono przypadków zachorowań na pryszczycę i gruźlicę u bydła, brucelozę bydła i trzody chlewnej, pomoru i paraliżu zakaźnego (choroby cieszyńskiej) w przypadku trzody chlewnej;

- w którym w okresie przynajmniej trzech miesięcy przed wysyłką nie stwierdzono innych chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w kraju wysyłki, wywołujących zakażenia u gatunków zwierząt, o których mowa;
  - d) Muszą być oznakowane w urzędowy lub dopuszczony sposób przez kolczykowanie lub w przypadku trzody chlewnej umieszczenie pieczęci identyfikacyjnej;
  - e) Z gospodarstwa muszą zostać wysłane prosto do miejsca załadunku:
    - unikając kontaktu ze zwierzętami parzystokopytnymi, z wyjątkiem bydła i trzody chlewnej, które spełniają warunki określone dla handlu wewnątrzwspólnotowego;
    - posegregowane na zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do produkcji oraz zwierzęta przeznaczone do uboju;
    - z wykorzystaniem środków transportu i przyczep uprzednio oczyszczonych i poddanych dezynfekcji przy użyciu urzędowo dopuszczonego w kraju wysyłki środka odkażającego;
  - f) Muszą być załadowane na środek transportu przewożący je do kraju przeznaczenia zgodnie z warunkami przedstawionymi w lit. e) w określonym miejscu znajdującym się w centrum strefy wolnej od chorób zakaźnych;
  - g) Po załadowaniu muszą niezwłocznie być przewiezione prosto do punktu granicznego kraju wysyłki;
  - h) Podczas transportu do kraju przeznaczenia musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia zgodne z załącznikiem E (wzory I-IV), wystawione w dniu załadunku co najmniej w języku kraju przeznaczenia z dziesięciodniowym terminem ważności.
3. Bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji musi ponadto:
- a) Nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O i C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
  - b) Pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, samo będąc wolne od gruźlicy, w szczególności musi mieć negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
  - c) Pochodzić z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, samo będąc wolne od brucelozy, w szczególności wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy niż 30 j.m. / ml;
  - d) W przypadku krów mlecznych nie wykazywać klinicznych objawów zapalenia wymion, a ponadto badanie mleka przeprowadzone zgodnie z przepisami

załącznika D musi wykazać brak jakichkolwiek charakterystycznych oznak stanów zapalnych lub występowania mikroorganizmów chorobotwórczych.

4. Trzoda chlewna hodowlana lub przeznaczona do produkcji musi ponadto pochodzić z pogłowia wolnego od brucelozy, same nie będąc wolne od brucelozy, a wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i C musi być niższy od 30 j.m. / ml; wykonanie serologicznej próby aglutynacyjnej wymagane jest jedynie w przypadku osobników ważących powyżej 25 kg.

5. Do uboju nie może zostać przeznaczone bydło lub trzoda chlewna, które zostały ubite w ramach programu likwidowania chorób zakaźnych przeprowadzanego w Państwie Członkowskim.

6. Bydło przeznaczone do uboju powyżej czwartego miesiąca życia musi ponadto:

- a) Nie później niż piętnaście dni i nie wcześniej niż cztery miesiące przed załadunkiem zostać poddane szczepieniu przeciwko wirusowi pryszczycy typu A, O, C szczepionką zawierającą martwe wirusy, zatwierdzoną i kontrolowaną przez właściwy organ kraju wysyłki;
- b) Jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od gruźlicy, uzyskać negatywny wynik śródskórnej próby tuberkulinowej przeprowadzonej zgodnie z przepisami załączników A i B;
- c) Jeżeli bydło nie pochodzi z pogłowia oficjalnie uznanego za wolne od brucelozy, ani z pogłowia wolnego od brucelozy, uzyskać wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę przeprowadzanej zgodnie z przepisami załączników A i B poniżej niż 30 j.m. / ml.

7. Do handlu wewnątrzspółnotowego mogą zostać również dopuszczone: zwierzęta hodowlane lub przeznaczone do uboju albo produkcji nabywane na posiadającym urzędowe zezwolenie rynku w celu wysyłki do innego Państwa Członkowskiego, przy czym rynek ten musi spełniać następujące warunki:

- znajduje się pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii,
- znajduje się w centrum strefy wolnej od zwierzęcych chorób zakaźnych oraz w miejscu, w którym tego samego dnia nie organizuje się handlu żywymi zwierzętami,
- po przeprowadzeniu dezynfekcji jest wykorzystywany tylko do obrotu zwierzętami hodowanymi, przeznaczonymi do hodowli, uboju lub produkcji, spełniającymi wymagania dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego określone w ust. 2-6, z wyjątkiem ust. 2 lit. b) i art. 4, o ile warunki te dotyczą danego gatunku zwierząt; przede wszystkim zwierzęta te muszą zostać dostarczone na rynek zgodnie z przepisami ust. 2 lit. e).

Nabyte na takich rynkach zwierzęta muszą zostać bezpośrednio dostarczone z rynku do miejsca załadunku zgodnie z przepisami ust. 2 lit. e) i g) i zostać wysłane do kraju przeznaczenia.

8. Właściwy organ centralny kraju wysyłki wyznacza rynki zatwierdzone dla zwierząt hodowlanych, przeznaczonych do uboju lub produkcji określonych w ust. 7. Powiadamia on właściwe organy centralne pozostałych Państw Członkowskich i Komisję, o tym, które rynki zostały zatwierdzone.

9. Właściwy organ centralny kraju wysyłki określa zasady przeprowadzania urzędowej kontroli rynków określonych w ust. 7.

10. W przypadku określonym w ust. 7, na świadectwach zdrowia zgodnych z załącznikiem E (wzory I-IV) musi zostać umieszczony odpowiedni wpis.

11. Właściwy organ centralny kraju wysyłki określa zasady przeprowadzania urzędowej kontroli pomieszczeń firmy handlowej.

12. Jeżeli gospodarstwo lub strefa jest przedmiotem urzędowych zakazów wprowadzonych z powodu występowania u danego gatunku zwierząt choroby zakaźnej, terminy określone w ust. 2 lit. c) tiret 1-3 i art. 2 ust. 1 obowiązują od dnia urzędowego uchylecia tych zakazów.

Artykuł 4

1. Do dnia wydania późniejszych przepisów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej wszystkie zwierzęta przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego muszą pozostawać na obszarze Państwa Członkowskiego przez rozpoczęciem biegu trzydziestodniowego terminu określonego w art. 3 ust. 2 lit. c)

- nie krócej niż 6 miesięcy w przypadku zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji,
- nie krócej niż 3 miesiące w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju.

Jeżeli zwierzęta są młodsze niż odpowiednio 6 i 3 miesiące muszą przebywać na obszarze Państwa Członkowskiego od chwili narodzin.

2. We wszystkich przypadkach określonych w ust. 1 na świadectwach zdrowia zgodnych z załącznikiem E (wzory I-IV) musi zostać umieszczony odpowiedni wpis.

Artykuł 5

O ile szczepionki określone w art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a) nie zostały wyprodukowane w Państwie Członkowskim, powinny zostać nabyte w innym Państwie Członkowskim, z wyjątkiem przypadków, gdy z powodu nowych danych naukowych lub braku szczepionek, które dotychczas były uważane za odpowiednie, konieczne jest zakupienie szczepionek poza Europejską Wspólnotą Gospodarczą. W przypadku pryszczycy innego typu niż A, O lub C lub odmiany tych typów, przeciwko którym szczepionka nie zapewnia dostatecznej ochrony lub jest całkowicie nieskuteczna, każde z Państw Członkowskich może przedsięwziąć niezbędne środki w celu dostosowania formuły szczepionki i odpowiedniego jej użycia. Jednocześnie poinformuje ono o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję. Komisja może zarządzić debatę dotyczącą podjętych i przyszłych działań.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji wykaz przejść granicznych, przez które można wprowadzać bydło i trzodę chlewną na jego obszar.

2. Każdy kraj przeznaczenia może zażądać, aby wysyłający lub jego pełnomocnik z wyprzedzeniem informował właściwy organ tego kraju o nadejściu przesyłki z bydłem lub trzodą chlewną, w szczególności o rodzaju, charakterze i liczbie zwierząt, miejscu przekroczenia granicy oraz przewidywanym terminie ich przywozu.

3. Każdy kraj przeznaczenia może zabronić wprowadzenia na jego obszar zwierząt z gatunku bydła lub trzody chlewnej, jeżeli:

- a) Zwierzęta te są dotknięte przez chorobę podlegającą obowiązkowi zgłoszenia w kraju przeznaczenia, same nie będąc nią dotknięte, lub istnieje podejrzenie, że będą przenosić takie choroby na inne zwierzęta, lub
- b) W stosunku do tych zwierząt nie są przestrzegane przepisy art. 3 i art. 4.

Decyzje podjęte zgodnie z pierwszym zdaniem muszą, na wniosek wysyłającego lub jego pełnomocnika, zezwalać na powrotną wysyłkę zwierząt, chyba, że sprzeciwiają się temu względy natury sanitarnej.

4. Właściwy organ kraju przeznaczenia może, w przypadku przesyłki zwierząt przeznaczonych do uboju, wyznaczyć z przyczyn natury sanitarnej rzeźnię, do której ta przesyłka ma zostać skierowana i termin dokonania uboju zwierząt.

5. W przypadku, gdy powody, które uzasadniałyby zastosowanie środka przewidzianego w ust. 3 zdanie pierwsze, zostaną ujawnione po wprowadzeniu na obszar kraju przeznaczenia zwierząt hodowlanych lub przeznaczonych do produkcji, właściwy organ centralny kraju wysyłki musi, na żądanie właściwego organu centralnego kraju przeznaczenia przeprowadzić stosowne dochodzenie i niezwłocznie powiadomić ten organ o jego wynikach.

6. Decyzje właściwego organu podjęte z zastosowaniem ust. 3 i 4 wraz z uzasadnieniem ich podjęcia muszą zostać podane do wiadomości wysyłającego lub jego pełnomocnika. W przypadku wystąpienia z odpowiednim wnioskiem decyzje wraz z uzasadnieniem muszą zostać niezwłocznie przekazane na piśmie. Musi w nich zostać podana informacja o przewidzianych obowiązującymi przepisami możliwościach odwoławczych oraz odnoszących się do nich terminach. Decyzje te muszą również zostać podane do wiadomości właściwego organu centralnego kraju wysyłki.

Artykuł 7

1. Kraje przeznaczenia mogą udzielać krajowi wysyłki lub krajom wysyłki upoważnień ogólnych lub ograniczonych do określonych przypadków na podstawie, których:

- a) Szczepienie przeciwko pryszczycy
- na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 6 lit. a) nie obowiązuje bydła przeznaczonego do uboju, jeżeli w kraju wysyłki i kraju tranzytowym w ciągu co najmniej

ostatnich sześciu miesięcy licząc od dnia załadunku oficjalnie nie odnotowano przypadków pryszczycy;

- może, na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) i ust. 6 lit. a), zostać zastąpione podaniem, nie wcześniej niż dziesięć dni przed załadunkiem, surowicy przeciwko pryszczycy zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwy organ kraju wysyłki i zatwierdzonej przez właściwy organ kraju przeznaczenia.
- b) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 3 lit. c) bydło hodowlane lub przeznaczone do produkcji może pochodzić z pogłowia bydła wolnego od brucelozy;
- c) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 6 lit. b), u bydła przeznaczonego do uboju może wystąpić reakcja pozytywna na śródskórną próbę tuberkulinową;
- d) Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 6 lit. c), u bydła przeznaczonego do uboju wynik serologicznej próby aglutynacyjnej na brucelozę może być równy lub wyższy od 30 j.m./ml.

2. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela upoważnienia ogólnego zgodnie z przepisami ust. 1, niezwłocznie informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

3. Jeżeli kraj przeznaczenia udziela jednego z upoważnień przewidzianych w ust. 1, konieczne jest uzyskanie, w przypadku tranzytu, odpowiedniego upoważnienia od krajów tranzytowych, których to dotyczy.

4. Kraje wysyłki podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby na świadectwach zdrowia, których wzory przedstawione są w załączniku E (wzory I i II), które zostały użyte została umieszczona wzmianka o jednej z możliwości przewidzianych w ust. 1.

Artykuł 8

Do chwili wydania późniejszych przepisów Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, niniejsza dyrektywa nie narusza stosowania przepisów Państw Członkowskich odnoszących się do zwierząt z gatunków bydła i trzody chlewnej, którym podawane są antybiotyki, estrogeny, tyrostatyki lub substancje zmiękczające.

Artykuł 9

1. Niniejsza dyrektywa nie narusza istniejących w obowiązującym ustawodawstwie Państw Członkowskich środków odwoławczych od decyzji właściwych organów Państw Członkowskich określonych w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie mają zapewnić, aby osoba dokonująca wysyłki bydła lub trzody chlewnej, w stosunku do której zastosowano środki określone w art. 6 ust. 3 miała prawo, przed zastosowaniem przez właściwy organ innych środków, do uzyskania opinii eksperta weterynaryjnego, który ustali czy warunki art. 6 ust. 3 zostały spełnione.

Ekspert weterynaryjny powinien być obywatelem Państwa Członkowskiego; jednakże nie może być on obywatelem kraju wysyłki ani kraju przeznaczenia. Po przedstawieniu przez

Komisję propozycji Rada sporządza listę ekspertów weterynaryjnych, którzy mogą sporządzać takie opinie. Po konsultacji z Państwami Członkowskimi Komisja określi ogólne przepisy wykonawcze, w szczególności dotyczące procedury przygotowywania takich opinii.

Artykuł 10

Po przeprowadzeniu konsultacji z Państwami Członkowskimi Komisja może w drodze dyrektywy zmienić przepisy załączników B - D.

Artykuł 11

W terminie dwóch lat od notyfikacji dyrektywy Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do przepisów niniejszej dyrektywy i jej załączników oraz niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

B. OPINIA KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

Na 28 sesji, która odbyła się w Brukseli w dniach 24 i 25 kwietnia 1963 r., Komitet Ekonomiczno - Społeczny wydał następującą opinię:

OPINIA KOMITETU EKONOMICZNO - SPOŁECZNEGO

na temat „dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną”

KOMITET EKONOMICZNO - SPOŁECZNY,

uwzględniając wniosek przewodniczącego Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1962 r. o wydanie opinii w sprawie „dyrektywy Rady w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną”, przedstawiony zgodnie z art. 43 ust. 2 Traktatu,

uwzględniając opinię wyspecjalizowanej sekcji ds. rolnictwa z dnia 11 kwietnia 1963 r. na temat wspomnianej dyrektywy,

uwzględniając raport Pani Landgrebe - Wolff, sprawozdawcy wyspecjalizowanej sekcji ds. rolnictwa,

uwzględniając obrady Komitetu Ekonomiczno - Społecznego podczas jego dwudziestej ósmej sesji plenarnej,

a także mając na uwadze, co następuje:

w opinii z dnia 30 października 1962 r. (dok. KES 263/62) na temat „dyrektywy Rady w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy

świeżym mięsem” Komitet Ekonomiczno - Społeczny jednogłośnie zwrócił uwagę na fakt, że „niezbędne jest równoczesne stosowanie przepisów zharmonizowanych na poziomie wspólnotowym dotyczących ustawodawstwa obowiązującego w zakresie zakaźnych chorób zwierzęcych odnoszących się do zwierząt kopytnych i mięsnych” i „w wielu punktach przepisy te oraz rozporządzenia sanitarne obowiązujące w handlu wewnątrzspółnotowym świeżym mięsem stanowią jednolitą całość”;

mając na uwadze, że „przyśpieszony wzrost poziomu życia” określony w art. 2 Traktatu Rzymskiego nakłada obowiązek podjęcia poważnych wysiłków w celu ochrony i poprawy stanu zdrowia ludności;

mając na uwadze, że wszystkie środki weterynaryjne powinny służyć zarówno ochronie zdrowia zwierząt jak i nie zakłóconej wymianie we Wspólnocie;

mając na uwadze, że istnienie wielu gospodarstw rolnych może być w poważnym stopniu zagrożone występowaniem zakaźnych chorób zwierząt;

mając na uwadze, że bezpośredni wpływ na ekonomiczny stan rolnictwa może mieć dyrektywy, które zostaną przyjęte w dziedzinie profilaktyki oraz sposób i wprowadzania w życie;

mając na uwadze, że dyrektywa podlega badaniu w celu zbliżenia przepisów krajowych, zbliżenia, które w sposób ogólny służy funkcjonowaniu wspólnego rynku i stawia jednocześnie, pod wieloma względami, warunek stosowania higienicznych środków zapobiegawczych zgodnie z założeniami rozwoju rolnictwa;

mając na uwadze, że osiągnięcie i zagwarantowanie najwyższych dochodów dla rolnictwa niewątpliwie bezpośrednio zależy od ścisłego przestrzegania norm w zakresie profilaktyki, co wpływa korzystnie na zwiększenie wydajności,

WYDAJE NASTĘPUJĄCĄ OPINIĘ:

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zatwierdza projekt zbadanej dyrektywy, z następującymi uwagami:

I - Uwagi ogólne

Czynniki chorobotwórcze bydła i trzody chlewnej, które mogą być przenoszone na człowieka, ostre normy higieniczne i ich świadome stosowanie są bardzo istotne dla ludności.

Podobnie należy chronić możliwości produkcyjne gospodarstw rolnych a znajdujące się w nich pogłowie zwierząt, które stanowi główną część ich dóbr musi być chronione przed szkodami, jakie wywołują choroby zakaźne.

Projekt „dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną” stanowi cenny wkład na drodze prowadzonej na poziomie wspólnotowym harmonizacji przepisów krajowych.

Przewidywana harmonizacja przepisów sanitarnych we Wspólnocie nie jest sama w sobie wystarczająca. Szczególnie interesujące byłoby również jak najszybsze stworzenie

wspólnotowych przepisów, których skutki byłyby podobne do skutków dyrektywy Wspólnoty w sprawie przywozu i wywozu bydła i trzody chlewnej z państw trzecich lub do państw trzecich.

W tym celu Rada powinna zwrócić się do Komisji o jak najszybsze przygotowanie dyrektywy zgodnie, z którą, oprócz konserw w ogólnym pojęciu, konserwy mięsne i przetwory mięsne, niezależnie od ich rodzaju, podlegałyby przepisom na początku zharmonizowanym a w dalszej kolejności ujednocionym.

Na koniec należałoby w dającym się przewidzieć terminie doprowadzić do jak najpełniejszej harmonizacji, którą należy przeprowadzić w sposób prosty i jasny, wszystkich przepisów sanitarnych i weterynaryjnych.

Z tych powodów wynika potrzeba przygotowania europejskiego ustawodawstwa dotyczącego środków spożywczych, ustawodawstwa, którego wprowadzenie leżałoby w interesie konsumentów oraz producentów i sprzyjałoby swobodnemu przepływowi towarów. Już teraz należy określić z należytą starannością długoterminowe cele, jakie mają zostać osiągnięte i środki służące do ich realizacji.

Komitet z zadowoleniem stwierdził, że już realizowana lub jest na drodze do realizacji ścisła współpraca służb weterynaryjnych poszczególnych państw, nie tylko w ramach Wspólnoty, ale również w szerszym zakresie.

Również rozwiązanie problemów natury sanitarnej, które występują w całej Europie mogłyby być jednym z powodów ochrony zwierząt i promowania konkurencyjnego rolnictwa szeroko chronionego przed niepowodzeniami, które mogłyby zaistnieć i stworzyć zagrożenia dla pogłowia zwierząt.

Oprócz tego należy zapewnić, aby przepisy weterynaryjne nie były przeszkodą dla prawidłowego zaopatrzenia konsumentów i uwzględniały potrzeby natury gospodarczej oraz zaistniałe okoliczności.

Dyrektywy mające na celu rozwiązanie problemów sanitarnych w handlu wewnątrzspółnotowym świeżym mięsem i problemów weterynaryjnych w handlu bydłem i trzodą chlewną należy uznać za stale się uzupełniające elementy tworzących jednolitą całość przepisów. W opinii Komitetu Ekonomiczno - Społecznego jest to szczególne zadanie dla Komisji, która musi czuwać aby żaden z dwóch kanałów sprzedaży nie był dyskryminowany.

II - Szczególne uwagi

W preambule

Należy odnotować nie tylko fakt wydania opinii przez Zgromadzenie Parlamentarne, ale również opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego, natomiast projekt zostaje przedstawiony Komitetowi zgodnie z art. 43 ust. 2 Traktatu.

Ostatni akapit preambuły

Zapis ten należy uzupełnić w następujący sposób dodając przed ostatnim wierszem:

„ ... należy Komisji zapewnić możliwość wprowadzania takich poprawek po konsultacji z Państwami Członkowskimi”

Poza tym art. 10 przewiduje tego rodzaju konsultacje.

Artykuł 1

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zaleca Radzie powierzenie, w ramach deklaracji woli, Komisji zadania jak najszybszego przedstawienia propozycji wspólnotowych przepisów sanitarnych dotyczących:

- a) Przywozu i wywozu bydła i trzody chlewnej przywożonych z państw trzecich lub do państw trzecich;
- b) Handlu zwierzętami innymi niż bydło i trzoda chlewna (np. drobiem);
- c) Handlu przetworzonym mięsem, konserwami mięsnymi i wszelkiego rodzaju produktami na bazie mięsa.

Artykuł 2

Odnosnie lit. a)

Tekst niderlandzki początek art. 2 lit. a) należy dostosować do tekstów w innych językach i powinien on otrzymać następujące brzmienie:

„a) *Bedrijf*: Bedrijf van een veehouder of een onder overheidstoezicht staande stal van een veekoopman gelegen op het ... etc.”

Odnosnie lit. b)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny uznaje za obowiązującą w pierwszym okresie definicję „zwierząt przeznaczonych do uboju” przy sprecyzowaniu, że termin „rzeźnia” powinien obejmować również budynki sąsiadujące z rzeźnią, w których mogą być realizowane transakcje, w wyniku, których zwierzęta zostają skierowane do rzeźni.

Ponadto w dalszej kolejności Komitet uważa, że definicją tą powinny zostać objęte zwierzęta przeznaczone do uboju, które są przewożone na rynki krajów przeznaczenia w celu sprzedaży a następnie bezpośrednio skierowane do rzeźni, pod warunkiem, że zharmonizowane zostaną przepisy sanitarne.

Odnosnie lit. m)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zwraca się z sugestią, aby zbadane zostało zagadnienie czy pojęcie „urzędowy lekarz weterynarii” odnosi się w sześciu Państwach Członkowskich do osób posiadających podobne doświadczenie zawodowe. Uwzględniając fakt, że na osobach tych spoczywa wyjątkowa odpowiedzialność podanie informacji dotyczących ich wykształcenia, doświadczenia i umiejętności zawodowych byłoby bez wątpienia stosowne.

Artykuł 3

Komitet Ekonomiczno - Społeczny uznaje, że w celu zwiększenia zaufania do skutecznego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy należałoby, poza uprawnieniami Państw Członkowskich, przyznać również Komisji pewne uprawnienia w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja powinna posiadać uprawnienia do sprawdzania tego drogą prób losowych.

Komitet jest zdania, że Komisja stwierdzając w wyniku tego rodzaju kontroli, że warunki sanitarne wymagane dla handlu wewnątrzspółnotowego nie są spełnione, powinna posiadać możliwość natychmiastowego korzystania z uprawnień, które na mocy art. 6 ust. 3 posiadają Państwa Członkowskie.

Takie zwiększenie uprawnień organu Wspólnoty byłoby w pełni skoordynowane z troską o ustanowienie europejskiego prawa sanitarnego i żywnościowego.

Odnośnie 2 lit. c)

Komitet zatwierdza propozycję Komisji wprowadzającą jednolity termin trzydziestu dni dla wszystkich zwierząt, których dotyczy dyrektywa.

Jednakże Komitet zwraca się do Rady o zachęcenie Państw Członkowskich do uwzględnienia, w handlu z państwami trzecimi, podobnych wymogów jak przewidziane w ust. 2 lit. c) dla handlu we Wspólnocie.

Odnośnie 2 lit. g)

Komitet Ekonomiczno - Społeczny proponuje skreślić słowo „bezpośrednio”.

Artykuł 5

Komitet proponuje wykreślić pierwsze zdanie art. 5, gdyż uważa, że nie można wprowadzać bezwzględnego obowiązku zakupu szczepionek w Państwach Członkowskich.

Artykuł 6 pkt 1

Wykaz przejść granicznych przekazywany Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim powinien zostać sporządzony po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi organizacjami zawodowymi.

Artykuł 7

Komitet Ekonomiczno - Społeczny zwrócił uwagę na problem czy nie należałoby przyznać Komisji uprawnień, które artykuł ten daje krajom przeznaczenia.

Uważa on, że przyznanie Komisji takich uprawnień umożliwiłoby, z jednej strony, zapewnienie skuteczniejszej walki z chorobami zakaźnymi i, z drugiej strony, uniknięcie sytuacji, w których upoważnienia udzielane są z zachowaniem dyskryminacji.

Odnośnie 1 lit. a)

W celu ułatwienia przewidzianej kontroli należałoby, zgodnie z opinią Komitetu, zastąpić pojęcie „kraj wysyłki” bardziej ograniczonym pojęciem „region”.

W tym wypadku należałoby określić jednolite zasady wyznaczania takich regionów i określania środków kontroli. Istnieje prawdopodobieństwo, że podział na regiony, który sam w sobie jest słuszny, przeprowadzony zostanie dopiero w późniejszym okresie.

Artykuł 8

Zgodnie z opinią Komitetu art. 8 dotyczy problemów, które powinny zostać uregulowane w przepisach sanitarnych dla produktów żywnościowych. W niniejszej dyrektywie powinny być zawarte jedynie przepisy sanitarne dotyczące substancji, które przeznaczone są również do celów leczniczych.

Artykuł 9

Tekst niderlandzki należy dostosować do tekstów w innych językach. W trzecim wierszu ust. 2 wyrazy „zou zijn” zastępuje się wyrazem „is”.

Załącznik E – Wzory II i IV, uwaga dół strony 1:

W praktyce okazać się może, że ściśle przestrzeganie wymogu zgodnie, z którym „przy przewozie statkiem świadectwo zdrowia musi zostać wystawione dla każdej grupy 10 zwierząt” nie będzie zawsze możliwe. Ze względów bezpieczeństwa nie można odstąpić od kontroli każdego zwierzęcia, ale praktyczne dostosowanie się do okoliczności jest możliwe, o ile nie przeszkodzi w wykryciu ogniska zakażenia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 kwietnia 1963 r.

W imieniu Komitetu Ekonomiczno - Społecznego

Emile ROCHE

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 grudnia 1972 r.

w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(72/462/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ustanowiła przepisy wykonawcze w odniesieniu do wymogów zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrzwspólnotowego bydłem i trzodą chlewną oraz świeżym mięsem;

konieczne jest zatem, zgodnie z wymogami przewidzianymi w powołanych powyżej przepisach, zdefiniowanie wspólnotowych przepisów stosowanych w przywozie takich zwierząt i mięsa z państw trzecich;

przepisy te wymagają sporządzenia wykazu, obowiązującego dla całej Wspólnoty, państw trzecich lub części państw trzecich i zakładów, z których mogą być przywożone zwierzęta i świeże mięso;

wybór tych krajów i zakładów musi opierać się na ogólnych kryteriach takich jak stan zdrowia cieląt, organizacja i uprawnienia służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy weterynaryjne; ponadto należy ustanowić, że zakłady powinny spełniać określone szczególne normy mające na celu zapewnienie, że pochodzące z nich mięso spełnia warunki zdrowotne uznane przez Wspólnotę za niezbędne;

poza tym nie należy zezwalać na przywóz zwierząt i świeżego mięsa z państw, w których stwierdzono występowanie chorób zakaźnych, niewystępujących we Wspólnocie lub z państw, które są wolne od takich chorób od niedawna i które w związku z tym stanowią poważne zagrożenie dla wspólnotowych stad; powyższa uwaga odnosi się także do przywozu z państw trzecich, w których przeprowadzane są szczepienia przeciwko takim chorobom;

ogólne warunki stosowane w przywozie ze wszystkich państw trzecich powinny zostać uzupełnione warunkami specjalnymi określanymi na podstawie sytuacji zdrowotnej panującej w każdym z tych państw; z powodu technicznego rodzaju i zróżnicowania kryteriów, na podstawie których ustala się specjalne warunki, należy, w celu ich zdefiniowania, odwołać się

do elastycznej i przyspieszonej wspólnotowej procedury, na mocy której Komisja i Państwa Członkowskie będą ściśle współpracować;

przedstawianie formularza świadectwa przy przywozie zwierząt stanowi skuteczny środek kontroli stosowania przepisów wspólnotowych; w przepisach takich mogą być zawarte przepisy szczególne, które mogą różnić się w poszczególnych państwach trzecich i w związku z tym należy uwzględnić powyższe różnice w redagowaniu formularzy świadectw;

inspekcja przeprowadzana w związku z przywozem musi obejmować również pochodzenie i stan zdrowia zwierząt;

przy wprowadzeniu zwierząt na obszar Wspólnoty i w okresie ich transportu do miejsca przeznaczenia należy upoważnić Państwa Członkowskie do podejmowania wszelkich odpowiednich środków, włączając w to ubój i usuwanie, wymaganych w celu ochrony zdrowia publicznego i zwierząt;

należy ustanowić wymóg, że świeże mięso powinno pochodzić z zatwierdzonych zakładów oraz określić warunki o charakterze zdrowotnym i warunki inspekcji, które powinny być przestrzegane, w szczególności, przy produkcji, przechowywaniu i transporcie mięsa;

Państwa Członkowskie powinny przyjąć wspólne stanowisko w odniesieniu do świeżego mięsa, którego przywóz do Wspólnoty jest zabroniony ze względu na jego stan sanitarny i w szczególności należy wprowadzić zakaz przywozu mięsa zawierającego ilości śladowe substancji szkodliwych lub takich, które mogą powodować, że ich spożycie będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi;

przedstawianie świadectwa zdrowia publicznego lub świadectwa zdrowia zwierząt, wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego, dokonującego wywozu, jest najodpowiedniejszym sposobem zagwarantowania, że przesyłka świeżego mięsa może zostać dopuszczona do przywozu;

świeże mięso powinno, niezależnie od procedury celnej, na podstawie której jest ono zgłaszane, zostać poddane, po wprowadzeniu na obszar Wspólnoty, kontroli zapobiegającej skierowaniu mięsa, któremu nie towarzyszą wymagane świadectwa, przywożonego z państwa trzeciego, z którego przywóz nie jest dozwolony lub którego świadectwo nie jest należycie wypełnione;

w celu kontroli przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy przez państwo trzecie, dokonujące wywozu oraz aby nie dopuścić do przywozu mięsa stanowiącego zagrożenie dla zdrowia ludzi, każda przesyłka przywożonego świeżego mięsa musi zostać poddana, przy przywozie przez Państwa Członkowskie, inspekcji zdrowia i weterynaryjnej, które powinny być przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii; należy ustanowić, że, w celu jednolitego przeprowadzania inspekcji związanych z przywozem, zasady dokonywania tych inspekcji, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, na mocy której realizowana jest ścisła współpraca Państw Członkowskich i Komisji;

do każdej przesyłki świeżego mięsa dopuszczonej w Państwie Członkowskim w następstwie przeprowadzenia inspekcji przywozowej, w przypadku mięsa skierowanego do innego Państwa Członkowskiego, z wyjątkiem mięsa rozebranego po przywozie w zatwierdzonym zakładzie rozbioru, należy dołączyć świadectwo urzędowo potwierdzające spełnienie

określonych warunków przywozu;

inspekcje zwierząt i mięsa przeprowadzane są w ogólnym interesie Wspólnoty; należy w związku z tym postanowić, że będą one przeprowadzane w miejscach zatwierdzonych na podstawie wspólnotowych kryteriów i zgodnie ze wspólnotową procedurą;

każde Państwo Członkowskie powinno posiadać możliwość wprowadzenia natychmiastowego zakazu przywozu z państwa trzeciego w przypadku istnienia zagrożenia dla zdrowia publicznego i zwierząt; w takim przypadku należy zapewnić bezzwłocznie koordynacją stanowisk Państw Członkowskich wobec tego państwa trzeciego, bez uszczerbku dla ewentualnych zmian wykazu państw i zakładów upoważnionych do wywozu do Wspólnoty;

biegłym lekarzom weterynarii Wspólnoty należy powierzyć kontrolę przestrzegania przepisów dyrektywy, w szczególności w państwach trzecich;

zanim ustanowione w ten sposób przepisy wejdą w życie Wspólnota powinna przygotować akty wykonawcze niezbędne do ich realizacji i Państwa Członkowskie wprowadzą istotne zmiany w ich ustawodawstwie; w związku z tym wprowadzenie w życie tych przepisów należy przeprowadzić stopniowo,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa odnosi się do przywozu z państw trzecich:
  - zwierząt domowych z gatunków bydła i trzody chlewnej przeznaczonych do hodowli produkcji lub uboju;
  - świeżego mięsa zwierząt należących do następujących gatunków: bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz hodowlanych zwierząt nieparzystokopytnych.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:
  - a) zwierząt hodowlanych przeznaczonych, czasowo, wyłącznie do wypasu lub pracy, w sąsiedztwie granic Wspólnoty;
  - b) mięsa przewożonego w bagażu osobistym podróżnych i przeznaczonego do ich spożycia, o ile ilość przewożonego mięsa nie przekracza 1 kg na osobę i pod warunkiem, że jest ono przywożone z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdujących się wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie podlega zakazom, zgodnie z art. 28;
  - c) mięsa znajdującego się w małych przesyłkach wysyłanych do osób fizycznych, pod warunkiem że przewóz nie jest dokonywanych w celach handlowych, o ile wysyłana

ilość nie przekracza 1 kg i pod warunkiem, że jest ono przywożone z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdujących się wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 i z których przywóz nie podlega zakazom, zgodnie z art. 28;

- d) mięsa przeznaczonego na potrzeby personelu i pasażerów, znajdującego się w środkach transportu dokonujących przewozów międzynarodowych.

Jeżeli takie mięso lub odpady kuchenne są rozładowywane muszą zostać zniszczone. Niszczenie mięsa nie jest jednak konieczne, gdy mięso przeładowywane jest bezpośrednio lub po tymczasowym przechowaniu pod dozorem celnym z tego środka transportu na inny.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „*urzędowy lekarz weterynarii*” oznacza lekarza weterynarii, wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
- b) „*kraj przeznaczenia*” oznacza Państwo Członkowskie, do którego zwierzęta lub świeże mięsa wysyłane są z państwa trzeciego;
- c) „*państwo trzecie*” oznacza państwo, w którym nie obowiązuje dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. dotycząca problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną¹ ostatnio zmieniona dyrektywą z dnia 7 lutego 1972 r.², ani dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem³ ostatnio zmieniona dyrektywą z dnia 27 października 1970 r.⁴;
- d) „*przywóz*” oznacza wprowadzenie na obszar Wspólnoty zwierząt lub świeżego mięsa przywożonego z państw trzecich;
- e) „*gospodarstwo*” oznacza podlegające urzędowej kontroli przedsiębiorstwo rolne, przemysłowe lub handlowe, znajdujące się na terytorium państwa trzeciego, w którym zwierzęta hodowlane, produkcyjne lub rzeźne są zwyczajnie utrzymywane lub hodowane;
- f) „*zwierzęta rzeźne*” do celów rozdziału II oznacza bydło i trzodę chlewną, które zaraz po przybyciu do kraju przeznaczenia kierowane są do rzeźni;
- g) „*zwierzęta hodowlane i produkcyjne*” oznacza bydło i trzodę chlewną, inne niż określone w lit. f), włączając zwierzęta przeznaczone do hodowli, produkcji mleka lub mięsa, lub pociągowe;
- h) „*stado bydła urzędowo uznane za wolne od gruźlicy*” oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział I;

---

¹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

² Dz.U. nr L 38 z 12.02.1972, str. 95.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴ Dz.U. nr L 239 z 30.10.1970, str. 42.

- i) „*stado bydła urzędowo uznane za wolne od brucelozy*” oznacza stado bydła, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 1 sekcja A;
- j) „*stado bydła wolne od brucelozy*” oznacza stado bydła spełniające warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 2 sekcja A;
- k) „*świnia wolna od brucelozy*” oznacza świnie, które spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 1 sekcja B;
- l) „*stado trzody chlewnej urzędowo uznane za wolne od brucelozy*” oznacza stado trzody chlewnej, która spełnia warunki ustanowione w załączniku A rozdział II pkt 2 sekcja B;
- m) „*obszar wolny od zwierzęcych chorób zakaźnych*” oznacza obszar, w którym zwierzęta nie są dotknięte, zgodnie z urzędowymi ustaleniami, żadną z chorób zakaźnych umieszczonych w wykazie sporządzonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, w okresie i w promieniu strefy, określonych zgodnie z tą samą procedurą;
- n) „*mięso*” oznacza wszystkie nadające się do spożycia przez ludzi części zwierząt hodowlanych z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych zwierząt hodowlanych;
- o) „*świeże mięso*” oznacza mięso niepoddane jakimkolwiek procesowi konserwacji; mięso chłodzone lub mrożone uważa się jednak za świeże;
- p) „*tusza*” oznacza całe ciało ubitego zwierzęcia po okrwawieniu, wypatroszeniu, usunięciu kończyn na poziomie nadgarstków i stępu, głowy, ogona i gruczołu sutkowego i ponadto, w przypadku bydła, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych, po zdjęciu skóry;
- q) „*podroby*” oznaczają świeże mięso inne niż mięso tuszy, określone w lit. p), nawet jeżeli pozostają one w naturalny sposób przytwierdzone do tuszy;
- r) „*wnętrzości*” oznaczają podroby z klatki piersiowej, jamy brzusznej i jamy miednicy, łącznie z tchawicą i przełykiem;
- s) „*środki transportu*” oznaczają części pojazdów silnikowych, pojazdów szynowych, statków powietrznych przeznaczone do załadunku oraz ładownie statków lub kontenery przeznaczone do przewozów lądowych, morskich lub powietrznych;
- t) „*przesyłka*” oznacza partię mięsa lub liczbę zwierząt objętych jednym świadectwem;
- u) „*zakład*” oznacza zatwierdzoną rzeźnię, zatwierdzony zakład rozbioru lub zatwierdzoną chłodnię, znajdująca się w innym miejscu niż zatwierdzone rzeźnie i zakłady rozbioru, która została zatwierdzona przez państwo trzecie i które umieszczono w wykazie lub wykazach sporządzonych zgodnie z art. 4.

Artykuł 3

1. Rada, działając na wniosek Komisji, sporządza wykaz państw lub części państw, z

których Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła, trzody chlewnej oraz świeżego mięsa lub też jednej lub więcej zwierząt i towarów tej kategorii, z uwzględnieniem sytuacji zdrowotnej tych państw lub części państw. Wykaz ten może zostać zmieniony lub uzupełniony zgodnie z procedurą określoną w art. 30.

2. Przy podejmowaniu decyzji, w odniesieniu do bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa, dotyczącej umieszczenia w wykazie państwa lub części państwa, określonej w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) stan zdrowia zwierząt gospodarskich, innych zwierząt domowych i dzikich w państwie trzecim, mając na uwadze w szczególności egzotyczne choroby zwierząt i sytuację sanitarną panującą w tym państwie, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt Państw Członkowskich;
- b) częstotliwość i szybkość przekazywania informacji dostarczanych przez państwo trzecie, dotyczących występowania na jego terytorium zakaźnych chorób zwierzęcych, w szczególności wymienionych w wykazach A i B Międzynarodowego biura zwierzęcych chorób zakaźnych;
- c) przepisy tych państw w sprawie zapobiegania i zwalczania chorób zwierząt;
- d) struktury służb weterynaryjnych w tych państwach i uprawnień tych służb;
- e) organizacji i wprowadzania w życie środków zapobiegania i zwalczania zwierzęcych chorób zakaźnych.

3. Wykaz określony w ust. 1 i wszystkie jego zmiany podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 sporządza się jeden lub więcej wykazów zakładów, z których Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przywóz świeżego mięsa. Wykaz lub wykazy mogą być zmieniane i uzupełniane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

2. Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej umieszczenia rzeźni, zakładu rozbioru lub chłodni położonych poza rzeźnią lub zakładem rozbioru w jednym z wykazów, określonych w ust. 1, uwzględnia się w szczególności:

- a) gwarancje jakie może zaproponować państwo trzecie w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy;
- b) przepisy państwa trzeciego dotyczące podawania zwierzętom rzeźnym jakichkolwiek substancji, które mogą mieć wpływ na pożywność mięsa;
- c) przestrzeganie, w każdym szczególnym przypadku, przepisów niniejszej dyrektywy;
- d) organizację służb kontrolujących mięso państwa trzeciego lub części państwa, uprawnienia tych służb i nadzór, któremu podlegają.

3. Wpis do wykazu lub wykazów, przewidzianych w ust. 1, rzeźni, zakładu rozbioru lub chłodni położonych poza rzeźnią lub zakładem rozbioru można dokonać jedynie w przypadku, gdy znajdują się one w jednym z państw określonych w art. 3 ust. 1 i jeżeli zostały urzędowo zatwierdzone do wywozu do Wspólnoty przez właściwe władze państwa trzeciego. Zatwierdzenie takie uzależnione jest od spełnienia następujących wymogów:

- a) zgodności z przepisami załącznika B;
- b) stałego nadzoru urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego.

4. Wykaz lub wykazy określone w ust. 1 i wszystkie ich zmiany podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Inspekcje przeprowadza się na miejscu przez biegłych lekarzy weterynarii Państw Członkowskich i Komisji w celu sprawdzenia rzeczywistego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2 i 3.

Biegli z Państw Członkowskich wyznaczani są przez Komisję, działającą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te przeprowadzane są w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie wydatki z tym związane.

Częstotliwość i procedurę przeprowadzania tych inspekcji określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

ROZDZIAŁ II

Przywóz bydła i trzody chlewnej

Artykuł 6

Bez względu na przepisy art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie zezwalają wyłącznie na przywóz zwierząt, określonych w niniejszej dyrektywie, jeżeli pochodzą one z państw trzecich:

- a) wolnych o jakichkolwiek chorobach, na które podatne są zwierzęta:
  - przez 12 miesięcy, w odniesieniu do pomoru bydła, pryszczycy wywołanej przez egzotyczne typy wirusów, zarazy płucnej bydła, afrykańskiego pomoru świń i paraliżu zakaźnego świń (choroby Cieszyńskiej);
  - przez 6 miesięcy, w odniesieniu do choroby niebieskiego języka owiec i pęcherzykowatego zapalenia jamy ustnej;
- b) w których, w okresie 12 poprzedzających miesięcy nie przeprowadzono szczepień przeciw chorobom, określonym w lit. a) tირet pierwsze, na które podatne są te zwierzęta.

Artykuł 7

Można zdecydować, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, że przepisy art. 6 lit. a) stosuje się tylko w odniesieniu do części terytorium państwa trzeciego.

Zgodnie z tą samą procedurą, a zasadzie odstępstwa od przepisów art. 6 lit. b), można zezwolić, na pewnych warunkach, na przywóz zwierząt określonych w niniejszej dyrektywie z państw trzecich lub części tych państw, w których przeprowadzane są szczepienia przeciw jednej lub kilku chorobom, wymienionym w art. 6 lit. a) tiret pierwsze.

Artykuł 8

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 i 7, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz zwierząt określonych w niniejszej dyrektywie z państwa trzeciego tylko w przypadku, gdy spełniają one warunki zdrowotne, przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 dla przywozu z tego państwa trzeciego, zgodnie z gatunkiem i miejscem przeznaczeniem zwierząt.

2. Można podać decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, o ograniczeniu udzielania zezwoleń do poszczególnych gatunków, do zwierząt rzeźnych, zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych lub zwierząt o szczególnym przeznaczeniu oraz do stosowania, po dokonaniu przywozu, wszelkich niezbędnych środków zdrowotnych.

3. Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, o uchyleniu przepisów załącznika A rozdział II sekcja A w odniesieniu do:

- uzyskania przez stado wolne od brucelozы statusu urzędowo uznanego za wolne od brucelozы;
- wprowadzenia bydła ze stad wolnych od brucelozы do stad urzędowo uznanych za wolne;
- cofnięcia statusu „stado urzędowo uznane za wolne od brucelozы”.

Artykuł 9

W przypadku, gdy Państwo Członkowskie uzna, że szczepienia przeciw pryszczycy, stosowane w państwie trzecim przeciw wirusom typu A, O i C wykazują pewne braki, wprowadza ono zakaz przywozu na jego terytorium bydła i trzody chlewnej pochodzącej z danego państwa trzeciego. Informuje ono pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję, tak szybko jak jest to możliwe, o podjętej decyzji oraz podaje przyczyny jej podjęcia. Po takim powiadomieniu możliwie najszybciej zbiera się Stały Komitet Weterynaryjny. Decyzję podejmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła i trzody chlewnej jedynie w przypadku, gdy przed dniem ich załadunku w celu transportu do kraju przeznaczenia, zwierzęta te przebywały na obszarze lub części obszaru państwa trzeciego z wykazu sporządzonego

zgodnie z art. 3 ust. 1:

- a) nie krócej niż przez 6 miesięcy, w odniesieniu do zwierząt hodowlanych lub produkcyjnych;
- b) nie krócej niż przez 3 miesiące, w odniesieniu do zwierząt rzeźnych.

W przypadku zwierząt, odpowiednio, poniżej 6 lub 3 miesiące, okres ten wyznacza się od dnia ich narodzin.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz bydła i trzody chlewnej tylko w przypadku przedstawienia świadectwa wystawionego przez urzędowego lekarza weterynarii nieczłonkowskiego państwa wysyłki.

Świadectwo musi:

- a) być wystawione w dniu załadunku zwierząt w celu ich wysyłki do kraju przeznaczenia;
- b) być sporządzone w co najmniej jednym z urzędowych języków kraju przeznaczenia i w jednym z języków urzędowych państwa przeprowadzającego inspekcję przywózową, przewidzianą w art. 12;
- c) oryginał tego świadectwa musi towarzyszyć zwierzętom;
- d) zaświadczać, że bydło i trzoda chlewna spełnia warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz warunki ustanawiane w celu jej wykonania, w odniesieniu do przywozu z państw trzecich;
- e) być wystawione na jednej kartce;
- f) być wystawione w imieniu jednego adresata.

2. Świadectwo to musi być zgodne ze wzorem ustalonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że bydło i trzoda chlewna poddane zostaną, po ich przybyciu na obszar Wspólnoty, kontroli zdrowia (inspekcja przywózowa) przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że wprowadzony zostanie zakaz przemieszczania się bydła i trzoda chlewna we Wspólnocie, w przypadku stwierdzenia w wyniku inspekcji, określonej w ust. 1, że:

- zwierzęta nie pochodzą z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego umieszczonej w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1;

- zwierzęta są zakażone lub istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną;
- warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach nie były przestrzegane przez państwo trzecie, dokonujące wywozu;
- świadectwo towarzyszące zwierzętom nie odpowiadają warunkom określonym w art. 11.

3. Państwo Członkowskie, które przeprowadziło inspekcję, określoną w ust. 1, podejmuje wszelkie środki, które uzna za niezbędne.

Środki te mogą polegać, między innymi, na:

- a) – poddaniu kwarantannie zwierząt, w stosunku do których istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną;
  - w przypadku, określonym w ust. 2 tiret czwarte, na wniosek eksportującego, importującego lub ich przedstawicieli sprawujące kontrolę nad zwierzętami w oczekiwaniu na potwierdzenie świadectwa;
- b) odesłaniu zwierząt, które nie mogą zostać dopuszczone do transportu, zgodnie z ust. 2, jeżeli nie przeciwstawiają się temu względy natury weterynaryjnej.

W przypadku, gdy odesłanie zwierząt nie jest możliwe właściwy organ nakazuje ich ubicie oraz wyznacza zakład, w którym ubój będzie przeprowadzony.

- c) ubój i zniszczenie wszystkich zwierząt z danej przesyłki w przypadku gdy wyżej wymieniona kontrola daje podstawy do podejrzenia występowania jednej z chorób zakaźnych z wykazu sporządzonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

4. Świadectwo, które towarzyszy bydłu i trzodzie chlewnej przy ich przywozie, powinno, po przeprowadzeniu kontroli zdrowia (inspekcji przywózowej) stwierdzać wyraźnie dopuszczenie lub odmowę wprowadzenia zwierząt.

5. Podczas transportu przez Wspólnotę do Państwa Członkowskiego przeznaczenia, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić w życie środki zdrowotne, określone w ust. 3 lit. a) tiret pierwsze i w ust. 3 lit. c), jeżeli zwierzęta są zakażone, istnieje podejrzenie zakażenia lub zarażenia chorobą zakaźną.

6. Zwierzęta, których przywóz jest dozwolony i których miejscem przeznaczenia nie jest Państwo Członkowskie, które przeprowadzało inspekcję przywózową, określoną w ust. 1, muszą zostać przewiezione do kraju przeznaczenia pod dozorem celnym bez przeładunku.

7. Zwierzęta, które z pozytywnie przeszły inspekcję przywózową, określoną w ust. 1, poddawane są w kraju przeznaczenia dalszym niezbędnym kontrolom w celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy, łącznie ze szczególnymi warunkami określonymi zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, stosownie do art. 3.

Kontrole te mogą być przeprowadzane na granicy lub w każdym innym punkcie wyznaczonym przez właściwy organ kraju przeznaczenia albo w obydwu tych miejscach.

8. Eksportujący, importujący lub ich przedstawiciel są odpowiedzialni za jakiegokolwiek wydatki poniesione stosownie do niniejszego artykułu, włączając ubój lub zniszczenie zwierząt, bez rekompensaty ze strony państwa.

Artykuł 13

Po przybyciu do kraju przeznaczenia zwierzęta rzeźne są kierowane bezpośrednio do rzeźni i, zgodnie z wymogami kontroli weterynaryjnej, poddawane ubojowi nie później niż w ciągu trzech dni roboczych od ich przywiezienia do rzeźni.

Bez uszczerbku dla szczególnych warunków, które mogą zostać wyznaczone, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, właściwy organ kraju przeznaczenia może, biorąc pod uwagę wymogi kontroli weterynaryjnej, wyznaczyć rzeźnię, do której należy przewieść te zwierzęta.

ROZDZIAŁ III

Przywóz świeżego mięsa

Artykuł 14

1. Świeże mięso musi pochodzić ze zwierząt, które przebywały na terytorium lub części terytorium państwa znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, co najmniej przez 3 miesiące przed ubojem lub, w przypadku zwierząt poniżej 3 miesięcy, od dnia ich narodzin.

2. Bez względu na przepisy art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa tylko z państw trzecich:

- a) które przez 12 miesięcy były wolne od następujących chorób, na które podatne są zwierzęta, z których pochodzi mięso: pomoru bydła, pryszczycy spowodowanej egzotycznymi typami wirusów, afrykańskiego pomoru świń i paraliżu zakaźnego świń (choroby cieszyńskiej);
- b) w których przez 12 miesięcy nie przeprowadzano szczepień przeciw chorobom, określonym w lit. a), na które podatne są zwierzęta, z których pochodzi mięso.

Artykuł 15

Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą określoną w art. 29, że przepisy art. 14 ust. 2 lit. a) stosuje się tylko w odniesieniu do części terytorium państwa trzeciego.

Zgodnie z tą samą procedurą i bez względu na przepisy art. 14 ust. 2 lit. b), przywóz świeżego mięsa może być dopuszczony, z zastrzeżeniem pewnych warunków, z państw trzecich lub części państw trzecich, w których przeprowadzane są szczepienia przeciw jednej lub kilku chorobom, określonym w art. 14 ust. 2 lit. a).

Artykuł 16

Bez uszczerbku dla przepisów art. 14 i art. 15, Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz

świeżego mięsa z państwa trzeciego, pod warunkiem, że spełnia ono warunki zdrowotne, przyjęte zgodnie z procedurą art. 29 dla przywozu świeżego mięsa z państwa trzeciego, zgodnie z gatunkiem zwierząt.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa w tuszach, ewentualnie podzielonych na półtusze w odniesieniu do trzody chlewnej oraz podzielonego na półtusze lub ćwierćtusze w przypadku bydła i zwierząt nieparzystokopytnych, jeżeli możliwe jest odtworzenie z nich tuszy każdego zwierzęcia.

2. Przywóz taki uzależniony jest od spełnienia następujących warunków: świeże mięso powinno:

- a) pochodzić z rzeźni wymienionej w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 4 ust. 1;
- b) pochodzić od zwierzęcia rzeźnego, które, zgodnie z załącznikiem B rozdział V, zostało poddane przed ubojem badaniu przedubojowemu przeprowadzanemu przez urzędowego lekarza weterynarii i uznane zostało za nadające się do uboju, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, w celu wywozu do Wspólnoty;
- c) zostać przetworzone z zachowaniem warunków higienicznych, zgodnie z załącznikiem B rozdział VI;
- d) zostać poddane, zgodnie z załącznikiem B rozdział VII, badaniu poubojowemu przeprowadzanemu przez urzędowego lekarza weterynarii, podczas którego nie stwierdzono żadnych zmian, z wyjątkiem urazów powstałych krótko przed ubojem lub miejscowych zniekształceń lub zmian, pod warunkiem, że ustalono, w miarę potrzeby za pomocą przeprowadzenia właściwych badań laboratoryjnych, że tusze i podroby nadają się do spożycia przez ludzi i nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi;
- e) posiadać państwowe świadectwo zdrowia zgodnie z załącznikiem B rozdział X;
- f) być przechowywane po przeprowadzeniu badania poubojowego w odpowiednich warunkach higienicznych i zgodnie z załącznikiem B rozdział XII w miejscach przeznaczonych do przechowywania;
- g) zostało przewiezione do kraju przeznaczenia z zachowaniem zadawalających warunków higienicznych.

3. Świeże mięso należy opatrzyć pieczęcią za pomocą tuszu fioletu metylowego.

Inne rodzaje barwnika mogą być stosowane, zgodnie z procedurą określoną w art. 29.

4. Przeprowadzając badanie poubojowe, określone w ust. 2 lit. d), urzędowego lekarza weterynarii może wspierać personel pomocniczy działający pod jego nadzorem.

Ten personel pomocniczy powinien:

- a) być wyznaczony przez właściwy organ centralny państwa dokonującego wywozu,

zgodnie z obowiązującymi przepisami;

- b) być odpowiednio wykształceni;
- c) posiadać status gwarantujący jego niezależność od kierownictwa zakładów;
- d) nie posiadać uprawnień do podejmowania decyzji dotyczących końcowego wyniku państwowej kontroli zdrowia.

Artykuł 18

1. Bez względu na przepisy art. 17 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przywóz:

- a) półtusze, oddzielonych ćwierćtuszy lub podrobów spełniających warunki określone w art. 17 ust. 2 i 3 i pochodzących z rzeźni wyznaczonych do tego celu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;
- b) kawałków mniejszych od ćwierćtuszy lub mięsa bez kości pochodzącego z zakładów rozbioru kontrolowanych stosownie z art. 4 i zatwierdzonych do tego celu zgodnie z procedurą określoną w art. 29. Oprócz warunków przewidzianych w art. 17 ust. 2 i 3 mięso to powinno spełniać następujące wymogi:
  - (i) zostało rozebrane i uzyskane zgodnie z przepisami załącznika B rozdział VIII;
  - (ii) zostało poddane kontroli przeprowadzanej przez urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z przepisami załącznika B rozdział IX;
  - (iii) w odniesieniu do opakowania, spełnione są wymogi ustalone w załączniku B rozdział XI;
  - (iv) zostać poddane wszelkim kontrolom przeprowadzonym przez wspólnotowych lekarzy weterynarii, którzy powinni zapewnić przestrzeganie powyżej wymienionych przepisów;
  - (v) w odniesieniu do świeżego mięsa zwierząt nieparzystokopytnych, zostać poddane w kraju przeznaczenia inspekcji umożliwiającej nałożenie ewentualnych ograniczeń dotyczących jego wykorzystania.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i bez względu na przepisy załącznika B pkt. 32, mięso może być rozebrane w stanie ciepłym, w każdym przypadku z zachowaniem co najmniej następujących warunków:

- a) świeże mięso musi zostać bezpośrednio przewiezione z pomieszczenia, w którym dokonuje się uboju do pomieszczenia rozbioru, które powinno znajdować się w tym samym zespole budynków oraz odpowiednio blisko, tak aby mięso do rozbioru można było przemieścić bezpośrednio z jednego pomieszczenia do drugiego przy pomocy podwieszanego transportu wewnątrzzakładowego połączonego z rzeźnią. Rozbiór mięsa powinien być dokonany bezzwłocznie;

- b) zaraz po rozebraniu i zapakowaniu mięso należy przetransportować do chłodni, przewidzianej w załączniku B rozdział II pkt 2 lit. a).

Artykuł 19

Przepisów art. 17 i 18 nie stosuje się do:

- a) świeżego mięsa przywożonego zgodnie z pozwoleniem kraju przeznaczenia, które przeznaczone jest do celów innych niż spożycie przez ludzi;
- b) świeżego mięsa przeznaczonego na wystawy i do specjalnych badań lub analiz, o ile urzędowa kontrola jest w stanie zapewnić, że mięso to nie zostanie przeznaczone do spożycia przez ludzi i że po zakończeniu wystawy lub przeprowadzeniu specjalnych badań lub analiz mięso to, z wyjątkiem mięsa wykorzystywanego podczas analizy, zostanie wycofane z obszaru Wspólnoty lub zniszczone.

W tym przypadku oraz w przypadku, określonym w lit. a), kraj przeznaczenia zapewnia, że dane mięso nie jest wykorzystywane w inny sposób niż ten, dla którego zostało wprowadzone na jego obszar;

- c) świeżego mięsa przeznaczonego wyłącznie na zaopatrzenie organizacji międzynarodowych, pod warunkiem jego zatwierdzenia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 i o ile mięso to pochodzi z kraju znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1 i pod warunkiem, że przestrzegane są wymogi zdrowotne. Państwa Członkowskie, na obszarze których działają dane organizacje międzynarodowe zapewniają, że mięso to nie jest dopuszczone do swobodnego obrotu.

Artykuł 20

Państwa Członkowskie zakazują przywozu:

- a) świeżego mięsa knurów i wnętrów trzody chlewnej;
- b) świeżego mięsa zawierającego pozostałości substancji estrogennych lub tyrostatycznych, antybiotyków, antymonu, arsenu, pestycydów lub innych substancji szkodliwych lub takich które mogą powodować, że spożycie świeżego mięsa będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego, w przypadku gdy pozostałości te przekraczają dopuszczalny poziom.

Dopuszczalne poziomy wyznaczane są przez Radę, działającą na wniosek Komisji, i mogą być w miarę potrzeby zmienione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29;

- c) świeżego mięsa poddanego działaniu promieniowania jonowego lub ultrafioletowego oraz świeżego mięsa pochodzącego od zwierząt, którym podawane były substancje zmiękczające lub inne produkty mogące zmienić skład lub charakter organoleptyczny mięsa;
- d) świeżego mięsa, do którego dodane zostały substancje, inne niż te przewidziane w art. 17 ust. 3, w celu opieczutowania poświadczającego stan zdrowia;

- e) świeżego mięsa zwierząt, u których stwierdzono występowanie gruźlicy w jakiegokolwiek postaci lub, które zostały uznane za nosiciela gruźlicy w wyniku pozytywnej reakcji na tuberkulinę;
- f) świeżego mięsa zwierząt, u których po dokonaniu uboju stwierdzono jakakolwiek postać gruźlicy albo obecność jednego lub większej liczby żywych lub martwych wągrów lub, w przypadku trzody chlewnej, obecność włośnia;
- g) świeżego mięsa pochodzącego z uboju zbyt młodych zwierząt;
- h) części tusz lub podrobów z urazami powstałymi krótko przed ubojem, zniekształceniami lub zmianami, określonych w art. 17 ust. 2 lit. d);
- i) krwi;
- j) świeżego mięsa mielonego lub przygotowanego w podobny sposób;
- k) fragmentów tkanki mięśniowej lub tłuszczowej i innych tkanek, pozostałych po rozbiorze mięsa i oddzielania go od kości lub tkanek przylegających do kości oraz fragmentów tkanek mięśniowych i innych tkanek głowy, z wyjątkiem języka.

Artykuł 21

Metodę i procedury niezbędne do wykrywania obecności włośnia w świeżym mięsie wieprzowym ustalane są przez Radę działającą na wniosek Komisji.

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz świeżego mięsa tylko w przypadku przedstawienia świadectwa zdrowia zwierząt i świadectwa zdrowia publicznego wystawianego przez urzędowego lekarza weterynarii państwa trzeciego dokonującego wywozu.

Świadectwa te muszą:

- a) być sporządzone co najmniej w jednym z języków urzędowych kraju przeznaczenia i w jednym z języków urzędowych państwa, w którym przeprowadzane są inspekcje przywozowe, przewidziane w art. 23 i 24;
- b) ich oryginały muszą towarzyszyć świeżemu mięsu;
- c) być wystawione na jednej kartce;
- d) być wystawione dla jednego adresata.

Świadectwo zdrowia zwierząt musi zaświadczać, że świeże mięso spełnia wymogi zdrowotne, ustanowione w niniejszej dyrektywie oraz wymogi ustanowione na jej podstawie w odniesieniu do przywozu świeżego mięsa z państw trzecich.

2. Świadectwo to musi być zgodne z wzorem sporządzonym zgodnie z procedurą

przewidzianą w art. 29.

3. Wygląd i treść świadectwa zdrowia publicznego powinien odpowiadać wzorowi przedstawionemu w załączniku C i należy je wystawić w dniu załadunku świeżego mięsa w celu wysłania do kraju przeznaczenia.

Artykuł 23

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że świeże mięso poddawane jest, niezwłocznie po jego wprowadzeniu do Wspólnoty, inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej przez właściwy organ, niezależnie od procedury celnej, na podstawie której zostało ono zgłoszone.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 3, Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz jest zakazany w przypadku, gdy w wyniku inspekcji okaże się, że:

- mięso to nie pochodzi z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego znajdującego się w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1;
- mięso pochodzi z terytorium lub części terytorium państwa trzeciego, z którego przywóz jest zakazany zgodnie z art. 14 i 27;
- świadectwo zdrowia zwierząt, które towarzyszy mięsu nie jest zgodne z warunkami ustanowionymi w art. 22.

3. Państwa Członkowskie zezwalają na transport świeżego mięsa z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, pod warunkiem, że:

- a) strona zainteresowana przedstawia dowód, że pierwsze państwo trzecie, do którego wysyłane jest mięso, po przewiezieniu przez obszar Wspólnoty, zobowiąże się, że w żadnym wypadku, nie wycofa lub nie odeśle mięsa, na którego przywóz lub tranzyt zezwoliło;
- b) właściwe władze Państwa Członkowskiego, na obszarze którego przeprowadzana jest przywozowa inspekcja weterynaryjna, zezwolą wcześniej na taki transport;
- c) transport dokonany jest bez rozładunku na obszarze Wspólnoty pod nadzorem właściwych władz na pojazdach lub w kontenerach zaplombowanych przez właściwe władze; jedynymi dozwolonymi zabiegami w trakcie transportu są zabiegi dokonywane odpowiednio w punkcie wejścia do Wspólnoty lub wyjścia z tego obszaru w celu bezpośredniego przeładunku ze statku lub statku powietrznego a na inny środek transportu lub odwrotnie.

4. Wszystkie wydatki ponoszone stosownie do niniejszego artykułu pokrywa nadawca, odbiorca lub ich przedstawiciel, bez zwrotu kosztów przez państwo.

Artykuł 24

1. Państwo Członkowskie zapewnia, że każda partia świeżego mięsa jest poddana kontroli zdrowia w przywozie oraz inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii.

Państwa Członkowskie zapewniają, że importerzy zobowiązani są do powiadamiania, z wyprzedzeniem, co najmniej dwóch dni roboczych, miejscowych służb odpowiedzialnych za inspekcję przywózową w miejscu, w którym świeże mięso zostanie poddane kontroli określając ilość, rodzaj mięsa i czas, w którym kontrola może być przeprowadzona.

2. Państwowa kontrola zdrowia publicznego, przewidziana w ust. 1, przeprowadzana jest w odniesieniu do każdej tuszy, półtuszy lub ćwierćtuszy, w przypadku przywozów dokonywanych zgodnie z art. 17 ust. 1, i poprzez wrywkowe pobieranie próbek, w przypadku przywozu pozostałych kawałków mięsa. Ma ona na celu w szczególności weryfikację, zgodnie z przepisami ust. 3:

- a) świadectwo zdrowia publicznego, zgodności świeżego mięsa z informacjami umieszczonymi na świadectwie, opieczutowaniu;
- b) stanu zakonserwowania, obecności zanieczyszczeń i czynników chorobotwórczych;
- c) obecności pozostałości substancji, określonych w art. 20;
- d) czy ubój i rozbiór mięsa dokonane zostały w zatwierdzonych do tego zakładach;
- e) warunków transportu.

3. Przepisy wykonawcze niezbędne do zapewnienia jednolitego przeprowadzania kontroli, określonych w ust. 1, przyjmowane są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29, w szczególności w odniesieniu do stosowania przepisów art. 20, w szczególności metod analiz częstotliwości i norm dotyczących pobierania próbek.

4. Państwa Członkowskie zakazują wprowadzenia na rynek świeżego mięsa w przypadku, gdy w wyniku kontroli, określonych w ust. 1 stwierdzono, że:

- świeże mięso nie nadaje się do spożycia przez ludzi,
- nie są spełnione warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie i jej załącznikach,
- towarzyszące każdej partii jedno ze świadectw, określonych w art. 22, nie odpowiada warunkom ustanowionym w tym artykule.

5. Jeżeli świeże mięso nie może być przywiezione, należy odmówić jego wprowadzenia, o ile nie sprzeciwiają się temu powody dotyczące kontroli weterynaryjnej lub zdrowia publicznego.

Jeżeli wycofanie nie jest możliwe, mięso należy zniszczyć na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzane są kontrole.

Na zasadzie odstępstwa od niniejszego przepisu oraz na wniosek importera lub jego przedstawiciela, Państwo Członkowskie przeprowadzające inspekcję weterynaryjną i państwową inspekcję zdrowia publicznego może zezwolić na jego wprowadzenie w celu innego przeznaczenia niż spożycie przez ludzi, pod warunkiem, że nie ma żadnego zagrożenia dla ludzi lub zwierząt i mięso pochodzi z państwa umieszczonego w wykazie sporządzonym

zgodnie z art. 3 ust. 1, i którego przywóz nie jest zakazany zgodnie z art. 28. Mięso takie nie może opuścić terytorium Państwa Członkowskiego, do którego należy sprawdzenie jego przeznaczenia.

6. W każdym przypadku po przeprowadzeniu kontroli, określonych w ust. 1, świadectwa powinny wyraźnie określać przeznaczenie mięsa.

Artykuł 25

1. Świeżemu mięsu z każdej partii, na którego wprowadzenie do obrotu we Wspólnocie zezwoliło Państwo Członkowskie na podstawie kontroli, określonych w art. 24 ust. 1, musi, przed przewiezieniem do kraju przeznaczenia, towarzyszyć świadectwo, odpowiadające wyglądem i treścią wzorowi przedstawionemu w załączniku D.

Świadectwo to musi:

- a) być wystawione przez właściwego lekarza weterynarii w miejscu przeprowadzania inspekcji lub miejscu przechowywania;
- b) być wydane w dniu załadunku świeżego mięsa do wysyłki do kraju przeznaczenia;
- c) być sporządzone co najmniej w języku kraju przeznaczenia;
- d) jego oryginał towarzyszyć partii świeżego mięsa.

Artykuł 26

Wszystkie wydatki ponoszone w związku ze stosowaniem art. 24 i 25, w szczególności koszty kontroli świeżego mięsa, przechowywania oraz ewentualnie koszty zniszczenia mięsa pokrywa nadawca, odbiorca lub ich przedstawiciel, bez zwrotu kosztów przez państwo.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie sporządzają i przekazują Komisji wykazy:

- a) posterunków granicznych przeznaczonych do przywozu bydła i trzody chlewnej,
- b) posterunków kontrolnych dla przywozu świeżego mięsa.

Te posterunki graniczne i kontrolne powinny być zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

2. W celu zatwierdzenia posterunków granicznych, określonych w ust. 1 lit. a), ich pracownicy muszą posiadać do dyspozycji sprzęt niezbędny do przeprowadzania kontroli, określonych w art. 12 ust. 1, do dezynfekcji, usuwania odpadów pokarmu i ściółki, nawozu, moczu i innych odpadów.

3. W celu zatwierdzenia posterunków kontrolnych, określonych w ust. 1 lit. b), ich pracownicy powinni dysponować co najmniej:

- a) wystarczająco dużymi pomieszczeniami umożliwiającymi normalne przeprowadzanie inspekcji;
- b) odpowiednie chłodnie i zamrażarki;
- c) odpowiednie pomieszczenie do odmrażania;
- d) laboratorium.

4. Odpowiedzialność za kontrole ponosi urzędowy lekarz weterynarii. W wykonywaniu czynności o charakterze technicznym lekarza weterynarii może wspierać specjalnie szkolony do tego celu personel pomocniczy.

Szczegółowe zasady takiej pomocy przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

5. Biegli lekarze weterynarii sprawdzają czy sprzęt znajdujący się w zatwierdzonych punktach granicznych i kontrolnych odpowiada warunkom niniejszego artykułu i czy kontrole przeprowadzane są zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Biegli powinni być obywatelami Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie, w którym znajduje się punkt kontrolny do sprawdzenia.

Warunki stosowania niniejszego ustępu, w szczególności wyznaczanie biegłych lekarzy weterynarii oraz procedury kontrolne, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29.

6. Wszystkie wydatki ponoszone w związku ze stosowaniem ust. 5 akapit pierwszy pokrywa Wspólnota.

Artykuł 28

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6, jeżeli zwierzęca choroba zakaźna mogąca zagrazić zdrowiu zwierząt gospodarskich jednego z Państw Członkowskich pojawi się lub rozprzestrzeni w państwie trzecim, lub jeżeli jest to uzasadnione innymi względami inspekcji weterynaryjnej, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadza zakaz przywozu gatunków zwierząt, będących przedmiotem niniejszej dyrektywy, przywożonych bezpośrednio lub pośrednio przez inne Państwo Członkowskie, z całego terytorium całego państwa trzeciego lub z jego części.

2. Bez względu na przepisy art. 14, jeżeli w państwie trzecim, umieszczonym w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 3 ust. 1, pojawi się lub rozprzestrzeni zwierzęca choroba zakaźna, która może być przenoszona przez świeże mięso i zagrazić zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt gospodarskich jednego z Państw Członkowskich, lub jeżeli jest to uzasadnione innymi względami związanymi z inspekcją weterynaryjną, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadza zakaz przywozu tego mięsa przywożonego bezpośrednio lub pośrednio przez inne Państwo Członkowskie, z całego terytorium państwa trzeciego lub z

jego części.

3. Środki podjęte przez Państwa Członkowskie na mocy ust. 1 i 2 oraz ich uchylenie należy bezzwłocznie podać do wiadomości pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji razem z przyczynami ich podjęcia.

Stały Komitet Weterynaryjny zbiera się niezwłocznie po powyższym powiadomieniu w celu podjęcia decyzji, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30, czy środki te należy zmienić, w szczególności w celu zapewnienia ich koordynacji ze środkami przyjętymi przez pozostałe Państwa Członkowskie lub, czy je uchylić.

Jeżeli w przypadku zaistnienia sytuacji, przewidzianej w ust. 1 i 2, konieczne okaże się stosowanie również przez pozostałe Państwa Członkowskie środków podjętych na mocy tych ustępów, zmienionych, w miarę potrzeby, zgodnie z akapitem poprzedzającym, właściwe środki przyjmuje się na mocy procedury określonej w art. 30.

4. Wznowienie przywozu z danego państwa trzeciego dopuszczone jest zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 29

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy przedstawiane są niezwłocznie za pośrednictwem przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z Państw Członkowskich, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, zwanemu dalej „Komitetem”, powołanemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie wazone są w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię na temat tych środków w terminie dwóch dni. Opinia wydawana jest większością dwunastu głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i stosuje je bezzwłocznie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli nie są one zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii Komisja bezzwłocznie przedstawia Komitetowi propozycję środków, które mają być podjęte.

Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia sprawy Rada, nie podjęła ona żadnej decyzji, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je bezzwłocznie, z wyjątkiem przypadku, gdy Rada zwykłą większością głosów podejmie decyzję przeciwko tym środkom.

Artykuł 30

1. W przypadku, gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy przedstawiane są niezwłocznie za pośrednictwem przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z Państw Członkowskich, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, zwanemu dalej „Komitetem”, powołanemu decyzją Rady z dnia 15

października 1968 r.

2. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie ważne są w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają być przyjęte. Komitet wydaje opinię na temat tych środków w terminie dwóch dni. Opinia wydawana jest większością dwunastu głosów.

4. Komisja przyjmuje środki i stosuje je bezzwłocznie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli nie są one zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii Komisja bezzwłocznie przedstawia Komitetowi propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie piętnastu dni od dnia przedstawienia sprawy Rada, nie podjęła ona żadnej decyzji, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je bezzwłocznie, z wyjątkiem przypadku, gdy Rada zwykłą większością głosów podejmie decyzję przeciwko tym środkom.

Artykuł 31

1. Przepisy art. 29 i 30 stosuje się w okresie osiemnastu miesięcy od dnia, w którym sprawa została po raz pierwszy przedstawiona Komitetowi na mocy art. 29 ust. 1 lub art. 30 ust. 1, lub na podstawie innych odpowiednich przepisów.

Artykuł 32

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i jej załączników:

- a) nie później niż do dnia 1 października 1973 r. w odniesieniu do przepisów art. 23 ust. 1 i ust. 3 lit. a), b) i c);
- b) nie później niż do dnia 1 stycznia 1976 r. w odniesieniu do wszystkich innych przepisów, z wyjątkiem tych, które ustanawiają procedurę wspólnotową.

2. Nie później niż do dnia 1 stycznia 1977 r. dostosują się one do przepisów przewidujących procedurę wspólnotową ustanowioną dyrektywą.

Powinno upłynąć jednak, co najmniej dwa lata od dnia przyjęcia środków uchwalonych na podstawie tych przepisów i daty wymienionej powyżej.

3. Z dniem ustanowionym w ust. 2, uchyla się art. 4 i 11 dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz art. 9 dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem.

Artykuł 33

1. Nowe Państwa Członkowskie, uwzględniając ogólne postanowienia Traktatu

ustanawiającego EWG, mają prawo utrzymać w mocy, do dnia 31 grudnia 1977 r., przepisy krajowe regulujące przywóz z państw trzecich w odniesieniu do:

- a) bydła i trzody chlewnej do hodowli, produkcji lub uboju;
- b) świeżego mięsa zwierząt hodowlanych należących do następujących gatunków: bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz nieparzystokopytnych.

W kontekście tych zasad, wypracowane zostaną dostosowania w celu przygotowania stosowania w całej Wspólnocie zasad regulujących taki przywóz; w tym celu zasady badane są przez Stały Komitet Weterynaryjny.

2. Komisja, najpóźniej do dnia 1 lipca 1976 r., przedstawia Radzie sprawozdanie oraz w niezbędnym zakresie, stosowne wnioski uwzględniające rozwiązania problemów wynikających z rozszerzenia na całą Wspólnotę zasad regulujących handel wewnątrzspółnotowy danymi produktami.

Artykuł 34

Niniejsza dyrektywa nie narusza praw i obowiązków wynikających z umów w sprawie warunków higienicznych zawieranych między jednym lub większą liczbą Państw Członkowskich a jednym lub większą liczbą państw trzecich przed dniem przyjęcia niniejszej dyrektywy.

W zakresie, w jakim umowy te nie są zgodne z niniejszą dyrektywą zainteresowane państwo lub Państwa Członkowskie podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu usunięcia stwierdzonych niezgodności.

Artykuł 35

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 grudnia 1972 r.

W imieniu Rady

P. LARDINOIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

STADO BYDŁA WOLNE OD GRUŻLICY

Stado bydła jest uważane za urzędowo uznane za wolne od gruźlicy, jeżeli:

- a) wszystkie zwierzęta wolne są od objawów klinicznych gruźlicy;
- b) wszystkie zwierzęta powyżej szóstego tygodnia życia zareagowały negatywnie na co najmniej dwa urzędowe śródskórne testy tuberkulinowe, z których pierwszy przeprowadzany jest po sześciu miesiącach od zakończenia dezynfekcji stada, drugi sześć miesięcy później, a pozostałość w odstępach rocznych. W przypadku, gdy w państwie trzecim, w którym wszystkie stada bydła są przedmiotem urzędowych zabiegów zwalczania gruźlicy, odsetek stad bydła zarażonych gruźlicą nie przekracza 1% w trakcie dwóch kolejnych okresów kontrolnych rozdzielonych przerwą roczną; przerwa ta może być wydłużona do dwóch lat. Jeżeli odsetek zarażonych stad bydła nie przekracza 0,2% w trakcie dwóch kolejnych dwuletnich okresów kontrolnych rozdzielonych przerwą dwuletnią; przerwa ta może być wydłużona do trzech lat;
- c) żadne zwierzę z gatunku bydła nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że zwierzę pochodzi ze stada urzędowo uznanego za wolne od gruźlicy oraz, w przypadku zwierząt starszych niż 6 miesięcy, że zareagowało negatywnie na śródskórny test tuberkulinowy:
  - (i) przeprowadzenie śródskórnego testu tuberkulinowego nie jest jednak wymagane w państwach trzecich, w których odsetek gospodarstw rolnych posiadających bydło zarażone gruźlicą jest mniejszy niż 0,2% oraz jeżeli ze świadectwa wydanego przez urzędowego lekarza weterynarii wynika, że zwierzę:
    1. jest we właściwy sposób zidentyfikowane,
    2. pochodzi ze stada bydła urzędowo uznanego w tym państwie trzecim za wolne od gruźlicy,
    3. podczas transportu nie miało styczności z bydłem niepochodzącym ze stad urzędowo uznanych za wolne od gruźlicy;
  - (ii) świadectwa, przewidzianego w lit. i) nie wymaga się w państwie trzecim, w którym w okresie nie krótszym niż cztery lata:
    - co najmniej 99,80% stad bydła zostało urzędowo uznanych za wolne od gruźlicy, oraz w którym
    - stada, które nie są urzędowo uznane za wolne od gruźlicy znajdują się pod urzędowym nadzorem a transfer bydła poza te stada jest zakazany, z wyjątkiem przypadku, w którym są one prowadzone na ubój pod urzędowym nadzorem.

ROZDZIAŁ II

STADA TRZODY CHLEWNEJ WOLNE OD BRUCELOZY ORAZ STADA BYDŁA I TRZODY CHLEWNEJ WOLNE OD BRUCELOZY

A. Stada bydła

1. Stado bydła jest uważane za urzędowo wolne od brucelozy, jeżeli:
  - a) w stadzie nie ma bydła, które zostało poddane szczepieniu przeciw brucelozie, z zastrzeżeniem samic zaszczeplonych co najmniej trzy lata wcześniej;
  - b) wszystkie zwierzęta wolne były od klinicznych objawów brucelozy przez co najmniej sześć miesięcy;
  - c) w przypadku bydła powyżej dwunastego miesiąca życia:
    - (i) miano przeciwciał wyniosło poniżej 30 IU na mililitr po przeprowadzeniu dwóch urzędowych testów aglutynacji surowicy dokonywanych w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych, jednak nie dłuższych niż okresy dwunastomiesięczne; pierwszy test aglutynacji surowicy można zastąpić trzema próbami pierścieniowymi przeprowadzanymi w odstępach trzech miesięcy, pod warunkiem jednak, że drugi test aglutynacji surowicy przeprowadzony zostanie nie wcześniej niż sześć tygodni po trzeciej próbie pierścieniowej;
    - (ii) są one corocznie sprawdzane za pomocą trzech prób pierścieniowych przeprowadzanych w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych lub jednego testu aglutynacji surowicy przeprowadzanemu nie wcześniej niż sześć tygodni po drugiej próbie pierścieniowej w celu stwierdzenia występowania brucelozy. Jeżeli przeprowadzenie prób pierścieniowych nie jest możliwe, przeprowadza się, co roku dwa testy aglutynacji surowicy w odstępach nie krótszych niż trzymiesięczne i nie dłuższych niż sześciomiesięczne. W przypadku, gdy w państwie trzecim, w którym wszystkie stada bydła są poddawane urzędowym zabiegom zwalczania brucelozy, odsetek stad bydła zarażonych brucelozą nie przekracza 1%, wystarczy przeprowadzić corocznie dwie próby pierścieniowe w odstępach, co najmniej trzymiesięcznych lub, jeżeli ich przeprowadzenie jest niemożliwe, można je zastąpić jednym testem aglutynacji surowicy.
  - d) żadne zwierzę z gatunku bydła nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że zwierzę pochodzi ze stada urzędowo uznanego za wolne od gruźlicy oraz, w przypadku zwierząt starszych niż dwunastomiesięczne, że wynik testu aglutynacji surowicy wyniósł poniżej 30 IU aglutynacji na mililitr;
    - (i) nie jest jednak konieczne przeprowadzanie testu aglutynacji surowicy w Państwie Członkowskim, w którym odsetek stad bydła zarażonych brucelozą nie przekroczył 0,2% przez co najmniej dwa lata oraz przypadku, gdy ze świadectwa wydanego przez urzędowego lekarza weterynarii wynika, że zwierzę:

1. jest odpowiednio zidentyfikowane;
  2. pochodzi ze stada bydła urzędowo uznanego w tym państwie trzecim za wolne od brucelozy,
  3. podczas transportu nie miało styczności z bydłem nie pochodzącym ze stada urzędowo uznanego za wolne od brucelozy;
- (ii) świadectwa, przewidzianego w (i) nie wymaga się w państwie trzecim, w którym w okresie nie krótszym niż cztery lata:
- co najmniej 99,80% stad bydła zostało urzędowo uznanych za wolne od brucelozy,
  - stada, które nie są urzędowo uznane za wolne od brucelozy znajdują się pod urzędowym nadzorem, a transfer bydła poza te stada jest zakazany, z wyjątkiem przypadku, w którym zwierzęta prowadzone są na ubój pod urzędowym nadzorem.
2. Stado bydła uważa się za wolne od brucelozy, jeżeli:
- a) nie ma w nim byków, które zostały zaszczepione przeciw brucelozie;
  - b) wszystkie lub niektóre samice zostały zaszczepione, nie później niż po szóstym miesiącu życia, szczepionką Buck 19 lub innymi szczepionkami zatwierdzonymi na mocy procedury ustanowionej w art. 29;
  - c) bydło spełnia warunki ustanowione w pkt. 1 lit. b) i c), co oznacza, że bydło w wieku powyżej trzydziestu miesięcy lub starsze może dawać wynik liczenia pałeczek brucelozy równy lub większy od 30 IU aglutynacji na mililitr, ale mniejszy niż 80 IU aglutynacji na mililitr, pod warunkiem, że po poddaniu ich testowi wiązania dopełniacza:
    - wynik jest mniejszy niż 30 jednostek EWG w przypadku samic zaszczepionych w okresie dłuższym od dwunastu miesięcy,
    - wynik jest mniejszy niż 20 jednostek EWG we wszystkich pozostałych przypadkach;
  - d) żadne zwierzę nie zostało wprowadzone bez świadectwa urzędowego lekarza weterynarii potwierdzającego, że stosuje się do nich warunki ustanowione w pkt. 1 lit. d) lub że pochodzi ze stada uznanego za wolne od brucelozy oraz w przypadku, gdy zwierzę jest w wieku powyżej 12 miesięcy, że wynik, w okresie trzydziestu dni przed dołączeniem zwierzęcia do stada, jest niższy niż 30 IU aglutynacji na mililitr oraz że negatywnie zareagowało na test wiązania dopełniacza. Wszystkie te badania należy przeprowadzać pod urzędowym nadzorem.

W przypadku jednak, gdy dane bydło zostało zaszczepione i jest w wieku poniżej trzydziestu miesięcy, może dawać wynik liczenia pałeczek brucelozy równy lub

większy od 30 IU aglutynacji na mililitr, ale mniejszy niż 80 IU na mililitr, pod warunkiem że po poddaniu ich testowi wiązania dopełniacza:

- wynik jest mniejszy od 30 jednostek EWG w przypadku samic zaszczepionych w okresie dłuższym od dwunastu miesięcy,
- wynik jest mniejszy od 20 jednostek EWG w okresie dwunastu miesięcy po szczepieniu.

B. Trzoda chlewna i stada trzody chlewnej.

1. Świnia jest urzędowo uważana za wolna od brucelozy, jeżeli:

- a) nie wykazuje klinicznych objawów choroby;
- b) ważąc więcej niż 25 kg, stwierdzono podczas urzędowych badań serologicznych przeprowadzanych równocześnie:
  - (i) po przeprowadzeniu testu aglutynacji surowicy, że wynik liczenia pałeczek brucelozy wynosi mniej niż 30 IU aglutynacji na mililitr,
  - (ii) negatywną reakcję na test wiązania dopełniacza.

2. Stado trzody chlewnej uważa się za wolne od brucelozy, jeżeli:

- a) u żadnego zwierzęcia nie stwierdzono klinicznych objawów choroby przez okres co najmniej roku;
- b) bydło przebywające w tym samym czasie w gospodarstwie rolnym należy do stada urzędowo uznanego za wolne od choroby lub stada wolnego od brucelozy.

ZAŁĄCZNIK B

ROZDZIAŁ I

WARUNKI ZATWIERDZANIA RZEŻNI

1. Rzeźnie powinny być wyposażone, co najmniej w:
  - a) zagrody do pomieszczenia zwierząt przed ubojem zapewniające odpowiednie przewietrzenie lub warunki klimatyczne; zagrody te powinny być zbudowane co najmniej na twardym, nieprzepuszczalnym podłożu i posiadać urządzenia do dezynfekcji, pojenia i karmienia zwierząt oraz posiadać odpowiedni system odprowadzania płynnych nieczystości wyposażony w syfony i okratowane;
  - b) pomieszczenia, w których przeprowadzany jest ubój, wystarczająco duże do prawidłowego wykonywania pracy; jeżeli w tym samym pomieszczeniu ma być prowadzony ubój trzody chlewnej i zwierząt innych gatunków, należy zapewnić specjalne miejsce do uboju trzody chlewnej; wyznaczanie takich specjalnych miejsc nie jest jednak obowiązkowe, jeżeli ubój trzody chlewnej i innych zwierząt przeprowadzany jest w różnych terminach, w takich przypadkach jednak sparzanie, usuwanie włosów, skrobanie i opalanie muszą odbywać się w specjalnych miejscach, wyraźnie oddzielonych od miejsca uboju otwartą przestrzenią wynoszącą co najmniej 5 m lub ogrodzeniem o wysokości co najmniej 3 metrów;
  - c) pomieszczenia do opróżniania i czyszczenia żołądków i jelit;
  - d) pomieszczenia do patroszenia wnętrzości i flaków, jeżeli prace takie prowadzone są w rzeźni;
  - e) oddzielne pomieszczenia do przechowywania tłuszczu oraz skór, rogów, racic i sierści świń, w przypadku gdy nie są one usuwane z rzeźni w dniu uboju świń;
  - f) zamykane pomieszczenia lub, jeśli warunki klimatyczne na to pozwalają, zagrody dla zwierząt chorych lub podejrzewanych o chorobę; zamykane pomieszczenia przeznaczone wyłącznie do uboju takich zwierząt, przechowywania zatrzymanego i przejętego mięsa.

Pomieszczenia i zagrody przeznaczone wyłącznie dla zwierząt chorych lub podejrzewanych o chorobę razem z pomieszczeniami, w których prowadzony jest uśmiercania tych zwierząt nie są konieczne w zakładach, w przypadku, gdy przepisy państwa trzeciego zakazują uśmiercania takich zwierząt;

- g) wystarczająco duże chłodnie i zamrażarki;
- h) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone do wyłącznego użytku służb weterynaryjnych; pomieszczenie odpowiednio wyposażone w sprzęt umożliwiający przeprowadzenie badania trychninoskopowe, jeżeli takie badanie jest obowiązkowe;

- i) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety splukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet;
- j) urządzenia umożliwiające skuteczne przeprowadzenie w każdej chwili inspekcji weterynaryjnych przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
- k) środki kontroli wejść i wyjść do rzeźni;
- l) odpowiednie oddzielenie skażonych i czystych części budynku w celu ochrony tych drugich przed jakimkolwiek zanieczyszczeniem oraz w szczególności przed zapachami i kurzem;
- m) w pomieszczeniach, określonych w lit. b), c), d), e), f), g) i i);
  - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w sposób umożliwiający odpływ wody; odprowadzanie wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych powinno odbywać się na przestrzeni zakrytej;
  - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 3 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
- n) odpowiedni przepływ powietrza oraz odprowadzanie pary w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem;
- o) w tych samych pomieszczeniach odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- p) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowany w tym celu rurociąg uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. W takich przypadkach rurociąg wody nienadającej się do picia powinien w wyraźny sposób zostać odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- q) odpowiednie doprowadzenie ciepłej wody pitnej;
- r) system odprowadzania ścieków spełniający wymogi higieny;
- s) w pomieszczeniach roboczych, odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi; sprzęt taki powinien znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki; temperatura wody używanej do czyszczenia narzędzi nie

powinna być niższa niż 82 °C;

- t) urządzenia umożliwiające, po ogłuszeniu, przeprowadzenie rozbioru, w miarę możliwości, na zawieszonym zwierzęciu; w przypadku, gdy podwieszania dokonuje się na metalowych hakach, nie powinny one ulegać korozji oraz powinny znajdować się na odpowiedniej wysokości, tak aby tusza nie dotykała podłogi;
- u) sieć podwieszanych szyn do przemieszczania świeżego mięsa;
- v) odpowiednie urządzenia przeciwko szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- w) narzędzia i sprzęt roboczy, w szczególności wypukłe kadzie z materiału nieulegającego korozji, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji;
- x) specjalnie wyposażone miejsca na obornik;
- y) odpowiednie miejsca i sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów; nie są one konieczne w przypadku, gdy istnieją przepisy nakładające obowiązek czyszczenia i dezynfekcji pojazdów w usługowych zakładach publicznych; w odniesieniu do pojazdów drogowych zakłady te powinny znajdować się w pobliżu rzeźni.

ROZDZIAŁ II

WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU

- 2. Zakłady rozbioru powinny być wyposażone, co najmniej w:
  - a) wystarczająco dużą chłodnię umożliwiającą konserwację świeżego mięsa;
  - b) pomieszczenie do rozbioru i oddzielania kości od mięsa oraz do pakowania, przewidzianych w ust. 46;
  - c) pomieszczenie do pakowania przewidziane w art. 45 oraz do przygotowywania mięsa do wysyłki;
  - d) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone do wyłącznego użytku służby weterynaryjnej;
  - e) pomieszczenie odpowiednio wyposażone do przeprowadzenia badania trychninoskopowego, w przypadku, gdy badanie takie przeprowadzane jest w zakładzie rozbioru;
  - f) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety spłukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet;
  - g) specjalne, wodoszczelne i hermetyczne oraz nieulegające korozji, pojemniki z

pokrywami i zamknięciami uniemożliwiającymi osobom nieupoważnionym dostęp do mięsa lub podrobów mięsnych uzyskanych przy rozbiorze i nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi lub zamykane pomieszczenie na takie mięso i odpady, jeżeli ilość mięsa i podrobów tego wymaga albo w przypadku, gdy nie są one usuwane lub niszczone pod koniec każdego dnia pracy;

- h) w pomieszczeniach określonych w lit. a) i b):
  - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w sposób umożliwiający łatwy odpływ wody; odprowadzanie wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych powinno odbywać się na zamkniętej przestrzeni;
  - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 2 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
- i) urządzenia chłodnicze w pomieszczeniach przewidzianych w lit. a) i b) zapewniające utrzymanie świeżego mięsa w temperaturze wewnętrznej nie wyższej niż + 7°C;
- j) termometr lub teletermometr rejestrujący temperaturę w zakładzie rozbioru;
- k) urządzenia umożliwiające skuteczne przeprowadzenie w każdej chwili czynności nadzoru weterynaryjnego przewidzianego w niniejszej dyrektywie;
- l) odpowiedni przepływ powietrza w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem;
- m) w pomieszczeniach, w których wykonywana jest praca z mięsem, naturalne lub sztuczne oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- n) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. Kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien w wyraźny sposób zostać odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- o) odpowiednie doprowadzenie ciepłej wody pitnej;
- p) system odprowadzania ścieków odpowiadający wymogom higieny;
- q) w pomieszczeniach, w których pracuje się ze świeżym mięsem, odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi, który powinien znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy. Kurki nie mogą być odkręcane ręcznie. Urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki. Temperatura wody używanej do

czyszczenia narzędzi nie powinna być niższa niż 82° C;

- r) sprzęt spełniający wymogi higieny do transportu świeżego mięsa i magazynowania pojemników na mięso, w taki sposób, aby mięso ani pojemniki nie miały bezpośredniej styczności z podłożem;
- s) odpowiedni urządzenia przeciwko szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- t) narzędzia i sprzęt roboczy, taki jak stoły do rozbioru mięsa, stoły z oddzielnymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmy przenośnika i piły z nieulegających korozji materiałów, które nie spowodują zepsucia mięsa, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji. Użycie drewna jest zabronione.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI ZATWIERDZANIA CHŁODNI ZNAJDUJĄCYCH SIĘ POZA RZEŹNIAMI I ZAKŁADAMI ROZBIORU

3. Chłodnie znajdujące się poza rzeźniami i zakładami rozbioru powinny być wyposażone, co najmniej w:

- a) dostatecznie duże pomieszczenia chłodnicze, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, w których świeże mięso może być przechowywane z zachowaniem temperatur przewidzianych w pkt. 48.

Pomieszczenia te nie powinny być w jakikolwiek sposób połączone z pomieszczeniami, w których przechowywane są środki spożywcze inne niż świeże mięso.

Zainstalowane na suficie urządzenia chłodnicze muszą być wyposażone w system odprowadzania wody, dobrze odizolowany i połączony bezpośrednio z kanalizacją odprowadzającą ścieki.

Zainstalowane na podłodze urządzenia chłodnicze muszą być umieszczone w zagłębieniach posiadających niezależny lub połączony bezpośrednio z systemem zakładu, system odprowadzania ścieków.

- b) specjalne zamykane pomieszczenia do przechowywania świeżego mięsa przejętego lub w przesyłce;
- c) specjalne zamykane pomieszczenia przeznaczone do wyłącznego użytku służby weterynaryjnej;
- d) odpowiednie miejsca i sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów; nie są one konieczne w przypadku, gdy istnieją przepisy nakładające obowiązek czyszczenia i dezynfekcji pojazdów w usługowych zakładach publicznych. W odniesieniu do pojazdów drogowych zakłady te powinny znajdować się w pobliżu zakładu.
- e) w pomieszczeniach, określonych w lit. a) i b):

- podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, lekko nachylona i posiadająca odpowiedni system odprowadzania wody do wyposażonych w syfony i okratowanych kanałów ściekowych, chroniony przed warunkami zewnętrznymi;
  - gładkie ściany pokryte do wysokości co najmniej 3 metrów lub pomalowane jasną i łatwą do mycia farbą, których kąty i rogi są zaokrąglone;
  - drzwi z trwałych materiałów i, jeżeli są one drewniane, z pokryciem z obu stron lub pomalowane. Płyty tych drzwi muszą być odporne na wstrząsy i być skonstruowane w taki sposób, aby nie przenosić na mięso żadnych substancji szkodliwych; w drzwiach takich nie może być żadnych szczelin;
  - podłoga, ściany i sufity oraz rury odizolowane materiałami, które nie ulegają gniciu, wodoszczelne i nie wydzielające żadnych zapachów;
- f) odpowiedni sprzęt do osiągnięcia i utrzymywania temperatur określonych w pkt. 48;
- g) w chłodniach – urządzenia odporne na korozję uniemożliwiające zetknięcie się świeżego mięsa z podłożem i ścianami podczas transportu lub przechowywania;
- h) odpowiednie doprowadzenie, pod ciśnieniem, wyłącznie wody pitnej; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów; ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. W tym przypadku kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien zostać w wyraźny sposób odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso;
- i) system odprowadzania ścieków odpowiadający wymogom higieny;
- j) odpowiednie urządzenia przeciw szkodnikom, takim jak owady, gryzonie, itp.;
- k) odpowiednie, naturalne lub sztuczne, oświetlenie niepowodujące zmiany kolorów;
- l) prawidłowy przepływ powietrza;
- m) odpowiedni sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz narzędzi, który powinien znajdować się jak najbliżej magazynów; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; urządzenia te powinny posiadać doprowadzenie ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki. Temperatura wody używanej do czyszczenia narzędzi nie powinna być niższa niż 82 °C;
- n) szatnie, umywalki i prysznice oraz toalety spłukiwane wodą; toalety nie mogą wychodzić bezpośrednio na pomieszczenia robocze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu

toalet;

- o) termometr lub teletermometr rejestrujący temperaturę w magazynie;

ROZDZIAŁ IV

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

4. Wymaga się zachowania absolutnej czystości personelu, pomieszczeń i wyposażenia:
  - a) personel musi w szczególności nosić czyste ubrania robocze i nakrycia głowy oraz, o ile jest to konieczne, ochraniacze na karku. Personel zajmujący się ubojem zwierząt, obróbką lub przenoszeniem świeżego mięsa jest zobowiązany do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy w ciągu jednego dnia roboczego oraz przy każdym rozpoczęciu pracy. Personel, który miał styczność z chorymi zwierzętami lub zakażonym mięsem musi bezzwłocznie starannie umyć ręce i ramiona gorącą wodą, a następnie je zdezynfekować. W pomieszczeniach roboczych i magazynach palenie tytoniu jest zakazane;
  - b) do zakładu nie można wprowadzać żadnych zwierząt z wyjątkiem, w przypadku rzeźni, zwierząt przeznaczonych do uboju i, w odniesieniu do otoczenia tych rzeźni, zwierząt niezbędnych do ich funkcjonowania. Należy systematycznie zwalczać gryzonie, owady i inne robactwo;
  - c) sprzęt i narzędzia używane przy pracy z lub przechowywaniu świeżego mięsa muszą być utrzymane w czystości i w dobrym stanie. Należy je starannie czyścić i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia roboczego, na zakończenie dnia i przed ponownym rozpoczęciem użytkowania, jeżeli zostały skażone, w szczególności zarazkami chorobowymi.
5. Pomieszczenia, narzędzia i sprzęt roboczy nie mogą być wykorzystywane do celów innych niż praca ze świeżym mięsem. Narzędzia służące do rozbioru świeżego mięsa mogą być używane wyłącznie w tym celu.
6. Świeże mięso i pojemniki na mięso nie mogą mieć bezpośredniego kontaktu z podłożem.
7. Używanie detergentów, środków odkażających i pestycydów nie może mieć wpływu na stan świeżego mięsa.
8. Woda pitna musi być używana we wszystkich przypadkach; w wyjątkowych przypadkach woda nienadająca się do picia może być jednak użyta do wytwarzania pary, pod warunkiem że zainstalowana w tym celu kanalizacja uniemożliwia wykorzystanie takiej wody do innych celów. Ponadto, w wyjątkowych przypadkach, można zezwolić na wykorzystanie wody nienadającej się do picia do urządzeń chłodniczych. Kanalizacja wody nienadającej się do picia powinien zostać w wyraźny sposób odróżniony od rurociągu wody pitnej i nie może on przebiegać przez pomieszczenia, w których znajduje się świeże mięso.
9. W pomieszczeniach roboczych i w pomieszczeniach, w których przechowywane jest

świeże mięso zakazuje się rozrzucania na podłodze trocin lub jakiegokolwiek innego podobnego materiału.

10. Świeże mięso należy rozebrać w taki sposób, aby nie dopuścić do jego skażenia.

Usuwa się odszczepy kości i skrzepy krwi. Świeże mięso pochodzące z rozbioru i nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi zbierane jest do pojemników, określonych w pkt. 2 lit. g).

11. Podczas uboju, rozbioru, przerobu i innych zabiegów ze świeżym mięsem, zabrania się dostępu osobom, które mogą zakażać mięso, w szczególności osobom, które:
- a) są zakażone lub podejrzewane o zakażenie dudem brzuszynym, paratyfusem A i B, salmonellą, dyzenterią, żółtaczką zakaźną, szkarlatyną lub są nosicielami zarazków tych chorób;
  - b) są zakażone lub podejrzane o zakażenie gruźlicą;
  - c) są zakażone lub podejrzane o zakaźną chorobę skóry;
  - d) w tym samym czasie wykonują czynności, przy których bakterie mogą być przenoszone na świeże mięso;
  - e) noszą na rękach bandaże, z wyjątkiem przylegających opatrunków osłaniających niezakażoną ranę palca.
12. Świadectwo lekarskie wymagane jest od każdej osoby wykonującej pracę ze świeżym mięsem. Potwierdza ono, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania takiej pracy; świadectwo takie należy odnawiać, co roku i za każdym razem, gdy zażąda tego urzędowy lekarz weterynarii; należy je przechowywać do dyspozycji tego ostatniego.

ROZDZIAŁ V

BADANIE PRZEDUBOJOWE

13. Zwierzęta należy poddać badaniu przedubojowemu w dniu ich przywiezienia do rzeźni. Badanie należy powtórzyć bezpośrednio przed ubojem, jeżeli zwierzę pozostawało ponad 24 godziny w magazynie przedubojowym.
14. Urzędowy lekarz weterynarii powinien przeprowadzić badanie przedubojowe zgodnie z zasadami wykonywania zawodu i przy odpowiednim oświetleniu.
15. Badanie musi ustalać:
- a) czy zwierzęta są zakażone chorobą, która może być przenoszona na ludzi i zwierzęta, lub czy występują objawy albo czy ich ogólny stan daje podstawy do obaw, że taka choroba może się pojawić;
  - b) czy występują objawy choroby lub zaburzenia ogólnego stanu zdrowia;

- c) czy zwierzęta są przemęczone lub pobudzone.
16. Nie mogą zostać ubite z zamiarem przywozu świeżego mięsa do Wspólnoty, zwierzęta:
- a) które podpadają pod jakikolwiek z przypadków wymienionych w pkt. 15 lit. a) i b);
  - b) którym nie zapewniono odpowiedniego odpoczynku, który w przypadku zwierząt przemęczonych lub pobudzonych nie może być krótszy niż 24 godziny;
  - c) u których stwierdzono występowanie gruźlicy w jakiegokolwiek postaci lub które zostały uznane za chore na podstawie dodatniej reakcji na próbę tuberkulinową.

ROZDZIAŁ VI

HIGIENA UBOJU I ROZBIORU

17. Zwierzęta rzeźne wprowadzone do rzeźni należy ubić niezwłocznie.
18. Okrwawianie powinno zostać zakończone; krew przeznaczona do spożycia przez ludzi musi być zbierana w sterylnie czystych pojemnikach. Krwi nie można mieszać ręką, a wyłącznie przy pomocy narzędzi spełniających wymogi zdrowotne.
19. Obowiązkowe i niezwłoczne jest całkowite oskórowanie, z wyjątkiem trzody chlewnej. W przypadku, gdy nie zdejmuje się skóry ze świń, należy bezzwłocznie usunąć ich sierść.
20. Patroszenie tuszy zwierzęcej należy przeprowadzić niezwłocznie i zakończyć nie później niż 30 minut po okrwawieniu. Płuca, serce, wątrobę, śledzionę i śródpiersie mogą zostać oddzielone lub w naturalny sposób pozostać połączone z tuszą. Jeżeli są oddzielone to należy je ponumerować lub zapewnić inny sposób umożliwiający identyfikację ich przynależności do tuszy; dotyczy to również głowy, języka, przewodu pokarmowego i każdej innej części zwierzęcia poddawanej badaniu. Powyżej wymienione części powinny pozostać przy tuszy do zakończenia badania. W przypadku wszystkich gatunków zwierząt nerki muszą pozostawać w naturalny sposób połączone z tuszą, ale należy oddzielić je od okrywającej je warstwy tłuszczowej.
21. Czyszczenie świeżego mięsa poprzez wycieranie materiałem i nadmuchiwanie jest zakazane. Nadmuchiwanie organu może być jednak dozwolone w przypadku, gdy jest to uzasadnione wymogami obyczaju religijnego, pod warunkiem, że nadmuchany organ nie zostanie wywieziony do Wspólnoty.
22. Tusze zwierząt nieparzystokopytnych, trzody chlewnej wieku powyżej czwartego tygodnia i bydła powyżej trzeciego miesiąca życia są poddawane badaniu przecięte na pół wzdłuż kręgosłupa. U trzody chlewnej i zwierząt nieparzystokopytnych głowę również rozcina się wzdłuż. W przypadku, gdy wymaga tego badanie, urzędowy lekarz weterynarii może nakazać rozcięcie wzdłuż każdej tuszy.
23. Przed zakończeniem badania zakazane jest dzielenie tuszy, usuwanie lub dokonywanie zabiegów na jakiegokolwiek części ubitego zwierzęcia.

24. Zatrzymane lub przejęte mięso, żołądki, jelita, skóry, rogi, racice i szczecinę świń należy natychmiast umieścić w specjalnych pomieszczeniach.

ROZDZIAŁ VII

BADANIE POUBOJOWE

25. Wszystkie części zwierzęcia, włączając krew, należy zbadać bezpośrednio po uboju.
26. Badanie poubojowe musi obejmować:
- wzrokowe badanie ubitego zwierzęcia;
  - dotykowe badanie niektórych organów, w szczególności płuc, wątroby, śledziony, macicy, wymion i języka;
  - rozciecie organów i węzłów chłonnych.

Jeżeli podczas wzrokowego lub dotykowego badania niektórych organów stwierdzono u zwierzęcia uszkodzenia, które mogą spowodować zakażenie tuszy, wyposażenia, personelu lub pomieszczeń roboczych, organów tych nie można rozcinać w pomieszczeniach, w których przeprowadza się ubój.

- poszukiwanie anomalii konsystencji, koloru, zapachu i, ewentualnie, smaku;
  - o ile zaistnieje taka potrzeba, testy laboratoryjne, w szczególności, na obecność substancji wymienionych w art. 20 lit. b), c) i d).
27. Urzędowy lekarz weterynarii bada w szczególności:
- kolor krwi, zdolności jej krzepnięcia i ewentualnej obecności ciał obcych we krwi;
  - głowę, gardło, pozagardłowe, podrzuchwowe i przyuszne węzły chłonne (łac. *retropharyngiales, mandibulares i parotidei*) oraz migdałki, język należy usunąć w celu przeprowadzenia szczegółowego badania jamy ustnej i gardzieli. Po badaniu migdałki należy usunąć;
  - płuca, tchawicę, przełyk, oskrzelowe i śródpiersiowe węzły chłonne (łac. *bifurcatione, eperteriales i mediastinales*), tchawicę i główne rozgałęzienia oskrzelowe, które mają być rozcięte wzdłuż oraz płuc rozciętych w swojej końcowej trzeciej części prostopadle do głównej osi;
  - osierdzie i serce, to ostatnie rozcięte wzdłuż, aby otworzyć komory i przeciąć przegrodę międzykomorową;
  - przeponę;
  - wątrobę, pęcherz i drogi żółciowe oraz wątrobowe i trzustkowe węzły chłonne (łac. *Portales*);

- g) przewód pokarmowy, śródjelicie, żołądkowe i śródjelitowe węzły chłonne (łac. *gastrici, mesenterici, craniales i caudales*);
- h) śledzionę;
- i) nerki i ich węzły chłonne (łac. *renales*), pęcherz moczowy;
- j) opłucną i otrzewną;
- k) genitalia; u krowy macicę otwiera się przecinając ją wzdłuż;
- l) wymiona i ich węzły chłonne (łac. *subrammarii*); u krowy wymię otwiera się długim i głębokim nacięciem aż do zatok mlecznych (*sinuc lactiferes*);
- m) okolice pępka i stawów młodych zwierząt; w przypadku wątpliwości okolice pępka muszą zostać rozcięte, a stawy otwarte;

Określone wyżej węzły chłonne należy kolejno usuwać i nacinać wzdłuż głównej osi, w jak najcieńszych paski.

W przypadku wątpliwości należy w taki sam sposób rozciąć następujące węzły: powierzchniowe szyjne, przedłopatkowe (łac. *cerviales superficiales*), pachowe główne, pachowe pomocnicze lub pachowe z pierwszego żebra (łac. *axillaire proprii i primae costae*), podmostkowe (łac. *sternales craniales*), głębokie szyjne (łac. *cervicales profundi*), żebro - szyjne (łac. *Costo - cervicales*), podkolanowe (łac. *poplitei*), przedgoleniowe (łac. *subilaci*), kulszowe (łac. *ischiatiki*), biodrowe i lędźwiowe (łac. *iliaci i lumbales*).

U kóz i owiec otwarcie serca i rozcięcie węzłów chłonnych głowy należy przeprowadzić tylko w przypadku wątpliwości.

28. Ponadto urzędowy lekarz weterynarii musi systematycznie przeprowadzać:

A. Badanie na występowanie wągryzcy:

a) bydła starszego niż sześciotygodniowe, na poziomie:

- języka, którego muskulaturę należy naciąć wzdłuż od strony spodu nie uszkadzając zbytnio organu;
- przełyku, który musi być oddzielony od tchawicy;
- serca, które oprócz nacięcia, o którym mowa w pkt. 27 lit. d), musi być rozebrane wzdłuż od dolnej krawędzi do przedsionków;
- zewnętrznych i wewnętrznych mięśni policzkowych, które należy rozciąć na dwóch równoległych poziomach do żuchwy, przy czym nacięcie ma iść od dolnego brzegu tej żuchwy do górnego przyczepu mięśniowego;

- przepony, której mięśnie mają być oddzielone od błony surowiczej;
  - widocznych mięśni tuszy;
- b) trzody chlewnej, na poziomie widocznej muskulatury, w szczególności mięśni płaskich uda, ściany brzusznej, mięśni lędźwiowych oddzielonych od tkanki tłuszczowej, przegrody przepony, mięśni międzyżebrowych, serca, języka i krtani.
- B. Badanie na występowanie dystomatozy u bydła, owiec i kóz poprzez rozcięcie powierzchni żołądkowej wątroby i zbadanie kanałów żółciowych oraz głęboko rozcinając podstawę płatu Spiegła.
- C. Badanie na występowanie nosacizny u zwierząt nieparzystokopytnych poprzez staranne zbadanie błony śluzowej tchawicy, krtani, przewodów nosowych, zatok i ich rozgałęzień po rozcięciu głowy przez środek i wycięciu przegrody nosowej.

ROZDZIAŁ VIII

WYMOGI DOTYCZĄCE ŚWIEŻEGO MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU

29. Rozbór mięsa na kawałki mniejsze niż półtusze i ćwierćtusze lub oddzielanie od kości może odbywać się tylko w zakładach rozbioru.
30. Właściciel zakładu lub jego przedstawiciel ułatwiają przeprowadzanie nadzoru zakładu, w szczególności zabiegów uznanych za niezbędne i udostępniają służbom kontrolnym niezbędne urządzenia; w szczególności muszą oni, na każde żądanie, poinformować urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za nadzór o pochodzeniu świeżego mięsa przywiezionego do jego zakładu rozbioru.
31. Świeże mięso, które nie spełnia warunków niniejszej dyrektywy może znajdować się w zatwierdzonych zakładach rozbioru tylko pod warunkiem, że będzie w nich przechowywane w specjalnie do tego wyznaczonych miejscach; powinno ono zostać rozebrane w innych miejscach lub w innym czasie niż świeże mięso, które spełnia te warunki. W celu zapewnienia ścisłego przestrzegania wspomnianych przepisów urzędowy lekarz weterynarii musi w każdym czasie posiadać swobodny dostęp do chłodni i wszystkich pomieszczeń roboczych.
32. Po przywiezieniu, świeże mięso przeznaczone do rozbioru musi zostać umieszczone w zakładzie rozbioru i, aż do chwili jego wykorzystania, w pomieszczeniu określonym w pkt. 2 lit. a); w pomieszczeniu dla tuszy i części tuszy należy zapewnić stałą temperaturę nie wyższą niż + 7°C.
33. O ile zaistnieje taka potrzeba świeże mięso należy umieścić w pomieszczeniach, określonych w pkt. 2 lit. b). Mięso zaraz po odpowiednim rozebraniu i zapakowaniu należy przewieźć do chłodni, przewidzianej w pkt. 2 lit. a).
34. Podczas rozbioru temperatura pomieszczenia nie może przekraczać + 10°C.

35. Podczas rozbioru, oddzielania od kości i pakowania zgodnie z pkt. 45 i 46, świeże mięso należy utrzymywać w wewnętrznej temperaturze nie wyższej od + 7°C. W momencie dokonywania rozbioru pH mięsa nie powinno przekraczać 6,1: badanie przeprowadza się na wielkim mięśniu grzbietu na wysokości trzynastego żebra.
36. Czyszczenie świeżego mięsa poprzez wycieranie materiałem i nadmuchiwanie jest zakazane.

Nadmuchiwanie organu może być jednak dozwolone w przypadku, gdy jest to uzasadnione wymogami obyczaju religijnego, pod warunkiem, że nadmuchany organ nie zostanie wywieziony do Wspólnoty

ROZDZIAŁ IX

KONTROLA ZDROWOTNA ŚWIEŻEGO MIĘSA ROZEBRANEGO

37. Zakłady rozbioru nadzorowane są przez urzędowego lekarza weterynarii. Ten ostatni musi zostać poinformowany w odpowiednim czasie przed rozbiorem świeżego mięsa przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego.
38. Nadzór urzędowego lekarza weterynarii obejmuje następujące zadania:
  - nadzór rejestrów przywozu świeżego mięsa i wywozu mięsa rozebranego,
  - kontrolę sanitarną świeżego mięsa przechowywanego w zakładzie rozbioru i przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego;
  - kontrolę sanitarną świeżego mięsa przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego, poprzedzającą rozbiór oraz w momencie gdy mięso opuszcza zakład;
  - sporządzenie i wydanie dokumentów zaświadczających, że przeprowadzono nadzór rozebranego mięsa, przewidziany w pkt. 44 i art. 22,
  - nadzór stanu czystości budynków, urządzeń i narzędzi, przewidziany w rozdziale IV oraz przestrzeganie wymogów higieny przez personel,
  - pobieranie niezbędnych do testów laboratoryjnych przeprowadzanych w celu wykrycia obecności szkodliwych zarazków, dodatków i innych niedozwolonych substancji chemicznych. Wyniki tych testów odnotowuje się w rejestrze,
  - każdą inną kontrolę, którą lekarz weterynarii uzna nie niezbędną w celu przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ X

ZNAKOWANIE JAKOŚCI ZDROWOTNEJ

39. Znakowanie jakości zdrowotnej dokonywane jest na odpowiedzialność urzędowego

lekarza weterynarii. W celu tym posiada on i przechowuje:

- a) narzędzia przeznaczone do umieszczania znaków jakości zdrowotnej, które może przekazać personelowi pomocniczemu tylko w chwili znakowania na czas potrzebny na wykonanie tej czynności;
- b) etykiety, określone w pkt. 44, jeżeli umieszczona już została na nich pieczęć, przewidziana w niniejszym rozdziale. Etykiety te przekazywane są personelowi pomocniczemu w chwili, w której mają zostać przymocowane do mięsa i w odpowiedniej ilości.

40. Znak jakości zdrowotnej musi mieć formę owalnej pieczęci o szerokości 6,5 cm i wysokości 4,5 cm. Na pieczęci muszą być umieszczone, w sposób bardzo dobrze czytelny, następujące informacje:

- w górnej części, wielkimi literami nazwa państwa trzeciego dokonującego wywozu lub w zależności od przypadku symbol tego państwa zatwierdzony na mocy Międzynarodowej konwencji o rejestracji pojazdów silnikowych;
- w środku, numer identyfikacyjny rzeźni.

Wysokość liter powinna wynosić 0,8 cm a cyfr 1 cm.

Na pieczęci mogą być umieszczone informacje dotyczące urzędowego lekarza weterynarii, który przeprowadził kontrolę zdrowotną świeżego mięsa.

41. Tusze znakowane są tuszem lub znakami wypalnymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40:

- o masie ponad 60 kg, należy oznakować każdą półtuszę przynajmniej w następujących miejscach: wewnętrzna strona uda, lędźwie, grzbiet, piersi, łopatki i opłucna,
- pozostałe, należy oznakować w co najmniej czterech miejscach: na łopatkach i zewnętrznej stronie ud.

42. Wątroby znakuje się znakami wypalnymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40.

Głowy, języki, serca i płuca znakuje się tuszem lub znakami wypalnymi przy użyciu stempla zgodnie z pkt. 40.

W przypadku bydła poniżej trzeciego miesiąca życia, trzody chlewnej, owiec i kóz znakowanie języków i serc nie jest jednak obowiązkowe.

43. Kawałki, inne niż tłuszcz, tłuszcz podskórny, ogon, uszy i racice, uzyskane w zakładzie rozbioru z prawidłowo oznakowanych tuszy muszą, jeżeli nie zostały oznakowane, zostać oznaczone tuszem lub znakami wypalnymi przy użyciu stempla, zgodnie z wymogami pkt. 40, na którym zamiast numeru identyfikacyjnego rzeźni umieszczany jest weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu rozbioru.

Kawałki słoniny i boczku, z których usunięto skórę, mogą być łączone w partie zawierające nie więcej niż pięć kawałków; każda partia i każdy kawałek, jeżeli występuje oddzielnie, należy opieczetować pod urzędowym nadzorem i opatrzyć etykietą spełniającą wymogi pkt. 44.

Mięso znakować można również z wykorzystaniem owalnej plomby. Plomby umieszczanej na każdym kawałku nie można użyć po raz drugi, musi być wykonana z trwałych materiałów i spełniać wszystkie wymogi higieny. Na plombie należy, w sposób czytelny, umieścić następujące informacje:

- w górnej części, wielkimi literami nazwę państwa trzeciego dokonującego wywozu lub symbol państwa zatwierdzony na mocy Międzynarodowej konwencji o rejestracji pojazdów silnikowych,
- w środku, weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu rozbioru.

Wysokość liter i cyfr powinna wynosić 0,2 cm.

Na płycie cechującej mogą być umieszczone informacje dotyczące urzędowego lekarza weterynarii, który przeprowadził kontrolę zdrowotną świeżego mięsa.

44. Na opakowaniach musi być umieszczona dobrze widoczna etykieta, na której znajduje się czytelny znak odpowiadający jednemu ze znaków przewidzianych w pkt. 40 i 43. Etykietę taką należy umieścić w taki sposób, aby przy otwieraniu opakowania została ona rozerwana. Ponadto na etykiecie należy umieścić numer seryjny.

ROZDZIAŁ XI

PAKOWANIE ŚWIEŻEGO MIĘSA ROZEBRANEGO

45. a) Opakowania (np. skrzynie, kartony) muszą spełniać wszystkie zasady higieny, w szczególności:
- nie mogą zmieniać cech organoleptycznych świeżego mięsa,
  - nie mogą przenosić na świeże mięso substancji szkodliwych dla zdrowia ludzi,
  - powinny być wystarczająco trwałe, aby zapewniać skuteczną ochronę świeżego mięsa podczas transportu i przenoszenia.
- b) Opakowania nie mogą być używane ponownie do pakowania świeżego mięsa, chyba, że są wykonane z materiałów nieulegających korozji, łatwych do czyszczenia i które zostały wcześniej oczyszczone i poddane dezynfekcji.
46. Gdzie stosowne, w przypadku, gdy pokrojone świeże mięso lub podroby pakowane są w opakowania, np. plastikowa folia, bezpośrednio stykające się mięsem, pakowanie musi być wykonywane zaraz po rozebraniu mięsa i zgodnie z wymogami higieny.

Z wyjątkiem kawałków słoniny i boczku, świeże mięso pokrojone musi posiadać, w

każdym przypadku, opakowanie ochronne, chyba że przewożone jest zawieszane na hakach.

Opakowania takie powinny być przezroczyste, bezbarwne oraz spełniać dodatkowo warunki pkt. 45 lit. a); opakowań tych nie można użyć ponownie do pakowania świeżego mięsa.

47. W opakowaniach, określonych w pkt. 45 i 46, może być umieszczone tylko pokrojone świeże mięso jednego gatunku zwierząt.

ROZDZIAŁ XII

PRZECHOWYWANIE

48. Świeże mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego musi być schłodzone bezpośrednio po badaniu poubojowym i utrzymywane w stałej temperaturze wewnętrznej nie wyższej + 7 °C w przypadku tusz i kawałków, + 3 °C w przypadku podrobów.

ROZDZIAŁ XIII

TRANSPORT

49. Świeże mięso przewozi się pojazdami skonstruowanymi i wyposażonymi w taki sposób, aby podczas całego transportu możliwe było utrzymanie temperatur określonych w pkt. 48 i charakter mięsa pozostał niezmienny.
50. Pojazdy lub pojemniki przeznaczone do transportu takiego mięsa muszą spełniać następujące wymogi:
- a) ich wewnętrzne powierzchnie lub każda inna część mogąca stykać się ze świeżym mięsem musi być wykonana z materiałów nieulegających korozji, które nie mogą wpływać na cechy organoleptyczne świeżego mięsa oraz mieć szkodliwego wpływu na zdrowie ludzi; powierzchnie te muszą być gładkie, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji;
  - b) powinny być wyposażone w skuteczne urządzenia chroniące świeże mięso przed owadami i kurzem oraz być wodoszczelne, aby nie dopuścić do wycieku płynów;
  - c) powinny być wyposażone, do celów transportu tusz, półtuszy i ćwierćtuszy w nieulegające korozji urządzenia przeznaczone do wieszania mięsa, umieszczone na takiej wysokości aby świeże mięso nie dotykało podłoża; przepisu tego nie stosuje się do zamrożonego mięsa w higienicznym opakowaniu.
51. Pojazdy i pojemniki przeznaczone do transportu świeżego mięsa nie mogą być w żadnym wypadku używane do transportu żywych zwierząt lub jakichkolwiek innych produktów, które mogą spowodować zepsucie lub zakażenie świeżego mięsa.
52. Żaden inny produkt nie może być przewożony w tym samym czasie oraz tym samym pojazdem lub kontenerem, co świeże mięso. Ponadto, pojazdem takim można

przewozić tylko żołądki, które zostały sparzone oraz jedynie głowy i łapy, z których zdjęto skórę lub sparzono i usunięto owłosienie.

53. Świeże mięso nie może być przewożone pojazdem lub kontenerem, który nie jest czysty i nie został zdezynfekowany.
54. Tusze, półtusze i ćwierćtusze, z wyjątkiem mrożonego mięsa pakowane w warunkach zgodnych z wymogami higieny, musi być zawsze podwieszane do transportu. Inne kawałki oraz podroby powinny być zawieszane lub umieszczone na podstawkach, o ile nie znajdują się w opakowaniach lub pojemnikach wykonanych z materiałów nieulegających korozji. Takie podstawki, opakowania lub pojemniki muszą spełniać wymogi higieny i być zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy. Wnętrznosci należy zawsze przewozić w solidnych, wodoszczelnych i nie przepuszczających tłuszczu opakowaniach, których można użyć ponownie wyłącznie po wyczyszczeniu i dezynfekcji.
55. Urzędowy lekarz weterynarii powinien zapewnić przed wysyłką, aby pojazdy transportowe lub kontenery i warunki załadunku odpowiadały wymogom higieny niniejszego rozdziału.

ZAŁĄCZNIK C

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO

świeżego mięsa¹ przeznaczone do wysyłki do

..... (nazwa Państwa Członkowskiego EWG)

nr .....²

Kraj wysyłki .....

Ministerstwo .....

Służba .....

Numer ..... (fakultatywnie)

I. Identyfikacja mięsa:

Mięso z .....
(gatunek zwierząt)

Rodzaj kawałków .....

Rodzaj opakowania .....

Ilość części i jednostek opakowań .....

Masa netto .....

II. Pochodzenie mięsa

Adres lub adresy i numery zezwolenia weterynaryjnego upoważnionych rzeźni. ....

.....

Adres lub adresy i numery zezwolenia weterynaryjnego upoważnionych zakładach
rozbioru

.....

---

¹ Świeże mięso: zgodnie z dyrektywą dotyczącą zdrowia i problemów kontroli weterynaryjnej w przywozie bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa pochodzącego z państw trzecich, wszystkie przeznaczone do spożycia przez ludzi części zwierząt hodowlanych z gatunków bydła, trzody chlewnej, owiec, kóz oraz zwierząt nieparzystokopytnych, które nie zostały poddane żadnym zabiegom mającym na celu zachowanie ich w niezmiennym stanie; jednakże mięso poddane działaniu niskich temperatur uważa się za świeże.

² Fakultatywnie.

III. Przeznaczenie mięsa:

Mięso wysyłane z.....
(miejsce wysyłki)

do.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³ .....

Nazwa i adres wysyłającego.....

Nazwa i adres odbiorcy.....

IV. Zaświadczenie o stanie zdrowia:

Niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadcza:

- a) – że opisane wyżej mięso⁴,
  - że etykieta umieszczona na etykietach opisanego wyżej mięsa⁴,
jest opatrzone (opatrzone)⁴ znakiem potwierdzającym, że mięso w całości pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w upoważnionych rzeźniach w celu wywozu do kraju przeznaczenia;
- b) że w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej w zgodzie z przepisami wymaganymi w kraju przeznaczenia zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
- c) że zostało rozebrane w upoważnionym zakładzie rozbioru⁴;
- d) że zostało – nie zostało – poddane badaniu trychonoskopowemu⁴;
- e) że środki transportu oraz warunki załadunku mięsa przy tej wysyłce są zgodne z wymogami higieny przewidzianymi dla wysyłki do kraju przeznaczenia.

Sporządzono w ....., dnia .....

.....
(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

³ W przypadku wagonów i samochodów ciężarowych należy podać numer rejestracyjny, a w przypadku samolotów numer lotu.

⁴ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK D

Świadectwo kontroli w przywozie świeżego mięsa przywożonego z państw trzecich

Państwo Członkowskie, w którym przeprowadzona została kontrola w przywozie .....

Punkt kontrolny .....

Rodzaj mięsa . .....

Konfekcjonowanie .....

Ilość tuszy .....

Ilość półtuszy .....

Masa netto .....

Państwo trzecie pochodzenia .....

Niżej podpisany upoważniony lekarz weterynarii zaświadcza, że mięso, którego dotyczy niniejsze świadectwo zostało poddane kontroli w chwili wysyłki.

(Miejsce i data)

Upoważniony lekarz weterynarii

.....

.....

DECYZJA RADY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

z dnia 1 stycznia 1973 r.

dostosowująca dokumenty dotyczące przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Wspólnot Europejskich

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat między Królestwem Belgii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Francuską, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów (Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich), Królestwem Danii, Irlandią, Królestwem Norwegii oraz Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dotyczący przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, w szczególności jego art. 2,

uwzględniając decyzję Rady Wspólnot Europejskich z dnia 22 stycznia 1972 r. dotyczącą przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, w szczególności jej art. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

Królestwo Norwegii nie złożyło właściwych dokumentów dotyczących przystąpienia i dokumentów ratyfikacyjnych w należyтым terminie i z tego względu nie zostało członkiem Wspólnot Europejskich;

z tego względu niezbędne stało się wprowadzenie zmian do niektórych przepisów wymienionych w art. 2;

ponadto, niezbędne jest dostosowanie tych postanowień Aktu dotyczącego warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach, które wyraźnie odnoszą się do Norwegii lub ogłosić ich wygaśnięcie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art. 3 Traktatu między Królestwem Belgii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Francuską, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów (Państwami Członkowskimi Wspólnot Europejskich), Królestwem Danii, Irlandią, Królestwem Norwegii oraz Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i

Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i do Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Niniejszy Traktat, sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim i włoskim, przy czym teksty w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim i włoskim są na równi autentyczne, zostanie złożony w archiwum Rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw Sygnatariuszy.”

Artykuł 2

Art. 3 decyzji Rady Wspólnot Europejskich z dnia 22 stycznia 1972 r. dotyczącej przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Niniejsza decyzja sporządzona w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim i włoskim, przy czym teksty w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim i włoskim są na równi autentyczne, jest przekazywana Państwu Członkowskim Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, Królestwu Danii, Królestwu Norwegii oraz Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej”.

Artykuł 3

Art. 1 tiret trzecie Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„- wyrażenie „nowe Państwa Członkowskie” oznacza Królestwo Danii, Irlandię oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”

Artykuł 4

Art. 10 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Artykuł 21 ustęp 2 Traktatu EWWiS, artykuł 138 ustęp 2 Traktatu EWG i artykuł 108 ustęp 2 Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Liczba tych delegatów przedstawia się następująco:

Belgia.....	14
Dania.....	10
Niemcy.....	36
Francja.....	36
Irlandia.....	10
Włochy.....	36
Luksemburg.....	6
Niderlandy.....	14
Zjednoczone Królestwo.....	36””

Artykuł 5

Art. 11 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Artykuł 2 akapit drugi Traktatu ustanawiającego Jedną Radę i Jedną Komisję Wspólnot Europejskich otrzymuje brzmienie:

„Urząd Przewodniczącego jest obejmowany na sześciomiesięczną kadencję przez każdego członka Rady po kolei w następującej kolejności Państw Członkowskich: Belgia, Dania, Niemcy, Francja, Irlandia, Włochy, Luksemburg, Niderlandy, Zjednoczone Królestwo.””

Artykuł 6

Art. 12 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Artykuł 28 Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli Rada jest konsultowana przez Wysoką Władzę, rozważa ona sprawę bez konieczności przeprowadzania głosowania. Protokół obrad jest przedkładany Wysokiej Władzy.

W każdym przypadku, gdy niniejszy Traktat wymaga zgody Rady, taka zgoda będzie uznana za udzieloną, jeśli propozycja przedłożona przez Wysoką Władzę zostanie zatwierdzony:

- bezwzględną większością przedstawicieli Państw Członkowskich, w tym głosów przedstawicieli dwóch Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą całkowitej wartości produkcji węgla i stali Wspólnoty; albo
- w przypadku równego podziału głosów i jeżeli Wysoka Władza utrzyma swoją propozycję po powtórnej dyskusji, przez przedstawicieli trzech Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą całkowitej wartości produkcji węgla i stali Wspólnoty.

W każdym przypadku, gdy niniejszy Traktat wymaga jednomyślnej decyzji albo jednomyślnej zgody, taka decyzja albo zgoda będzie należycie wydana, jeśli wszyscy członkowie Rady będą głosować „za”. Jednakże do celów stosowania artykułów 21, 32, 32a, 78d, i 78f niniejszego Traktatu oraz artykułu 16, artykułu 20 akapit trzeci, artykułu 28 akapit piąty i artykułu 44 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wstrzymanie się od głosu przez członków obecnych albo reprezentowanych nie stanowi przeszkody w przyjęciu uchwały, która wymaga jednomyślności.

Decyzje Rady, inne niż te, dla których wymagana jest większość kwalifikowana albo jednomyślność, są podejmowane większością głosów jej członków; uznaje się, że większość ta zostaje osiągnięta, jeśli stanowi ona bezwzględną większość przedstawicieli Państw Członkowskich, w tym głosy przedstawicieli dwóch Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą wartości całkowitej produkcji węgla i stali Wspólnoty. Jednakże do celów stosowania postanowień artykułów 78, 78b i 78d niniejszego Traktatu, które wymagają większości kwalifikowanej, głosy członków Rady są wazone w sposób następujący: Belgia-5, Dania-3, Niemcy-10, Francja-10, Irlandia-3, Włochy-10, Luksemburg-2, Niderlandy-5, Zjednoczone Królestwo-10. W celu przyjęcia aktu, wymagane jest co najmniej czterdzieści jeden głosów „za” oddanych przez nie mniej niż sześciu członków.

W przypadku głosowania każdy członek Rady może otrzymać pełnomocnictwo tylko od jednego z pozostałych członków.

Rada kontaktuje się z Państwami Członkowskimi za pośrednictwem swojego przewodniczącego.

Akty Rady są publikowane w sposób, jaki określi Rada.””

Artykuł 7

Art. 13 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Artykuł 95 akapit czwarty Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Projekty zmian przedstawiają wspólnie Wysoka Władza i Rada podejmująca decyzje w tym przedmiocie większością ośmiu dziewiętych jej członków i opiniuje je Trybunał. Przy ich rozpoznaniu, Trybunał posiada wszelkie uprawnienia do oceny wszystkich kwestii faktycznych i prawnych. Jeśli, w wyniku takiego badania, Trybunał stwierdzi zgodność takich projektów z postanowieniami poprzedniego akapitu, zostają one przedłożone Zgromadzeniu i wchodzi w życie, jeśli zostaną zatwierdzone większością trzech czwartych oddanych głosów i większość dwóch trzecich członków Zgromadzenia.””

Artykuł 8

Art. 14 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

Artykuł 148 ustęp 2 Traktatu EWG i artykuł 118 ustęp 2 Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Jeśli wymagane jest, aby Rada stanowiła większością kwalifikowaną, głosy jej członków ważone są następująco:

Belgia	5
Dania	3
Niemcy	10
Francja	10
Irlandia	3
Włochy	10
Luksemburg	2
Niderlandy	5
Zjednoczone Królestwo	10

Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej:

- czterdzieści jeden głosów „za”, jeżeli niniejszy Traktat wymaga, aby były przyjęte na wniosek Komisji,

- czterdzieści jeden głosów „za”, oddanych przez co najmniej sześciu członków, w innych przypadkach.””

Artykuł 9

Art. 17 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Artykuł 32 akapit pierwszy Traktatu EWWiS, artykuł 165 akapit pierwszy Traktatu EWG oraz artykuł 137 akapit pierwszy Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Trybunał Sprawiedliwości składa się z dziewięciu sędziów.””

Artykuł 10

Art. 19 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Artykuł 32b akapit drugi i trzeci Traktatu EWWiS, artykuł 167 akapit drugi i trzeci Traktatu EWG oraz artykuł 139 akapit drugi i trzeci Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego. Przemienne dotyczy ono pięciu i czterech sędziów.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych. Przemienne dotyczy ono jednego i dwóch rzeczników generalnych.””

Artykuł 11

Art. 21 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Artykuł 194 akapit pierwszy Traktatu EWG i artykuł 166 akapit pierwszy Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Liczba członków Komitetu przedstawia się następująco:

Belgia 12

Dania	9
Niemcy	24
Francja	24
Irlandia	9
Włochy	24
Luksemburg	6
Niderlandy	12
Zjednoczone Królestwo.....	24””

Artykuł 12

Art. 23 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Artykuł 134 ustęp 2 akapit pierwszy Traktatu Euratom otrzymuje brzmienie:

„Komitet składa się z dwudziestu siedmiu członków mianowanych przez Radę po konsultacji z Komisją.””

Artykuł 13

Art. 24 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

1. Do Państw Członkowskich wymienionych w artykule 131 zdanie pierwsze Traktatu EWG dodaje się Zjednoczone Królestwo.

2. Do wykazu w załączniku IV do Traktatu EWG dodaje się państwa i terytoria:

Angielsko - Francuskie Kondominium Nowych Hebrydów

Bahamy

Bermudy

Brytyjskie Terytorium Antarktyczne

Honduras Brytyjski

Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego

Brytyjskie Wyspy Salomona

Brytyjskie Wyspy Dziewicze

Brunei

Państwa stowarzyszone w rejonie Morza Karaibskiego: Antigua, Dominika, Grenada, Saint Lucia, Saint Vincent, Saint Kitts – Nevis - Anguilla

Kajmany

Środkowe i Południowe Wyspy Line

Falklandy i terytoria zależne

Wyspy Gilberta i Ellice

Montserrat

Pitcairn

Święta Helena i terytoria zależne

Seszele

Wyspy Turks i Caicos.”

Artykuł 14

Art. 25 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

W artykule 79 Traktatu EWWiS po pierwszym akapicie dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od poprzedniego akapitu:

- a) Niniejszego Traktatu nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, w drodze deklaracji złożonej najpóźniej do 31 grudnia 1975 roku rządowi Republiki Francuskiej, który przekaże jej uwierzytelniony

odpis każdemu z rządów pozostałych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po złożeniu deklaracji.

- b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.
- c) Niniejszy Traktat stosuje się do wysp Kanału La Manche i Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia stosowania ustaleń dotyczących tych wysp, zawartych w traktacie dotyczącym przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podpisanym 22 stycznia 1972 roku.””

Artykuł 15

1. Art. 26 ust.1 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

1. Artykuł 227 ustęp pierwszy Traktatu EWG otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejszy Traktat ma zastosowanie do Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.””

2. Art. 26 ust. 3 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„3. W artykule 227 Traktatu EWG dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Na zasadzie odstępstwa od poprzednich ustępów:

- a) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, w drodze deklaracji złożonej najpóźniej do 31 grudnia 1975 roku rządowi Republiki Francuskiej, który przekaże jej uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat będzie miał zastosowanie do tych Wysp od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po złożeniu deklaracji.
- b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.

- c) Niniejszy Traktat stosuje się do wysp Kanału La Manche i Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia stosowania ustaleń dotyczących tych wysp, zawartych w traktacie dotyczącym przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podpisanym 22 stycznia 1972 roku.””

Artykuł 16

Art. 27 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

W artykule 198 Traktatu Euratom dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od poprzednich akapitów:

- a) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, w drodze deklaracji złożonej najpóźniej do 31 grudnia 1975 roku rządowi Republiki Francuskiej, który przekaże jej uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat będzie miał zastosowanie do tych Wysp od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po złożeniu deklaracji.
- b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.
- c) Niniejszy Traktat stosuje się do państw i terytoriów zamorskich utrzymujących szczególne stosunki ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, które nie są wyszczególnione w załączniku IV do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.
- d) Niniejszy Traktat stosuje się do wysp Kanału La Manche i Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia stosowania ustaleń dotyczących tych wysp, zawartych w traktacie dotyczącym przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podpisanym 22 stycznia 1972 roku.>”

Artykuł 17

Art. 39 ust. 4 akapit pierwszy Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„4. Nowe Państwa Członkowskie zastosują nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej od dnia przystąpienia. Dania i Zjednoczone Królestwo są, jednakże, upoważnione do odroczenia stosowania nomenklatury do 1 stycznia 1974 roku.”

Artykuł 18

Art. 43 akapit drugi Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Dla Danii okres ten wynosi 3 lata, a dla Irlandii pięć lat.”

Artykuł 19

Art. 46 ust. 2 akapit pierwszy Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„2. Nowe Państwa Członkowskie zastosują nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej w wymianie handlowej we Wspólnocie od dnia przystąpienia. Dania i Zjednoczone Królestwo są, jednakże, upoważnione do odroczenia stosowania nomenklatury do 1 stycznia 1974 roku.”

Artykuł 20

Art. 51 ust. 3 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, ceny te są ustalane na takim poziomie, aby stosowanie przepisów wspólnotowych prowadziło do osiągnięcia poziomu cen rynkowych porównywalnych z poziomem notowanym w danym Państwie Członkowskim w trakcie reprezentatywnego okresu czasu poprzedzającego wykonanie przepisów wspólnotowych.”

Artykuł 21

Art. 101 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 101*

Limit sześciu mil morskich określonych w art. 100, zostaje rozszerzone do dwunastu mil morskich dla następujących obszarów:

1. *Dania*

- Wyspy Owczce
- Grenlandia
- zachodnie wybrzeże od Thyboron do Blaavandshuk.

2. *Francja*

Wybrzeża departamentów Manche, Ille-et - Vilaine, Côtes – du - Nord, Finistère i Morbihan.

3. *Irlandia*

- północne i zachodnie wybrzeża od Lough Foyle do Cork Harbour na południowym zachodzie,
- wschodnie wybrzeża od Carlingford Lough do Carnsore Point dla skorupiaków i mięczaków.

4. *Zjednoczone Królestwo*

- Szetlandy i Orkady
- Północ i wschód Szkocji od Cape Wrath do Berwick
- Północny wschód Anglii od rzeki Coquet do Flamborough Head
- Południowy zachód od Lyme Regis do Hartland Point (w tym dwanaście mil morskich wokół wyspy Lundy)
- County Down.”

Artykuł 22

Art. 105 akapit drugi Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań do Traktatów otrzymuje brzmienie:

„Do 31 grudnia 1977 roku Irlandia oraz Zjednoczone Królestwo w stosunku do Irlandii Północnej są upoważnione do utrzymania swoich krajowych przepisów dotyczących ochrony przed pryszczycą przy przywozie świeżego mięsa, jednocześnie stosując się do postanowień ogólnych Traktatu EWG.”

Artykuł 23

Art. 117 ust. 1 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań do Traktatów otrzymuje brzmienie:

„1. Stowarzyszenie terytoriów pozaeuropejskich utrzymujących specjalne stosunki z Angielsko - Francuskim Kondominium Nowych Hebrydów wymienionych w artykule 24 ustęp 2, staje się skuteczne najwcześniej 1 lutego 1975 roku na mocy decyzji Rady podjętej zgodnie z artykułem 136 Traktatu EWG.”

Artykuł 24

Art. 119 ust. 2 akapit drugi Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań do Traktatów otrzymuje brzmienie:

„Stowarzyszenie terytoriów pozaeuropejskich utrzymujących specjalne stosunki z Angielsko - francuskim Kondominium Nowych Hebrydów wymienionych w artykule 24 ustęp 2, przywożone do Wspólnoty podlegają ustaleniom stosowanym do tych produktów przed przystąpieniem.”

Artykuł 25

Art. 123 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasa.

Artykuł 26

Art. 129 ust. 1 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowania do Traktatów otrzymuje brzmienie:

„1. Wkład finansowy Państw Członkowskich określony w artykule 3 ust. 2 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 r., jest rozdzielony w sposób następujący:

- dla nowych Państw Członkowskich:

Dania 2,46%

Irlandia 0,61%

Wielka Brytania 19,32%

- a dla założycielskich Państw Członkowskich zgodnie ze skalą ustanowioną w artykule 3 ust. 2 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku, po odjęciu wkładu finansowego nowych Państw Członkowskich wyszczególnionych powyżej.”

Artykuł 27

Art. 134 ust. 3 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli decyzja nr 1/64 Wysokiej Władzy z dnia 15 stycznia 1964 r. zakazująca wyrównywania cen produktów ze stali i surówki stali z krajów lub terytoriów, w których handel jest upaństwowiony zostanie przedłużona po przystąpieniu, zakazu tego nie stosuje się do 31 grudnia 1975 roku wobec produktów przeznaczonych na rynek duński.”

Artykuł 28

Art. 142 ust. 1 i 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„1. Od chwili przystąpienia, do Trybunału Sprawiedliwości zostaną mianowani nowi sędziowie w celu zwiększenia liczby sędziów do dziewięciu, jak przewidziano w art. 17 niniejszego Aktu.

2. Kadencja jednego z sędziów mianowanych zgodnie z ustępem 1 upływa 6 października 1976 roku. Sędzia ten jest wybrany w drodze losowania. Kadencja drugiego sędziego upływa 6 października 1979 roku.”

Artykuł 29

Art. 143 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 143

Od chwili przystąpienia, Komitet Ekonomiczno - Społeczny zostanie powiększony przez mianowanie czterdziestu dwóch członków reprezentujących różne kategorie życia gospodarczego i społecznego w nowych Państwach Członkowskich. Kadencja tak mianowanych członków upływa w tych samych terminach, jak w przypadku członków urzędujących w chwili przystąpienia.”

Artykuł 30

Art. 155 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 155

Teksty aktów instytucji Wspólnot przyjęte przed przystąpieniem i sporządzone przez Radę albo Komisję w językach duńskim i angielskim są od dnia przystąpienia autentyczne na tych samych warunkach, co teksty sporządzone w czterech oryginalnych językach. Teksty te zostaną opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, jeżeli teksty w językach oryginalnych zostały tam opublikowane.”

Artykuł 31

Art. 159 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 159

Rząd Republiki Francuskiej przekaże uwierzytelniony odpis Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktatów zmieniających ten Traktat Rządowi

Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”

Artykuł 32

Art. 160 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 160

Rząd Republiki Włoskiej przekaże uwierzytelniony odpis Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz Traktatów zmieniających je lub uzupełniających w językach francuskim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim Rządom Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Teksty Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz Traktatów zmieniających je lub uzupełniających sporządzone w językach angielskim, duńskim, irlandzkim i norweskim załącza się do niniejszego aktu. Teksty sporządzone w językach angielskim, duńskim i irlandzkim są autentyczne na tych samych warunkach, co oryginalne teksty Traktatów, o których mowa powyżej.”

Artykuł 33

Załącznik I do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach zostaje dostosowany w sposób określony w Załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 34

Odniesienia, okresy i daty w załącznikach II, VII, X i XI Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach dotyczące Królestwa Norwegii wygasają.

Artykuł 35

Art. 1 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Artykuł 3 Protokołu w sprawie Statutu Banku otrzymuje brzmienie:

<Artykuł 3

Zgodnie z artykułem 129 niniejszego Traktatu członkami Banku są:

- Królestwo Belgii;

- Królestwo Danii;
- Republika Federalna Niemiec;
- Republika Francuska;
- Irlandia;
- Republika Włoska;
- Wielkie Księstwo Luksemburga;
- Królestwo Niderlandów;
- Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.””

Artykuł 36

Art. 2 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Artykuł 4 ustęp 1 akapit pierwszy Protokołu w sprawie Statutu Banku otrzymuje brzmienie:

„1. Kapitał banku wynosi dwa miliardy dwadzieścia pięć milionów jednostek rozliczeniowych subskrybowanych przez Państwa Członkowskie w następujący sposób:

Niemcy	450 milionów
Francja	450 milionów
Wielka Brytania	450 milionów
Włochy	360 milionów
Belgia	118,5 miliona
Niderlandy	118,5 miliona
Dania	60 milionów
Irlandia	15 milionów
Luksemburg	3 miliony.>”

Artykuł 37

Art. 6 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Artykuł 11 ustęp 2 akapity pierwszy - piąty Protokołu w sprawie Statutu Banku otrzymuje brzmienie:

„2. Rada Dyrektorów składa się z 18 dyrektorów i 10 zastępców.

Dyrektorzy są mianowani przez Radę Dyrektorów na pięć lat w następujący sposób:

- 3 dyrektorów nominowanych przez Republikę Federalną Niemiec;
- 3 dyrektorów nominowanych przez Republikę Francuską;
- 3 dyrektorów nominowanych przez Republikę Włoską;
- 3 dyrektorów nominowanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;
- 1 dyrektor nominowany przez Królestwo Belgii,
- 1 dyrektor nominowany przez Królestwo Danii;
- 1 dyrektor nominowany przez Irlandię;
- 1 dyrektor nominowany przez Wielkie Księstwo Luksemburga;
- 1 dyrektor nominowany przez Królestwo Niderlandów;
- 1 dyrektor nominowany przez Komisję.

Zastępcy są mianowani przez Radę Dyrektorów na pięć lat w następujący sposób:

- 2 zastępców nominowanych przez Republikę Federalną Niemiec;
- 2 zastępców nominowanych przez Republikę Francuską;
- 2 zastępców nominowanych przez Republikę Włoską;
- 2 zastępców nominowanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;

- 1 zastępca nominowany za wspólnym porozumieniem przez państwa Beneluksu;
- 1 zastępca nominowany przez Komisję.

Mandat dyrektorów i zastępców jest odnawialny.

Zastępcy mogą brać udział w posiedzeniach Rady Dyrektorów. Zastępcy nominowani przez dane państwo lub za wspólnym porozumieniem kilku państw lub przez Komisję, mogą zastępować dyrektorów nominowanych odpowiednio przez to państwo, przez jedno z tych państw lub przez Komisję. Zastępcy nie mają prawa głosu, z wyjątkiem sytuacji, kiedy zastępują jednego dyrektora lub więcej dyrektorów lub gdy zostali oddelegowani w tym celu zgodnie z artykułem 12 ust. 1.””

Artykuł 38

Art. 8 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Artykuł 12 ust. 2 drugie zdanie Protokołu w sprawie Statutu Banku otrzymuje brzmienie:

„Większość kwalifikowana wymaga dwunastu głosów „za”.””

Artykuł 39

Art. 11 ust. 1 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„1. Nowe Państwa Członkowskie wnoszą kwoty odpowiadające następującym wartościom procentowym rezerw na poczet rezerwy statutowej oraz postanowień równoważnych rezerwom na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego przystąpienie, określonym w bilansie rocznym zatwierdzonym przez Bank:

Zjednoczone Królestwo	30%
Dania	4%
Irlandia	1%.”

Artykuł 40

Art. 12 ust. 1 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„1. Z chwilą przystąpienia Rada Gubernatorów powiększy Radę Dyrektorów mianując:

- 3 dyrektorów nominowanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;
- 1 dyrektora nominowanego przez Królestwo Danii;
- 1 dyrektora nominowanego przez Irlandię;
- 1 dyrektora nominowanego przez Wielkie Księstwo Luksemburga;
- 2 zastępców nominowanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”

Artykuł 41

Postanowienia protokołu nr 5 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 42

1. Tytuł protokołu nr 6 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Protokół nr 6

w sprawie ograniczeń ilościowych odnoszących się do Irlandii”

2. Postanowienia części II protokołu nr 6 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 43

Postanowienia protokołu nr 20 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 44

Postanowienia protokołu nr 21 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 45

Protokół nr 24 dołączony do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Protokół nr 24

w sprawie udziałów kapitałowych nowych Państw Członkowskich w funduszach Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali”

Wkłady nowych Państw Członkowskich do funduszy Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali ustala się, jak następuje:

Zjednoczone Królestwo	57 000 000 jednostek rozliczeniowych
Dania	635 500 jednostek rozliczeniowych
Irlandia	77 500 jednostek rozliczeniowych

Płatność powyższych wkładów nastąpi w trzech równych rocznych ratach począwszy od dnia przystąpienia.

Każda rata jest płatna w swobodnie wymiennej walucie narodowej każdego nowego Państwa Członkowskiego.”

Artykuł 46

Postanowienia protokołu nr 27 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 47

Protokół nr 29 dołączony do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Protokół nr 29

w sprawie Porozumienia z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej

Królestwo Danii i Irlandia zobowiązują się przystąpić na warunkach, które zostaną ustalone w niniejszym protokole, do Porozumienia między niektórymi założycielskimi Państwami Członkowskimi wspólnie z Europejską Wspólnotą Energii Atomowej z jednej strony a Międzynarodową Agencją Energii Atomowej z drugiej strony, w sprawie zastosowania na terytoriach niektórych Państw Członkowskich Wspólnoty gwarancji określonych w Traktacie o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej.”

Artykuł 48

Niniejsza decyzja, sporządzona w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne, wchodzi w życie 1 stycznia 1973 roku.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 stycznia 1973 r.

W imieniu Rady

P. HARMEL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. USTAWODAWSTWO CELNE

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 802/68 z dnia 27 czerwca 1968 r.
Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 1.
  - wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 803/68 z dnia 27 czerwca 1968 r.
Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 6.
  - wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 950/68 z dnia 28 czerwca 1968 r.
Dz.U. nr L 172 z 22.07.1968, str. 1.
  - skreśla się wyraz „korona norweska”.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1496/68 z dnia 27 września 1968 r.
Dz.U. nr L 238 z 28.09.1968, str. 1.
  - skreśla się tiret:
    - „- terytorium Królestwa Norwegii, z wyjątkiem wysp – poza Jan Mayen – które nie znajdują się w obszarze między wybrzeżem a częścią kontynentalną Królestwa i w granicach jego wód terytorialnych;”
6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 97/69 z dnia 16 stycznia 1969 r.
Dz.U. nr L 14 z 21.01.1969, str. 1.
  - wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 542/69 z dnia 18 marca 1969 r.
Dz.U. nr L 77 z 29.03.1969, str. 1.
  - wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
  - skreśla się (dwukrotnie) wyrazy „Królestwo Norwegii”
  - wyraz „cztery” zastępuje się wyrazem „trzy”.

8. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 582/69 z dnia 26 marca 1969 r.

Dz.U. nr L 79 z 31.03.1969, str.1.

- skreśla się wyrazy „DE EUROPEISKE FELLESSKAP”.

9. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1062/69 z dnia 6 czerwca 1969 r.

Dz.U. nr L 141 z 12.06.1969, str. 31.

- skreśla się wyrazy:

„BEVIS”

”For såkalte „Oste-fondue” - tilberedninger i direkte emballasje, med et netto - innhold på 1 kg eller mindre”

”Vedkommende myndighet”

„bekrefter at varepartiet på”

„kilo, med faktura nr.   av”

„utstedt av”

„Opprinnelsesland”

„bestemmelsesland”

„har følgende kjennetegn:”

„Dette produkt har et vektinnhold av melke-fett på 12 % eller mer, men mindre enn 18 %.”

„Det er fremstilt av smelteost i hvis produksjon ikke er inngått andre ostesorter enn Emmentaler eller Gruyère,”

„tilsatt hvitvin, kirsebærbrennevin (kirsch), plantestivelse og krydder.”

„Ostesortene Emmentaler eller Gruyère som er brukt i produktets fremstilling, er fremstilt i eksportlandet.”

„Sted og dato for utstedelsen:”

„Den utstedende instans' stempel:”

„Underskrift (er):”.

11. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2311/69 z dnia 19 listopada 1969 r.

Dz.U. nr L 295 z 24.11.1969, str. 1.

- a) skreśla się wyrazy „Królestwo Norwegii”.
- b) skreśla się tekst „Do tabeli zamieszczonej w pkt. I.4. Niniejszego wzoru wprowadza się cztery kropkowane linie o numerach 6, 7, 8 i 9.”

i zastępuje się tekstem w brzmieniu:

„Do tabeli zamieszczonej w pkt. I.4. niniejszego wzoru wprowadza się trzy kropkowane linie o numerach 6, 7, 8.”

12. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2312/69 z dnia 19 listopada 1969 r.

Dz.U. nr L 295 z 24.11.1969, str. 6

- skreśla się wyraz „FREMKOMSTBEVIS”.

13. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2313/69 z dnia 19 listopada 1969 r.

Dz.U. nr L 295 z 24.11.1969, str. 8.

- skreśla się wyrazy „UTSTEDT A POSTERIORI”.

14. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2314/69 z dnia 19 listopada 1969 r.

Dz.U. nr L 295 z 24.11.1969, str. 13.

- skreśla się wyraz „GRENSEPASSERINGSBEVIS”.

16. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2552/69 z dnia 17 grudnia 1969 r.

Dz.U. nr L 320 z 20.12.1969, str. 19.

- skreśla się wyrazy:

„VEDLEGG I”

„forside”

„Ekthetsbevis”

„Sender (Navn og adresse)”

„Sendt med båt — med fly”

„Mottaker (Navn og adresse)”

„Tolldokument nr.”

„Antall”

„Vekt”

„Antall kolli”

„Merker og nummer”

„Fat”

„Flasker”

„brutto”

„netto”

„Mengde (liter)”

„Merknader”

„bakside”

„Internal Revenue Service bekrefter at ovennevnte Bourbon whisky er fremstilt ved én produksjonsgang i”

„USA med en styrke på maksimum 160° proof (80° Gay - Lussac) utelukkende ved destillering av gjæret”

„most av en kornblanding med et maisinnhold på minst 51 %, og lagret i minst to år i nye ekefat med”

„karbonisert innside.”

„Sted og dato for utstedelsen”

„Internal Revenue Service's stempel”.

18. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1570/70 z dnia 3 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 171 z 4.08.1970, str. 10.

- skreśla się wyrazy:
„dla Norwegii: Oslo;”
„Oslo” (dwukrotnie).
19. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 304/71 z dnia 11 lutego 1971 r.
Dz.U. nr L 35 z 12.02.1971, str. 31.
- skreśla się wyraz „/TOLL”.
20. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1279/71 z dnia 17 czerwca 1971 r.
Dz.U. nr L 133 z 19.06.1971, str. 32.
- skreśla się zdania:
„Utførsel fra Fellesskapet underlagt restriksjoner”
„Utførsel fra Fellesskapet avgiftspliktig”.
23. Dyrektywa Rady nr 68/312/EWG z dnia 30 lipca 1968 r.
Dz.U. nr L 194 z 6.08.1968, str. 13.
- skreśla się pkt 8:
„8. Królestwo Norwegii
- Pakkhus og opplagssteder (Tolloven §§ 45—55)”.
24. Dyrektywa Rady nr 69/73/EWG z dnia 4 marca 1969 r.
Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 1.
- wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
25. Dyrektywa Rady nr 69/74/EWG z dnia 4 marca 1969 r.
Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 7.
- skreśla się pkt 9:
„9. Królestwo Norwegii

- Transittopplag (Tolloven § 48-55)".

26. Dyrektywa Rady nr 69/75/EWG z dnia 4 marca 1969 r.

Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 11.

- skreśla się pkt 8:

„8. Królestwo Norwegii

Frilagre (Tolloven, §§ 48-55)".

II. ROLNICTWO

A. Ogólne

Zdanie: „W następujących aktach wyrazy „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy” we wskazanych artykułach”

zastępuje się zdaniem:

„W następujących aktach wyrazy „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden” we wskazanych artykułach”.

B. Wspólna organizacja rynków

a) Owoce i warzywa

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 193/70 z dnia 2 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 26 z 3.02.1970, str. 6.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 304/70 z dnia 19 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 40 z 20.02.1970, str. 24.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 344/70 z dnia 25 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 46 z 27.02.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2509/70 z dnia 11 grudnia 1970 r.

Dz.U. nr L 269 z 12.12.1970, str. 10.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 282/71 z dnia 9 lutego 1971 r.
Dz.U. nr L 33 z 10.02.1971, str. 13.

- skreśla się tekst:

„varer bestemt til forbruk i .....¹
av .....²”

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1559/70 z dnia 31 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 169 z 1.08.1970, str. 55.

- skreśla się tekst:

”bestemt for omdannelse til dyrefor i henhold til artikkel 7 (b) i forordning nr. 159/66/EØF”.

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1562/70 z dnia 31 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 169 z 1.08.1970, str. 67.

- skreśla się zdanie:

„bestemt tu destillering i henhold tu artikkel 7 b) i forordning nr. 159/66/EØF”.

b) Wino

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1698/70 z dnia 25 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 190 z 26.08.1970, str. 4.

- skreśla się zdanie:

”Bestemt til fremstilling av vin i henhold til forordning (EØF) nr. 1698/70, med henblikk på produksjon av k.v.b.d.”

5. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1699/70 z dnia 25 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 190 z 26.08.1970, str. 6.

- skreśla się zdania:

„ikke tillatt til fremstilling av vin, heller ikke til bruk ved fremstilling av vin”

„ikke tillatt ved bearbeidelse av vin og heller ikke for drikkevarer som er bestemt til direkte konsum for mennesker, unntatt ren alkohol, eau – de - vie, ettervin; den siste for såvidt produksjonen er tillatt av vedkommende Medlemsstat”

„bestemt til destillering”

„ikke tillatt ved fremstilling av vin og heller ikke til bruk ved fremstilling av vin”

„ikke tillatt ved bearbeidelse av vin og heller ikke ved drikkevarer som er bestemt for direkte konsum for mennesker”

„bestemt til produksjon av eau – de - vie”.

6. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1700/70 z dnia 25 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 190 z 26.08.1970, str. 9.

- skreśla się, co następuje:

„ikke tillatt i en tilstand som muliggjør direkt konsum for mennesker”

„ikke tillatt til direkte konsum for mennesker”.

c) Oleje i tłuszcze

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 911/68 z dnia 5 lipca 1968 r.

Dz.U. nr L 158 z 6.07.1968, str. 8.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1469/68 z dnia 23 września 1968 r.

Dz.U. nr L 239 z 28.09.1968, str. 1.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 52/69 z dnia 11 stycznia 1969 r.

Dz.U. nr L 8 z 14.01.1969, str. 1.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 474/69 z dnia 13 marca 1969 r.

Dz.U. nr L 63 z 14.03.1969, str. 21.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 971/69 z dnia 28 maja 1969 r.

Dz.U. nr L 186 z 30.07.1969, str. 7.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1851/69 z dnia 18 września 1969 r.
Dz.U. nr L 236 z 19.09.1969, str. 31.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2478/69 z dnia 11 grudnia 1969 r.
Dz.U. nr L 312 z 12.12.1969, str. 35.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 329/70 z dnia 23 lutego 1970 r.
Dz.U. nr L 43 z 24.02.1970, str. 22.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1480/71 z dnia 12 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 156 z 13.07.1971, str. 12.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2193/71 z dnia 13 października 1971 r.
Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 23.
- skreśla się zdania:

„frø elier blandinger av frø som ikke er importert fra tredjeland elier Hellas”

‘frø eller blandinger av frø denaturert i henhold tu artikkel 9 i forordning (EØF) nr. 911/68”

„fro godkjent som såvare”.

e) Jaja

1. Rozporządzenie Rady nr 129/63/EWG z dnia 12 grudnia 1963 r.

Dz.U. nr 185 z 19.12.1963, str. 2938.

zmienione:

- rozporządzeniem Rady nr 122/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 r.
Dz.U. nr 117 z 19.06.1967, str. 2293.
- rozporządzeniem Rady nr 123/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 r.
Dz.U. nr 117 z 19.06.1967, str. 2301.
- skreśla się wyraz „rugeegg”.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 95/69 z dnia 17 stycznia 1969 r.

Dz.U. nr L 13 z 18.01.1969, str. 13.

- a) skreśla się wyraz: „Norwegia 9”
- b) liczba wyróżniająca „10” dla Wielkiej Brytanii zastępuje się liczbą „9”.
- g) Ryż

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2085/68 z dnia 20 grudnia 1968 r.

Dz.U. nr L 307 z 21.12.1968, str. 11.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 316/70 z dnia 20 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 41 z 21.02.1970, str. 14.

- skreśla się zdanie:

„bestemt til produksjon av stivelse, forklistret mel eller tu anvendelse i bryggerinæringen i sarmsvar med bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 2085/68”.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 559/68 z dnia 6 maja 1968 r.

Dz.U. nr L 106 z 7.05.1968, str. 6.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 316/70 z dnia 20 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 41 z 2.02.1970, str. 14.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1607/71 z dnia 26 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 16.

- skreśla się zdanie:

„bestemt tu anvendelse i bryggerinæringen i sarmsvar med bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 559/68”.

h) Cukier

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2061/69 z dnia 20 października 1969 r.

Dz.U. nr L 263 z 21.10.1969, str. 19.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 267/70 z dnia 12 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 35 z 13.02.1970, str. 25.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1068/70 z dnia 5 czerwca 1970 r.

Dz.U. nr L 123 z 6.06.1970, str. 10.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 772/71 z dnia 14 kwietnia 1971 r.

Dz.U. nr L 85 z 15.04.1971, str. 18.

- skreśla się zdania:

“bestemt til denatureres etter en av de metoder som er fastsatt i vedlegget til forordning (EØF) nr. 2061/69, og godkjent av den Medlemsstat som er mottager”

„denaturert sukker”.

i) Przetwory mleczne

6. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1106/68 z dnia 27 lipca 1968 r.

Dz.U. nr L 184 z 29.07.1968, str. 26.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2044/69 z dnia 17 października 1969 r.

Dz.U. nr L 262 z 18.10.1969, str. 9.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 332/70 z dnia 23 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 44 z 25.02.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2026/71 z dnia 21 września 1971 r.

Dz.U. nr L 214 z 22.09.1971, str. 9.

- skreśla się zdanie:

„bestemt til å kontrolleres med sikte på denaturering eller bearbeidelse i samsvar med forordning (EØF) nr. 1106/68”.

7. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1324/68 z dnia 29 sierpnia 1968 r.

Dz.U. nr L 215 z 30.08.1968, str. 25.

- skreśla się wyrazy:

„Jarlsberg”

„Norwegia”.

8. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 685/69 z dnia 14 kwietnia 1969 r.

Dz.U. nr L 90 z 15.04.1969, str. 12.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 880/69 z dnia 12 maja 1969 r.
Dz.U. nr L 114 z 13.06.1969, str. 11.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1064/69 z dnia 10 czerwca 1969 r.
Dz.U. nr L 139 z 11.06.1969, str. 13.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1273/69 z dnia 2 lipca 1969 r.
Dz.U. nr L 161 z 3.07.1969, str. 9.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 332/70 z dnia 23 lutego 1970 r.
Dz.U. nr L 44 z 25.02.1970, str. 1.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 603/70 z dnia 31 marca 1970 r.
Dz.U. nr L 72 z 1.04.1970, str. 62.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 757/70 z dnia 24 kwietnia 1970 r.
Dz.U. nr L 91 z 25.04.1970, str. 31.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 878/70 z dnia 14 maja 1970 r.
Dz.U. nr L 105 z 15.05.1970, str. 24.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 606/71 z dnia 23 marca 1971 r.
Dz.U. nr L 70 z 24.03.1971, str. 16.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1179/71 z dnia 4 czerwca 1971 r.
Dz.U. nr L 123 z 5.06.1971, str. 18.
- skreśla się zdania:
„Smør fra intervensjonslagre”
„bestemt til bearbeiding i henhold til forordning (EØF) nr. 685/69”.

10. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 757/71 z dnia 7 kwietnia 1971 r.

Dz.U. nr L 83 z 8.04.1971, str. 53.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1189/71 z dnia 7 czerwca 1971 r.
Dz.U. nr L 124 z 8.06.1971, str. 15.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1549/71 z dnia 20 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 163 z 21.07.1971, str. 62.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1688/71 z dnia 30 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 174 z 3.08.1971, str. 1.
- skreśla się zdanie:
„Utførsel fra Fellesskapet hvor beløpet nevnt i forordning (EØF) nr. 757/71 skal oppkreves”.

j) Wołowina i cielęcina

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1097/68 z dnia 27 lipca 1968 r.

Dz.U. nr L 184 z 29.07.1968, str. 5.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1261/68 z dnia 20 sierpnia 1968 r.

Dz.U. nr L 208 z 21.08.1968, str. 7.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1556/68 z dnia 4 października 1968 r.

Dz.U. nr L 244 z 5.10.1968, str. 15.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1585/68 z dnia 10 października 1968 r.

Dz.U. nr L 248 z 11.10.1968, str. 16.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1809/69 z dnia 12 września 1969 r.

Dz.U. nr L 232 z 13.09.1969, str. 6.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1795/71 z dnia 17 sierpnia 1971 r.

Dz.U. nr L 187 z 19.08.1971, str. 5.

- skreśla się zdanie:

„Dette kontrakteksemplar berettiger til å nyte godt av den særlige importordning som er omhandlet i artikkel 14 nr. 3 b) aa, i forordning (EØF) nr. 805/68”

k) Tytoń

- Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1726/70 z dnia 25 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 191 z 27.08.1970, str. 1.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2596/70 z dnia 21 grudnia 1970 r.

Dz.U. nr L 277 z 22.12.1970, str. 7.

- skreśla się zdania:

„bladobakk innhøstet innen Fellesskapet”

„bladobakk importert fra tredjeland”

„tobakk importert fra tredjeland”.

l) Rybołówstwo

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 166/71 26 stycznia 1971 r.

Dz.U. nr L 23 z 29.01.1971, str. 3.

- skreśla się wyraz „strandreker”.

C. Przepisy o charakterze ogólnym

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1373/70 z dnia 10 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 158 z 20.07.1970, str. 1.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2638/70 z dnia 23 grudnia 1970 r.

Dz.U. nr L 283 z 29.12.1970, str. 34.

- skreśla się wyrazy: „N dla Norwegii”.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2637/70 z dnia 23 grudnia 1970 r.

Dz.U. nr L 283 z 29.12.1970, str. 15.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 434/71 z dnia 26 lutego 1971 r.

Dz.U. nr L 48 z 27.02.1971, str. 71.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 435/71 z dnia 26 lutego 1971 r.

Dz.U. nr L 48 z 27.02.1971, str. 72.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 589/71 z dnia 19 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 67 z 20.03.1971, str. 15.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 952/71 z dnia 7 maja 1971 r.

Dz.U. nr L 103 z 8.05.1971, str. 11.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1391/71 z dnia 30 czerwca 1971 r.

Dz.U. nr L 145 z 1.07.1971, str. 44.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1605/71 z dnia 26 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 13.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1607/71 z dnia 26 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 16.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1614/71 z dnia 26 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 34.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2128/71 z dnia 4 października 1971 r.
Dz.U. nr L 224 z 5.10.1971, str. 16.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2195/71 z dnia 13 października 1971 r.
Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 26.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2256/71 z dnia 21 października 1971 r.
Dz.U. nr L 237 z 22.10.1971, str. 25.
- skreśla się wyrażenia:
  - „uten restitusjon i kontanter”
  - „fritakelse for importavgift”
  - „mengden refererer seg til standardkvaliteten”
  - „gyldig for..... (mengden i tall og bokstaver)”
  - „forkortelsene A.A.S.M./O.L.T.”
  - „importavgift begjært i samsvar med artikkel 3 nr. 2 i forordning nr. 540/70”
  - „matyarehjelp”
  - „forordning om anbudsutskrivning nr.....(O.K. nr.....av....) fristen for å presentere tilbudene utløper den.....”
  - „til eksport i henhold til artikkel 25 i forordning nr. 1009/67/EØF”
  - „til eksport uten restitusjon”
  - „anslått mengde”
  - „utfyllende lisens”

„kjøtt bestemt til foredling — bb reglene .....

„suspensjon av importavgiften til et beløp på.....% for .... (mengde i tall og bokstaver) kg”

„tillatt avvik i romvekt på 0,03”

„tillatt avvik på 0,4 grader”.

III. PRAWO PRZEDSIĘBIORCZOŚCI, SWOBODA ŚWIADCZENIA USŁUG, KOORDYNACJA PROCEDUR W DZIEDZINIE ZAMÓWIEŃ NA ROBOTY PUBLICZNE ORAZ ZBLIŻANIE USTAWODAWSTW

A. Rolnictwo, leśnictwo, ogrodnictwo, rybołówstwo

2. Dyrektywa Rady nr 67/530/EWG z dnia 25 lipca 1967 r.

Dz.U. nr 190 z 10.08.1967, str. 1.

- skreśla się zdanie:

„W Norwegii:

- wymaganie, aby osoby hodujące renifery były narodowości norweskiej (ustawa z dnia 12 maja 1933 r.).”

4. Dyrektywa Rady nr 67/532/EWG z dnia 25 lipca 1967 r.

Dz.U. nr 190 z 10.08.1967, str. 5.

- skreśla się zdanie:

„W Norwegii:

<Kooperativer>.”

5. Dyrektywa Rady nr 67/654/EWG z dnia 24 października 1967 r.

Dz.U. nr 263 z 30.10.1967, str. 6.

- skreśla się lit. e).

B. Górnictwo i kamieniołomy, energia elektryczna, gaz i woda

1. Dyrektywa Rady nr 64/428/EWG z dnia 7 lipca 1964 r.

Dz.U. nr 117 z 23.07.1964, str. 1871.

- skreśla się lit. g).

2. Dyrektywa Rady nr 66/162/EWG z dnia 28 lutego 1966 r.

Dz.U. nr 42 z 8.03.1966, str. 584.

- skreśla się lit. f).

3. Dyrektywa Rady nr 69/82/EWG 13 marca 1969 r.

Dz.U. nr L 68 z 19.03.1969, str. 4.

- skreśla się lit. f).

C. Przemysł wytwórczy

1. Dyrektywa Rady nr 68/365/EWG z dnia 15 października 1968 r.

Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 9.

- skreśla się lit. e).

2. Dyrektywa Rady nr 64/429/EWG z dnia 7 lipca 1964 r.

Dz.U. nr 117 z 23.07.1964, str. 1880.

- skreśla się lit. g).

D. Działalność handlowa, w tym pośrednictwo

1. Dyrektywa Rady nr z 64/223/EWG z dnia 25 lutego 1964 r.

Dz.U. nr 56 z 4.04.1964, str. 863.

- skreśla się lit. f).

2. Dyrektywa Rady nr 64/224/EWG z dnia 25 lutego 1964 r.

Dz.U. nr 56 z 4.04.1964, str. 869.

a) skreśla się wyrazy:

„W Norwegii:

Handelsagent

Kommissjonær

Handelsreisende

Byselger

Handelsreisende

Byselger”

b) skreśla się lit. g).

3. Dyrektywa Rady nr 68/363/EWG z dnia 15 października 1968 r.

Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 1.

- skreśla się lit. g).

4. Dyrektywa Rady nr 70/522/EWG z dnia 30 listopada 1970 r.

Dz.U. nr L 267 z 10.12.1970, str. 14.

- skreśla się lit. e).

E. Przedsiębiorstwa usługowe (w tym usługi świadczone osobiście i przez firmy)

1. Dyrektywa Rady nr 67/43/EWG z dnia 12 stycznia 1967 r

Dz.U. nr 10 z 19.01.1967, str. 140.

a) skreśla się wyrazy:

„W Norwegii:

- eiendomsmeglere”

b) skreśla się lit. f).

2. Dyrektywa Rady nr 68/367/EWG z dnia 15 października 1968 r.

Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 16.

- skreśla się lit. g).

H. Prawo spółek

1. Dyrektywa Rady nr 68/151/EWG z dnia 9 marca 1968 r.

Dz.U. nr L 65 z 14.03.1968, str. 8.

- skreśla się zdanie:

„W Norwegii:

- Aksjeselskap; Kommandittaksjeselskap”.

I. Zamówienia na roboty publiczne

1. Dyrektywa Rady nr 71/305/EWG z dnia 26 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 185 z 16.08.1971, str. 5.

a) skreśla się wyrazy:

- „w Norwegii, <Register oper autoriserte entreprenører>“
- “X – W Norwegii:
  - andre offentlige forvaltningsorganer”

b) Liczbę „XI” odpowiadającą „W Irlandii” zastępuje się liczbą „X”.

IV. TRANSPORT

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r.

Dz.U. nr L 156 z 28.06.1969, str. 1.

- skreśla się wyrazy „- Norges Statsbaner (NSB)”.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r.

Dz.U. nr L 156 z 28.06.1969, str. 8.

- wyrazy „- Norges Statsbaner (NSB)” skreśla się.

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1108/70 z dnia 4 czerwca 1970 r.

Dz.U. nr L 130 z 15.06.1970, str. 4.

- skreśla się wyrazy:

„Królestwo Norwegii

- Norges Statsbaner (NSB)”

„Królestwo Norwegii

1. Riksveger
  2. Fylkesveger
  3. Komunale veger”.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/70 z dnia 20 lipca 1970 r.
Dz.U. nr L 164 z 27.07.1970, str. 1.
- skreśla się wyrazy „i litera N dla Norwegii”.
6. Dyrektywa Rady nr 65/269/EWG z dnia 13 maja 1965 r.
Dz.U. nr 88 z 24.05.1965, str. 1469.
- wyraz „sześć” zastępuje się wyrazem „siedem”.

V. KONKURENCJA

5. Decyzja Wysokiej Władzy EWWiS nr 33-56 z dnia 21 listopada 1956 r.
Dz.U. nr 26 z 25.11.1956, str. 334.
- zmieniona:
- decyzją Wysokiej Władzy EWWiS nr 2-62 z dnia 8 marca 1962 r.
Dz.U. nr 20 z 19.03.1962, str. 376.
- a) skreśla się kolumnę 10 „Norwegia”.
  - b) skreśla się kolumny 11, 12 i 13 i nadaje im brzmienie:

Zjednoczone Królestwo	Państwa trzecie	Przesyłki kategorii 01 jako % ogólnej produkcji
10	11	12

VI. PODATKI

1. Dyrektywa Rady nr 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r.
Dz.U. nr L 249 z 3.10.1969, str. 25.
- skreśla się wyrazy
„Norweski”

„aksjeselskap”

„kommandittaksjeselskap”.

VII. POLITYKA GOSPODARCZA

1. Decyzja Rady z dnia 18 marca 1958 r.

Dz.U. nr 17 z 6.10.1958, str. 390.

- wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazem „jedenaście” (dwukrotnie).

2. Decyzja Rady nr 71/143/EWG z dnia 22 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 73 z 27.03.1971, str. 15.

- Załącznik otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK

Górny pułap kredytów przewidziany w art. 1 ust. 1 niniejszej decyzji ustala się następująco:

	Miliony jednostek rozliczeniowych	% ogółem
Niemcy	600	22,02
Belgia - Luksemburg	200	7,34
Dania	90	3,30
Francja	600	22,02
Irlandia	35	1,28
Włochy	400	14,68
Niderlandy	200	7,34
Zjednoczone Królestwo	600	22,02
Łącznie	2 725	100,00”

VIII. POLITYKA HANDLOWA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1023/70 z dnia 25 maja 1970 r.

Dz.U. nr L 124 z 8.06.1970, str. 1.

- wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1025/70 z dnia 25 maja 1970 r.

Dz.U. nr L 124 z 8.06.1970, str. 6.

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1984/70 z dnia 29 września 1970 r.

Dz.U. nr 218 z 3.10.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 724/71 z dnia 31 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 80 z 5.04.1971, str. 3.

- rozporządzenie Radym (EWG) nr 1080/71 z dnia 25 maja 1971 r.

Dz.U. nr L 116 z 28.05.1971, str. 8.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1429/71 z dnia 2 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 151 z 7.07.1971, str. 8.

- a) skreśla się wyrazy:

„Terytoria norweskie na Antarktyce (Wyspa Bouveta, Wyspa Piotra I i Ziemia Królowej Maud)”

„Svalbard (Spitsbergen, Wyspa Niedźwiedzia etc.)”

- b) wyrazy

„Norwegia (włączając Svalbard (Spitsbergen, Wyspa Niedźwiedzia etc.), Wyspa Jan Mayen i terytoria norweskie na Antarktyce (Wyspa Bouveta, Wyspa Piotra I i Ziemia Królowej Maud))”

„dodaje się między:

„Nigeria, Republika Federalna”

i

„Nowa Kaledonia i terytoria zależne (włączając Wyspę Pines, Wyspę Huon, Wyspy Lojalności, Wyspy Walpole i Surprise, Wyspy Chesterfield)”.

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2384/71 z dnia 8 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 249 z 10.11.1971, str. 1.

- skreśla się wyrazy:

„VEDLEGG”

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 109/70 z dnia 19 grudnia 1969 r.

Dz.U. nr L 19 z 26.01.1970, str. 1.

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1492/70 z dnia 2 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 166 z 29.07.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2172/70 z dnia 27 października 1970 r.

Dz.U. nr L 239 z 30.10.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2567/70 z dnia 14 grudnia 1970 r.

Dz.U. nr L 276 z 21.12.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 532/71 z dnia 8 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 60 z 13.03.1971, str. 1.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 725/71 z dnia 30 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 80 z 5.04.1971, str. 4.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1073/71 z dnia 25 maja 1971 r.

Dz.U. nr L 119 z 1.06.1971, str. 1.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1074/71 z dnia 25 maja 1971 r.

Dz.U. nr L 119 z 1.06.1971, str. 35.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2385/71 z dnia 8 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 249 z 10.11.1971, str. 3.

- a) skreśla się wyraz „VEDLEGG”;

- b) wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „dwa”;

- c) skreśla się wyrazy:

„Forkortelser”

„Bulgaria”

„Ungarn”

„Polen”

„Romania”

„Tsjeckoslovakia”

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2386/71 z dnia 8 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 249 z 10.11.1971, str. 12.

- a) skreśla się wyraz „VEDLEGG”;
- b) wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „dwa”;
- c) skreśla się wyrazy:

„Forkortelser”

„Albania“

„Sovjetunionen“

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2406/71 z dnia 9 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 250 z 11.11.1971, str. 1.

- a) skreśla się wyraz „VEDLEGG”;
- b) wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „dwa”;

- c) skreśla się wyrazy:

„Forkortelser”

„Folkerepublikken China”

„Nord - Korea”

„Mongolia”

„Nord - Vietnam”

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

“Opplysningene vedrørende kapittel 73 angår ikke varer som hører under EKSF traktaten.”

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2407/71 z dnia 9 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 250 z 11.11.1971, str. 7.

- a) skreśla się wyraz „VEDLEGG”;
- b) wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „dwa”;
- c) skreśla się wyrazy:

„Fortkortelser”

„Folkerepublikken China”

„Nord-Vietnam”

„Nord - Korea”

„Mongolia”

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

8. Dyrektywa Rady nr 70/509/EWG z dnia 27 października 1970 r.

Dz.U. nr L 254 z 23.11.1970, str. 1.

- skreśla się wyrazy „Norwegia: Garanti - Instituttet for Eksportkreditt”.

9. Dyrektywa Rady nr 70/510/EWG z dnia 27 października 1970 r.

Dz.U. nr L 254 z 23.11.1970, str. 26.

- skreśla się wyrazy „Norwegia: Garanti - Instituttet for Eksportkreditt”.

IX. POLITYKA SOCJALNA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r.

Dz.U. nr L 149 z 5.07.1971, str. 2.

- a) wyraz „sześćdziesiąt” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”;
- b) załącznik 1: wyrazy

„I. NORWEGIA

Brak.

J. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak.”

skreśla się i zastępuje wyrazami:

„I. WIELKA BRYTANIA

Brak.”

- c) załącznik II część A i B otrzymują brzmienie:

„A.

Postanowienia Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych utrzymane w mocy pomimo przepisów art. 6 rozporządzenia (art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia)

1. BELGIA - DANIA

Brak konwencji

2. BELGIA - NIEMCY

- a) Art. 3 i 4 Protokołu końcowego z dnia 7 grudnia 1957 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w Protokole uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r.;
- b) Porozumienie uzupełniające nr 3 z dnia 7 grudnia 1957 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w Protokole uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r. (płatność emerytur za okres poprzedzający wejście w życie Konwencji ogólnej).

3. BELGIA - FRANCJA

- a) Art. 13, 16 i 23 Porozumienia uzupełniającego z dnia 17 stycznia 1948 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia (pracownicy kopalni i podobnych przedsiębiorstw);
- b) Wymiana listów z dnia 27 lutego 1953 r. (zastosowanie art. 4 ust. 2 Konwencji ogólnej z dnia 17 stycznia 1948 r.);
- c) Wymiana listów z dnia 29 lipca 1953 r. w sprawie dodatków dla starszych zatrudnionych pracowników.

4. BELGIA - IRLANDIA

Brak konwencji

5. BELGIA - WŁOCHY

Art. 29 Konwencji z dnia 30 kwietnia 1948 r.

6. BELGIA - LUKSEMBURG

Art. 3, 4, 5, 6 i 7 Konwencji z dnia 16 listopada 1959 r., jak w Konwencji z dnia 12 lutego 1964 r. (pracownicy granic).

7. BELGIA - NIDERLANDY

Brak

8. BELGIA - WIELKA BRYTANIA

Brak

9. DANIA - NIEMCY

- a) Art. 3 ust. 4 Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych z dnia 14 sierpnia 1953 r.,

- b) Pozycja 15 Protokołu końcowego do wyżej wymienionej konwencji,
- c) Porozumienie uzupełniające z dnia 14 sierpnia 1953 r. do wyżej wymienionej konwencji.

10. DANIA - FRANCJA

Brak

11. DANIA - IRLANDIA

Brak konwencji

12. DANIA - WŁOCHY

Brak konwencji

13. DANIA - LUKSEMBURG

Brak konwencji

14. DANIA - NIDERLANDY

Brak konwencji

15. DANIA - WIELKA BRYTANIA

Brak

16. NIEMCY - FRANCJA

- a) Art. 11 ust. 1, art. 16 ust. 2 i art. 19 Konwencji ogólnej z dnia 10 lipca 1950 r.;
- b) Art. 9 Porozumienia uzupełniającego nr 1 z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia (pracownicy kopalń i podobnych przedsiębiorstw);
- c) Porozumienie uzupełniające nr 4 z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w dodanej sekcji nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r.;
- d) Pozycje I i III dodanej sekcji nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r.;
- e) Pkt 6, 7 i 8 Protokołu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia;
- f) Pozycje II, III i IV Porozumienia z dnia 20 grudnia 1963 r. (ubezpieczenia społeczne w Zagłębiu Saary).

17. NIEMCY - IRLANDIA

Brak konwencji

18. NIEMCY - WŁOCHY

- a) Art. 3 ust. 2, art. 23 ust. 2, art. 26 i art. 36 ust. 3 Konwencji z dnia 5 maja 1953 r. (ubezpieczenia społeczne);
- b) Porozumienie uzupełniające z dnia 12 maja 1953 r. do Konwencji z dnia 5 maja 1953 r. (płatność emerytur za okres poprzedzający wejście w życie Konwencji).

19. NIEMCY - LUKSEMBURG

Art. 4, 5, 6 i 7 Traktatu z dnia 11 lipca 1959 r. (rozstrzygnięcie sporu między Niemcami a Luksemburgiem) i art. 11 ust. 2 lit. b) Konwencji z dnia 14 lipca 1960 r. (zasiłki chorobowe i macierzyńskie dla osób, które wybrały stosowanie ustawodawstwa ich kraju pochodzenia).

20. NIEMCY - NIDERLANDY

- a) Art. 3 ust. 2 Konwencji z dnia 29 marca 1951 r.;
- b) Art. 2 i 3 Porozumienia uzupełniającego nr 4 z dnia 21 grudnia 1956 r. do Konwencji z dnia 29 marca 1951 r. (postanowienia w sprawie praw nabytych w ramach niemieckiego systemu ubezpieczeń społecznych przez niderlandzkich pracowników między dniem 13 maja 1940 r. a dniem 1 września 1945 r.).

21. NIEMCY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- a) Art. 3 ust. 6 i art. 7 ust. 2-6 Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych z dnia 20 kwietnia 1960 r.;
- b) Art. 2 ust. 5 i art. 5 ust. 2-6 Konwencji w sprawie ubezpieczenia na wypadek bezrobocia z dnia 20 kwietnia 1960 r.

22. FRANCJA - IRLANDIA

Brak konwencji

23. FRANCJA - WŁOCHY

- a) Art. 20 i 24 Konwencji ogólnej z dnia 31 marca 1948 r.;
- b) Wymiana listów z dnia 3 marca 1956 r. (świadczenia chorobowe dla pracowników sezonowych zatrudnionych w rolnictwie).

24. FRANCJA - LUKSEMBURG

Brak

25. FRANCJA - NIDERLANDY

Brak

26. FRANCJA - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Wymiana not z dnia 27 i 30 lipca 1970 r. dotycząca stanowiska w odniesieniu do zabezpieczenia społecznego nauczycieli Zjednoczonego Królestwa czasowo wykonujących swój zawód we Francji na mocy Konwencji kulturalnej z dnia 2 marca 1948 r.

27. IRLANDIA - WŁOCHY

Brak konwencji

28. IRLANDIA - LUKSEMBURG

Brak konwencji

29. IRLANDIA - NIDERLANDY

Brak konwencji

30. IRLANDIA - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

31. WŁOCHY - LUKSEMBURG

Brak

32. WŁOCHY - NIDERLANDY

Brak

33. WŁOCHY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

34. LUKSEMBURG - NIDERLANDY

Brak

35. LUKSEMBURG - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

36. NIDERLANDY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak”

„B.

Postanowienia Konwencji, z których wynikające świadczenia nie są dostępne dla osób, do których stosuje się to rozporządzenie

(art. 3 ust. 3 rozporządzenia)

1. BELGIA - DANIA

Brak konwencji

2. BELGIA - NIEMCY

- a) Art. 3 i 4 Protokołu końcowego z dnia 7 grudnia 1957 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w Protokole uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r.;
- b) Porozumienie uzupełniające nr 3 z dnia 7 grudnia 1957 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w Protokole uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r. (płatność emerytur za okres poprzedzający wejście w życie Konwencji ogólnej).

3. BELGIA - FRANCJA

- a) Wymiana listów z dnia 29 lipca 1953 r. w sprawie zasiłków dla starszych zatrudnionych pracowników;
- b) Art. 23 Porozumienia uzupełniającego z dnia 17 stycznia 1948 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia (pracownicy kopalń i podobnych przedsiębiorstw);
- c) Wymiana listów z dnia 27 lutego 1953 r. (stosowanie art. 4 ust. 2 Konwencji ogólnej z dnia 17 stycznia 1948 r.).

4. BELGIA - IRLANDIA

Brak konwencji

5. BELGIA - WŁOCHY

Brak

6. BELGIA - LUKSEMBURG

Brak

7. BELGIA - NIDERLANDY

Brak

8. BELGIA - WIELKA BRYTANIA

Brak

9. DANIA - NIEMCY

a) Art. 3 ust. 4 Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych z dnia 14 sierpnia 1953 r.,

b) Pozycja 15 Protokołu końcowego do wyżej wymienionej konwencji,

c) Porozumienie uzupełniające z dnia 14 sierpnia 1953 r. do wyżej wymienionej konwencji.

10. DANIA - FRANCJA

Brak

11. DANIA - IRLANDIA

Brak konwencji

12. DANIA - WŁOCHY

Brak konwencji

13. DANIA - LUKSEMBURG

Brak konwencji

14. DANIA - NIDERLANDY

Brak konwencji

15. DANIA - WIELKA BRYTANIA

Brak konwencji

16. NIEMCY - FRANCJA

- a) Art. 16 ust. 2 i art. 19 Układu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 r.;
- b) Porozumienie uzupełniające nr 4 z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w dodanej sekcji nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r.;
- c) Tytuły I i III dodanej sekcji nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r.;
- d) Pkt. 6, 7 i 8 Protokołu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia;
- e) Tytuły II, III i IV Porozumienia z dnia 20 grudnia 1963 r. (ubezpieczenia społeczne w Zagłębiu Saary).

17. NIEMCY - IRLANDIA

Brak konwencji

18. NIEMCY - WŁOCHY

- a) Art. 3 ust. 2 i art. 26 Konwencji z dnia 5 maja 1953 r. (ubezpieczenia społeczne);
- b) Porozumienie uzupełniające z dnia 12 maja 1953 r. do Konwencji z dnia 5 maja 1953 r. (płatność emerytur za okres poprzedzający wejście w życie Konwencji).

19. NIEMCY - LUKSEMBURG

Art. 4, 5, 6 i 7 Traktatu z dnia 11 lipca 1959 r. (rozstrzygnięcie sporu między Niemcami a Luksemburgiem).

20. NIEMCY - NIDERLANDY

- a) Art. 3 ust. 2 Konwencji z dnia 29 marca 1951 r.;
- b) Art. 2 i 3 Porozumienia uzupełniającego nr 4 z dnia 21 grudnia 1956 r. do Konwencji z dnia 29 marca 1951 r. (postanowienia w sprawie praw nabytych w ramach niemieckiego systemu ubezpieczeń społecznych przez niderlandzkich pracowników między dniem 13 maja 1940 r. a dniem 1 września 1945 r.).

21. NIEMCY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- a) Art. 3 ust. 6 i art. 7 ust. 2-6 Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych z dnia 20 kwietnia 1960 r.;

- b) Art. 2 ust. 5 i art. 5 ust. 2-6 Konwencji w sprawie ubezpieczenia na wypadek bezrobocia z dnia 20 kwietnia 1960 r.

22. FRANCJA - IRLANDIA

Brak konwencji

23. FRANCJA - WŁOCHY

- a) Art. 20 i 24 Konwencji ogólnej z dnia 31 marca 1948 r.;
- b) Wymiana listów z dnia 3 marca 1956 r. (świadczenia chorobowe dla pracowników sezonowych zatrudnionych w rolnictwie).

24. FRANCJA - LUKSEMBURG

Brak

25. FRANCJA - NIDERLANDY

Brak

26. FRANCJA - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Wymiana not z dnia 27 i 30 lipca 1970 r. dotycząca stanowiska w odniesieniu do zabezpieczenia społecznego nauczycieli Zjednoczonego Królestwa czasowo wykonujących swój zawód we Francji na mocy Konwencji kulturalnej z dnia 2 marca 1948 r.

27. IRLANDIA - WŁOCHY

Brak konwencji

28. IRLANDIA - LUKSEMBURG

Brak konwencji

29. IRLANDIA - NIDERLANDY

Brak konwencji

30. IRLANDIA - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

31. WŁOCHY - LUKSEMBURG

Brak

32. WŁOCHY - NIDERLANDY

Brak

33. WŁOCHY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

34. LUKSEMBURG - NIDERLANDY

Brak

35. LUKSEMBURG - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

36. NIDERLANDY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak”

- d) W załączniku III : wyrazy

„I. NORWEGIA

Nie stosuje się.

J. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Ustawa z dnia 14 lipca 1971 r. w sprawie świadczeń inwalidzkich.”

skreśla się i zastępuje:

„I. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Ustawa z dnia 14 lipca 1971 w sprawie świadczeń inwalidzkich”

- e) tekst, który zmienia i uzupełnia załącznik V

Skreśla się akapit I. Norwegia.

Pozycja akapitu

„J. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO” otrzymuje brzmienie:

„I. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO”

3. Decyzja Rady z dnia 25 sierpnia 1960 r.

Dz.U. nr 56 z 31.08.1960, str. 1201.

zmieniona:

- decyzją Rady nr 68/118/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 r.
Dz.U. nr 91 z 12.04.1968, str. 25.
- a) wyraz „sześćdziesiąt” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”.
- b) wyraz „dziesięć” zastępuje się wyrazem „dziewięć”.

4. Decyzja Rady nr 63/688/EWG z dnia 18 grudnia 1963 r.

Dz.U. nr 190 z 30.12.1963, str. 3090.

zmieniona:

- decyzją Rady nr 68/189/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 r.
Dz.U. nr L 91 z 12.04.1968, str. 26.
- liczbę „60” zastępuje się liczbą „54”.

5. Decyzja przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Specjalnej Radzie Ministrów dnia 9 lipca 1957 r.

Dz.U. nr 28 z 31.08.1957, str. 487.

zmieniona:

- decyzją przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Specjalnej Radzie Ministrów dnia 11 marca 1965 r.
Dz.U. nr 46 z 22.03.1965, str. 698.
- a) liczbę „40” zastępuje się liczbą „36”
- b) wyraz „siedem” zastępuje się wyrazem „sześć”
- c) wyrazy „dwadzieścia sześć” zastępuje się wyrazami „dwadzieścia cztery”
- d) wyrazy „dwadzieścia jeden” zastępuje się wyrazem „dziewiętnaście”.

6. Dyrektywa Rady nr 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 r.

Dz.U. nr L 257 z 19.10.1968, str. 13.

- skreśla się wyraz “Norweg(owie)”.

X. BARIERY TECHNICZNE

1. Dyrektywa Rady nr 69/493/EWG z dnia 15 grudnia 1969 r.

Dz.U. nr L 326 z 29.12.1969, str. 36.

- skreśla się wyrazy:

„krystall 30%”

„krystall 24%”

„krystallin” (dwukrotnie).

2. Dyrektywa Rady nr 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 42 z 23.02.1970, str. 1.

- a) skreśla się wyrazy „- typegodkjenning, w prawie norweskim”.
- b) wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.

9. Dyrektywa Rady nr 70/388/EWG z dnia 27 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 176 z 10.08.1970, str. 12.

- skreśla się wyrazy „i litera N dla Norwegii”.

10. Dyrektywa Rady nr 71/127/EWG z dnia 1 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 68 z 22.03.1971, str. 1.

- skreśla się wyrazy „i litera N dla Norwegii”.

12. Dyrektywa Rady nr 71/316/EWG z dnia 26 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 202 z 6.09.1971, str. 1.

- a) skreśla się (dwukrotnie) wyrazy „i litera N dla Norwegii”

b) wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.

14. Dyrektywa Rady nr 71/347/EWG z dnia 12 października 1971 r.

Dz.U. nr L 239 z 25.10.1971, str. 1.

- skreśla się wyrazy „EØF - masse av hektoliter korn”.

15. Dyrektywa Rady nr 71/348/EWG z dnia 12 października 1971 r.

Dz.U. nr L 239 z 25.10.1971, str. 9.

- skreśla się wyrazy „1 norweska øre”.

XIII. STATYSTYKI

2. Dyrektywa Rady nr 69/467/EWG z dnia 8 grudnia 1969 r.

Dz.U. nr L 323 z 24.12.1969, str. 7.

a) liczbę „76” zastępuje się liczbą „72”.

b) skreśla się wyrazy „NORWESKIE

120 Østre handelsfelt

121 Vestre handelsfelt

122 Midtre handelsfelt

123 Nordre handelsfelt”.

c) w akapicie „ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO” wprowadza się następujące zmiany:

„ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

120 Region Południowo - Zachodni

121 Region Południowo - Wschodni

122 Walia i Monmouthshire

123 West Midlands

124 East Midlands

125 East Anglia

126 Region Północno - Zachodni

127 Yorkshire i Humberside

128 Region Północny

129 Szkocja

130 Irlandia Północna.”

XIV. SPRAWY RÓŻNE

1. Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.

Dz.U. nr 17 z 6.10.1958, str. 385.

a) skreśla się wyrazy „i norweskie”

b) wyraz „siedem” zastępuje się wyrazem „sześć” (dwukrotnie).

2. Decyzja Rady EWG i EWEA z dnia 15 maja 1959 r.

Dz.U. nr 861 z 17.08.1959, str. 59.

- wyraz „dziesięć” zastępuje się wyrazem „dziewięć”.

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1975 r.

zmieniającą dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(75/379/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny, ustanowiony decyzją 68/361/EWG², wyraża swoją opinię zgodnie z procedurami, których ważność została ograniczona do 30 miesięcy, począwszy od daty przedstawienia pierwszego wniosku o wydanie opinii do wymienionego Komitetu;

po raz pierwszy sprawa została przekazana Komitetowi w dniu 22 grudnia 1972 r.; okres, jaki minął do tej pory, jest niewystarczający do podjęcia ostatecznej decyzji i, uwzględniając ważność wcześniej wymienionych procedur, powinien być jedynie czasowo przedłużony,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W następujących artykułach wyrazy „30 miesięcy” zostają zastąpione wyrazami „102 miesiące”:

- art. 14 dyrektywy Rady 64/432/EWG³ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/383/EWG⁴;
- art. 9b dyrektywy Rady 64/433/EWG⁵ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;

¹ Dz.U. nr C 111 z 20.05.1975, str. 26.

² Dz.U. nr L 225 z 18.10.1988, str. 23.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 202 z 24.07.1974, str. 36.

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

- art. 13 dyrektywy Rady 71/118/EWG⁶ z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;
- art. 10 dyrektywy Rady 72/461/EWG⁷ z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;
- art. 31 dyrektywy Rady 72/462/EWG⁸ z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1975 r.

W imieniu Rady

M. A. CLINTON

Przewodniczący

---

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 grudnia 1976 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i weterynaryjnych

(77/98/EWG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuły 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

podczas rozszerzania Wspólnoty Dania, Irlandia i Wielka Brytania zostały wyjątkowo co do obowiązujących przepisów Unii upoważnione do zachowania w pewnym zakresie swoich wewnątrzpaństwowych regulacji dotyczących pomoru bydła;

szczególne regulacje na korzyść tych trzech Państw Członkowskich znajdują swoje odbicie w pierwszej kolejności w artykułach 104 i 105 Traktatu Akcesyjnego³; odpowiednie ustalenia zostały przyjęte przez Radę do później wydanych aktów prawnych, jako logiczne następstwo wymienionych artykułów; są to: art. 13 dyrektywy Rady EWG 72/461/EWG z 12 grudnia 1972 r. w sprawie regulacji problemów prawnych związanych z pomorem bydła w handlu świeżym mięsem wewnątrz Wspólnoty⁴ i art. 33 dyrektywy Rady EWG 72/462/EWG z 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów prawnych związanych z pomorem bydła i zdrowiem w przypadku wwozu bydła i świń oraz świeżego mięsa z państw trzecich⁵, obydwie artykuły zmienione przez dyrektywę 75/379/EWG⁶;

zarówno art. 106 Traktatu Akcesyjnego jak również inne wymienione postanowienia przewidują, że Komisja przedłoży Radzie najpóźniej do 1 czerwca 1976 r. raport oraz, jeśli będą wymagane, odpowiednie propozycje mające na celu rozwiązanie problemu szczególnych regulacji;

---

¹ Dz.U. WE nr C 6, z 27..3.1977, str. 141

² Opinia wydana 27 października 1976 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym)

³ Dz.U. WE nr L 73, z 27.03.1972, str. 14.

⁴ Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 28.

⁶ Dz.U. WE nr L 172, z 3.07.1975, str. 17.

rozwiązania te muszą wychodzić z założenia, że z jednej strony nie mogą zagrażać osiągniętemu poziomowi zdrowia zwierząt, z drugiej strony muszą zabezpieczać najlepiej jak to tylko możliwe wolny handel zwierzętami i mięsem;

przy handlu świeżą wołowiną istnieje niezaprzeczalnie mniejsze ryzyko przenoszenia chorób niż przy handlu żywymi zwierzętami; poza tym obowiązujące dyrektywy dotyczące handlu mięsem opisują tego rodzaju warunki tak, że dalsze szczególne gwarancje nie są konieczne;

przy handlu żywymi zwierzętami należy stopniowo przygotowywać wprowadzenie wspólnych regulacji dla wszystkich Państw Członkowskich, przy czym należy rozróżnić odpowiednio pomiędzy różnymi kategoriami zwierząt pod względem występowania ryzyka i uwzględnić konieczność rozszerzenia dotychczasowego handlu; powinny zostać przedsięwzięte odpowiednie zmiany w rozporządzeniu Rady EWG 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 r. w sprawie regulacji problemów związanych z pomorem bydła w przypadku handlu bydłem i świniami w granicach Wspólnoty⁷, ostatnio zmienionym przez rozporządzenie 75/379/EWG.

import z państw trzecich do określonych krajów Unii musi podlegać co najmniej tak surowym regulacjom jakie obecnie obowiązują w tych państwach.

regulacje Wspólnoty, szczególnie dotyczące pryszczycy i pomoru świń, powinny być podstawą dla późniejszych wspólnych i kompletnych rozwiązań dla wszystkich dziedzin;

usprawiedliwiony jest okres przejściowy dla Irlandii i Wielkiej Brytanii dla Irlandii Północnej, aby państwa te poprzez stosowanie regulacji Wspólnoty mogły przedsięwziąć konieczne dostosowania prawne;

na podstawie zdobytych doświadczeń celowym jest częstsze robienie użytku z możliwości szybkich i skutecznych procedur w celu przedsięwzięcia technicznych dostosowań określonych przepisów lub w celu stworzenia przepisów wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

Z dniem 1 stycznia 1977 r. art. 13 dyrektywy 72/461/EWG przyjmuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

Irlandia i Wielka Brytania– dla Irlandii Północnej – są upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących wwożenia świeżego mięsa i ochrony przed pryszczycą przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.

Dania, Irlandia i Wielka Brytania są upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących wwożenia

---

⁷ Dz.U. WE nr L 121, z 29.07.1964, str. 1977/64.

świeżego mięsa i ochrony przed pomorem świń przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.”

Artykuł 2

Następujący art. 4a został wprowadzony do dyrektywy 64/432/EWG:

„Artykuł 4a

Irlandia i Wielka Brytania – dla Irlandii Północnej – zostaną upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących przebywania bydła hodowlanego, użytkowego i do uboju pochodzącego z pozostałych Państw Członkowskich na ich terytorium suwerennym, mających na uwadze ochronę przed pryszczycą, przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.”

Rada przyjmuje na wniosek Komisji, który należy przedłożyć do 1 lipca 1977 r., do 1 stycznia 1978 r. jednogłośnie zmiany do załączników A, B i C dyrektywy 64/432/EWG lub inne środki, włącznie z ustaleniami dotyczącymi tradycyjnej wymiany handlowej między Irlandią i Wielką Brytanią.”

Artykuł 3

Od 1 stycznia 1978 r. do dyrektywy 64/432/EWG zostaje wprowadzony następujący artykuł:

„Artykuł 4b

Nie naruszając art. 4a Państwa Członkowskie, które od ponad 2 lat nie odnotowały przypadków pryszczycy, które nie przeprowadzają systematycznych szczepień oraz niezależnie od wymagań tej dyrektywy, te państwa, które nie wpuszczają na swoje terytorium suwerenne zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy w terminie, jaki określa art. 12, mogą do 31 grudnia 1982 r. z uwzględnieniem ogólnych ustaleń Traktatu wyznaczyć następujące warunki dotyczące przebywania zwierząt hodowlanych, użytkowych i przeznaczonych do uboju na ich terytorium suwerennym:

- A. Jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, w którym od przynajmniej 2 lat nie odnotowano przypadków pryszczycy i
1. które nie przeprowadza żadnych szczepień przeciwko pryszczycy i nie dopuszcza na swoim terytorium suwerennym do wypasu zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te muszą odpowiadać wymogom dyrektywy – z wyjątkiem obowiązku do szczepienia przeciwko pryszczycy;
  2. które przeprowadza szczepienia przeciwko pryszczycy i dopuszcza na swoje terytorium suwerenne zwierzęta szczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te podlegają wymaganiom rozporządzenia z wyjątkiem tych, które odnoszą się do szczepień przeciwko pryszczycy i które zastępowane są następującymi gwarancjami:

- bydło musi być poddane badaniu na obecność wirusa pryszczycy poprzez pobranie wydzieliny z gardła i stwierdzeniu wyniku ujemnego(zwanemu „Probang-Test”),
- bydło i trzoda chlewna muszą być poddane badaniu serologicznemu w kierunku przeciwciał pryszczycy stwierdzającemu wynik ujemny,
- bydło i trzoda chlewna muszą izolowane przez okres 14 dni albo w gospodarstwie pochodzenia albo w stacji kwarantanny pod opieką urzędowego lekarza weterynarii w państwie wysyłającym,

uwzględniając, że

- i) żadne zwierze, które znajduje się w gospodarstwie pochodzenia lub w stacji kwarantanny nie może być szczepione przeciwko pryszczycy w okresie 21 dni przed wysyłką i w tym samym okresie żadne zwierze – poza przeznaczonymi do wysyłki – nie może być wpuszczone do gospodarstwa pochodzenia lub stacji kwarantanny.
- ii) zwierzęta przeznaczone do wysyłki, o ile zostały poddane badaniom, o których mowa w tym artykule, muszą być izolowane aż do momentu ich wysyłki.

Dalej zwierzęta będą poddane dwudziestojednodniowej kwarantannie w państwie docelowym.

B. Jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, w którym odnotowano przypadki pryszczycy w ciągu ostatnich dwóch lat i

1. które nie przeprowadza żadnych szczepień przeciwko pryszczycy i nie dopuszcza na swoim terytorium suwerennym zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te muszą odpowiadać wymogom rozporządzenia – z wyjątkiem tych, które odnoszą się do szczepień przeciwko pryszczycy i które zastępowane są następującymi gwarancjami:

- bydło musi być poddane badaniu na obecność wirusa pryszczycy poprzez pobranie wydzieliny z gardła i stwierdzeniu wyniku ujemnego(zwanemu „Probang-Test”),
- bydło i trzoda chlewna muszą być poddane badaniu serologicznemu w kierunku przeciwciał pryszczycy stwierdzającemu ujemny wynik,
- bydło i trzoda chlewna muszą być izolowane przez okres czternastu dni w stacji kwarantanny pod opieką urzędowego lekarza weterynarii w państwie wysyłającym,

uwzględniając, że:

- i) żadne zwierze, które znajduje się w gospodarstwie pochodzenia lub w stacji kwarantanny nie może być szczepione przeciwko pryszczycy w okresie trzydziestu dni przed wysyłką i w tym samym okresie żadne zwierze – poza przeznaczonymi do wysyłki – nie może być wpuszczone do gospodarstwa pochodzenia lub stacji kwarantanny.
- ii) zwierzęta przeznaczone do wysyłki, o ile zostały poddane badaniom, o których mowa w tym artykule muszą być izolowane aż do momentu ich wysyłki.

Dalej zwierzęta będą poddane dwudziestojednodniowej kwarantannie w państwie docelowym.

2. które przeprowadza szczepienia przeciwko pryszczycy i dopuszcza na swoje terytorium suwerenne zwierzęta szczepione przeciwko pryszczycy, to zwierzęta te muszą odpowiadać wymaganiom sprecyzowanym w pkt. B nr 1 jak również dodatkowym wymaganiom, zgodnym z procedurą art. 12 lub 13.

Przepisy wykonawcze do tego artykułu, szczególnie dotyczące przynależności Państw Członkowskich do grup określonych w ust. 1 lit. A i B jak również warunki zakwalifikowania do jednej z tych grup są określone w procedurze art. 12.”

Artykuł 4

Art. 7 ust. 1 pkt A lit. b) dyrektywy 64/432/EWG zostaje skreślony.

W art. 7 ust. 1 pkt C dyrektywy 64/432/EWG data „31 grudnia 1977 r.” zostaje zastąpiona datą „31 grudnia 1979 r.”.

Artykuł 5

Od 1 stycznia 1978 r. art. 8 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG zostaje uzupełniony jak następuje:

„Przy zwierzętach hodowlanych i użytkowych wymagania przewidziane w tym ustępie dla Państw Członkowskich mogą być różne i należy uwzględniać specjalne ustalenia, które obowiązują dla tych krajów w ramach handlu pomiędzy Państwami Członkowskimi.”

Artykuł 6

Od 1 stycznia 1978 r. art. 33 dyrektywy 72/462/EWG otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 33

Przy zastosowaniu artykułów 8 i 16 muszą zostać określone warunki, które przedstawia procedura opisana w art. 29 dla wwozów praktykowanych w Państwach Członkowskich, które są przynajmniej tak rygorystyczne jak warunki dotyczące handlu pomiędzy Państwami Członkowskimi.”

Artykuł 7

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie konieczne ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne, konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy:

- a) do 1 stycznia 1977 r. w związku z art. 1;
- b) do 1 stycznia 1978 r. w związku ze wszystkimi innymi ustaleniami,

i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 8

Niniejsze dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1976 r.

W imieniu Rady

A.P.L.M.M. van der STEE

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z 23 grudnia 1977

dotycząca niektórych szczegółowych przepisów wykonawczych dla dyrektywy
64/432/EWG odnośnie do pryszczycy

(78/78/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 r., dotyczącą problemów zdrowia zwierząt wpływających na wewnątrz-wspólnotowy handel bydłem i trzodą chlewną¹, ostatnio zmienioną na mocy dyrektywy 77/98/EWG², a w szczególności pierwszy i ostatni ustęp jej artykułu 4b;

zważywszy, że artykuł 4b, w celu utrzymania już osiągniętego przez niektóre Państwa Członkowskie poziomu zdrowia, upoważnia te państwa, w których już pewne warunki zdrowotne istnieją i które w szczególności nie dopuszczają zaszczepionych zwierząt na swoje terytorium, do narzucania na okres, który należy określić zgodnie z procedurą Stałego Komitetu Weterynaryjnego, szczególnych warunków zdrowia dotyczących wprowadzania zwierząt na ich terytorium;

zważywszy, że zwierzęta urodzone po rozpoczęciu tego okresu prezentują, w zakresie w jakim dotyczy to pryszczycy, maksymalne gwarancje w szczególności dla Państw Członkowskich, które są wolne od tej choroby i które nie zezwalają na szczepienia na swoim terytorium;

zważywszy, że okres, o którym mowa powyżej musi dawać wystarczające gwarancje zdrowia; zważywszy, że okres jednego roku może być uznany za zadowalający;

zważywszy, że środki podjęte w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Okres, o którym mowa w pierwszym ustępie artykułu 4b dyrektywy 64/432/EWG, podczas którego Państwa Członkowskie nie zezwalają na swoim terytorium na szczepienia przeciwko pryszczycy, wynosi jeden rok.

---

¹ Dz. U. nr L 121, 29.07.1964, str. 1977/64.

² Dz. U. nr L 26, 31.01.1977, str. 81.

Artykuł 2

Zwierzęta urodzone po okresie, o którym mowa w artykule 1 można sprzedawać wewnątrz Wspólnoty na warunkach ustanowionych w artykule 4b ustęp a, punkt 1 wymienionej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 23 grudnia 1977.

W imieniu Komisji
Finn GUNDELACH
Wiceprzewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/65/EWG

z dnia 13 lipca 1992 r.

ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego są umieszczone w wykazie produktów zawartym w załączniku II do Traktatu; wprowadzanie do obrotu takich zwierząt i produktów stanowi źródło dochodu dla części ludności rolnej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju w tym sektorze i zwiększenia wydajności przepisy zdrowia zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego należy ustanowić na poziomie wspólnotowym;

Wspólnota musi przyjąć środki zmierzające stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustanowienia wewnętrznego rynku;

ze względu na wyżej wymienione cele Rada ustanowiła przepisy zdrowia zwierząt mające zastosowanie do bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, zwierząt z rodziny koniowatych, drobiu i jaj wylęgowych, ryb i produktów rybnych, małży dwuskorupowych, nasienia buhajów i knurów, zarodków owczych, świeżego mięsa, mięsa drobiowego, produktów mięsnych, dziczyzny i mięsa króliczego;

należy przyjąć przepisy zdrowia zwierząt odnoszące się do wprowadzania do obrotu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nie objętych wcześniej wyżej wspomnianymi przepisami;

należy przewidzieć stosowanie niniejszej dyrektywy bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (EWG) nr 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie wprowadzenia we Wspólnocie

---

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 57 oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 102.

² Dz.U. nr C 38 z 19.02.1990, str. 134 oraz Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990, str. 263.

³ Dz.U. nr C 62 z 12.03.1990, str. 47 oraz Dz.U. nr C 182 z 23.07.1990, str. 25.

Konwencji o międzynarodowym handlu zagrożonymi gatunkami dzikiej fauny i flory⁴;

jeżeli chodzi o pewne względy techniczne, należy odnieść się do dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁵, oraz do dyrektywy 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania pryszczy⁶;

w odniesieniu do organizacji kontroli i ich przebiegu, jak również środków ochronnych które zostaną wprowadzone w życie, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷;

z zastrzeżeniem odmiennych przepisów, handel zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego musi zostać zliberalizowany, bez uszczerbku dla uciekania się do ewentualnych środków ochronnych;

uwzględniając ryzyko rozprzestrzeniania się chorób na jakie narażone są zwierzęta, należy sprecyzować konkretne wymogi w stosunku do niektórych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nakładane z chwilą wprowadzenia tych zwierząt i produktów do obrotu w celach handlowych, w szczególności jeśli kierowane są do regionów posiadających dobry status zdrowotny;

specyficzna sytuacja typowa dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, biorąc pod uwagę wyspiarskie położenie tych krajów oraz fakt, że były wolne od wścieklizny przez znaczny okres czasu, uzasadnia konkretne przepisy mające na celu zagwarantowanie, że wprowadzenie do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii psów i kotów, które nie pochodzą z tych krajów, nie niesie ryzyka wprowadzenia wścieklizny do tych państw, jednakże pozostaje bez wpływu na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi;

świadectwo zdrowia jest najbardziej właściwym sposobem zagwarantowania i monitorowania zgodności z tymi wymogami;

aby utrzymać sytuację zdrowotną we Wspólnocie przy jednoczesnym wprowadzeniu do obrotu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w niniejszej dyrektywie, powinny one podlegać minimalnym wymaganiom ustanowionym dla handlu, oraz zgodności z nimi monitorowanej zgodnie z zasadami i przepisami ustanowionymi w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁸;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską współpracę między Komisją a Państwem

---

⁴ Dz.U. nr L 384 z 31.12.1982, str. 1. Ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 197/90 (Dz.U. nr L 29 z 31.01.1990, str. 1).

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64. Ostatnio zmienione dyrektywą 91/499/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 107).

⁶ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11. Zmieniona dyrektywą 90/423/EWG (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13).

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Ostatnio zmienione dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁸ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

ostateczny termin transpozycji do prawa krajowego, ustalony na dzień 1 stycznia 1994 r. w art. 29, nie powinien mieć wpływu na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach w dniu 1 stycznia 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przepisów przyjętych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3626/82.

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy prawa krajowego stosowane do zwierząt domowych, aczkolwiek utrzymanie tych przepisów nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy:
  - a) „handel” oznacza handel jak określono w art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG;
  - b) „zwierzęta” oznaczają okazy gatunków zwierząt innych niż te wymienione w dyrektywach 64/432/EWG, 90/426/EWG⁹, 90/539/EWG¹⁰, 91/67/EWG¹¹, 91/68/EWG¹², 91/492/EWG¹³ oraz 91/493/EWG¹⁴;
  - c) „zatwierdzona jednostka, instytut lub ośrodek” oznacza wszelkie stałe, geograficznie

⁹ Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42). Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹⁰ Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6). Z ostatnimi zmianami wprowadzonymi dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹¹ Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).

¹² Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr 46 z 19.02.1991, str. 1).

¹³ Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. Ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1).

¹⁴ Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15).

ograniczone zakłady, zatwierdzone zgodnie z art. 13, w których na stałe trzyma się, lub hoduje, zwierzęta z jednego lub kilku gatunków, w celach handlowych lub nie, i wyłącznie do jednego lub kilku z następujących celów:

- wystawy zwierząt i edukacja społeczeństwa;
- ochrona gatunku;
- badania naukowe podstawowe lub stosowane, lub hodowla zwierząt do celów takich badań;

d) „choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania” oznaczają choroby wymienione w załączniku A.

2. Ponadto, definicje inne niż te dotyczące zatwierdzonych ośrodków i jednostek, zawarte w art. 2 dyrektyw 64/432/EWG, 91/67/EWG oraz 90/539/EWG, obowiązują *mutatis mutandis*.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie w handlu

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że nie zakazuje się ani nie ogranicza handlu określonego w art. 1 akapit pierwszy, z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt, innych niż te wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy lub prawodawstwa wspólnotowego, w szczególności wszelkich podjętych środków ochronnych.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić, że do celów zastosowania art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/425/EWG, zwierzęta określone w art. 5-10 niniejszej dyrektywy mogą, bez uszczerbku dla art. 13 i dla szczególnych przepisów, jakie mają zostać przyjęte w związku z wprowadzeniem w życie art. 24, być przedmiotem handlu tylko wówczas, gdy spełniają warunki ustanowione w art. 5-10, oraz gdy pochodzą z gospodarstw lub przedsiębiorstw wymienionych w art. 12 ust. 1 i 3 niniejszej dyrektywy, zarejestrowanych przez właściwy organ i podejmujących się:

- poddawania posiadanych zwierząt regularnym badaniom zgodnie z art. 3 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG,
- powiadamiania właściwego organu o, oprócz ogniska chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia, ogniskach chorób wymienionych w załączniku B dla których zainteresowane Państwo Członkowskie przygotowało program zwalczania lub program monitorowania,
- przestrzegania szczególnych krajowych środków dotyczących zwalczania choroby, która ma szczególne znaczenie dla danego Państwa Członkowskiego i jest objęta programem sporządzonym zgodnie z art. 14, lub decyzją zgodną z art. 15 ust. 2,

- wprowadzenia do obrotu do celów handlu tylko takimi zwierzętami, które nie wykazują objawów choroby, i które pochodzą z gospodarstw lub obszarów nie podlegających żadnemu zakazowi z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt i odnośnie do zwierząt, którym nie towarzyszy świadectwo zdrowia, lub dokument handlowy przewidziany w art. 5-11, jedynie zwierząt, którym towarzyszy zaświadczenie od podmiotu stwierdzającego, że w czasie wysyłki dane zwierzęta nie wykazywały widocznych objawów chorobowych i że jego gospodarstwo nie podlega żadnym ograniczeniom związanym ze zdrowiem zwierząt,
- spełniania wymogów zapewniających dobrostan zwierząt hodowlanych.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że handel małpami człekokształtnymi (*simiae* i *prosimiae*) ogranicza się wyłącznie do zwierząt przesyłanych z i do jednostki, instytutu lub ośrodka zatwierdzonego przez właściwe władze Państw Członkowskich zgodnie z art. 13, oraz że zwierzętom tym towarzyszy świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, z deklaracją wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii w jednostce, instytucie, lub ośrodku pochodzenia zwierzęcia, w celu zagwarantowania zdrowia tych zwierząt.

2. Właściwy organ Państwa Członkowskiego może na zasadzie odstępstwa od ust. 1, zezwolić na nabycie małp człekokształtnych należących do osób prywatnych przez zatwierdzone jednostkę, instytut lub ośrodek.

Artykuł 6

A. Bez uszczerbku dla art. 14 i 15, Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta kopytne z gatunków innych niż te wymienione w dyrektywach 64/432/EWG, 90/426/EWG i 91/68/EWG mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące wymagania:

1. ogólnie rzecz biorąc:

- a) muszą być zidentyfikowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/426/EWG;
- b) nie mogą być przeznaczone na ubój zgodnie z programem mającym na celu zwalczanie choroby zakaźnej;
- c) nie mogły być szczepione przeciwko pryszczycy oraz muszą spełniać odnośne wymogi dyrektywy 85/511/EWG i art. 4a dyrektywy 64/432/EWG;
- d) muszą pochodzić z gospodarstwa określonego w art. 3 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 64/432/EWG, które nie jest przedmiotem środków zdrowia zwierząt, w szczególności środków podjętych zgodnie z dyrektywami 85/511/EWG, 80/217/EWG¹⁵ i 91/68/EWG i były w nim trzymane na stałe od chwili narodzin, lub przez ostatnich trzydzieści dni przed wysyłką;

¹⁵ Dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11). Ostatnio zmienione dyrektywą 87/486/EWG (Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 21).

- e) jeśli są przywożone:
- muszą pochodzić z państwa trzeciego wymienionego w kolumnie zatytułowanej „inne zwierzęta kopytne” podlegającej, dołączeniu do wykazu sporządzanego zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG¹⁶,
  - muszą spełniać określone warunki zdrowia zwierząt, ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, które są co najmniej równoważne wymogom niniejszego artykułu;
- f) musi im towarzyszyć świadectwo odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, zawierające następującą deklarację:

„Deklaracja

Ja, niżej podpisany (urzędowy lekarz weterynarii) zaświadczam, że przeżuwacze / świnowate^a inne niż te objęte dyrektywą 64/432/EWG:

- a) należą do gatunków .....
- b) w czasie przeprowadzania badania nie wykazywały żadnych klinicznych objawów jakiejkolwiek choroby, na którą są podatne;
- c) pochodzą z oficjalnie wolnego od gruźlicy/ oficjalnie wolnego od brucelozy lub wolnego od brucelozy stada/ gospodarstwa nie będącego przedmiotem restrykcji z powodu pomoru świń^a, albo z gospodarstwa, które było poddane, z wynikami ujemnymi, testom ustalonym w art. 6 ust. 2 lit. a) (ii) dyrektywy 92/65/EWG.

^a Niepotrzebne skreślić”;

2. W przypadku przeżuwaczy:

- a) muszą one pochodzić ze stada urzędowo wolnego od gruźlicy i urzędowo wolnego od brucelozy zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG i dyrektywą 91/68/EWG oraz spełniać, jeśli chodzi o przepisy dotyczące zdrowia zwierząt, odnośne wymogi ustalone dla gatunków bydła w art. 3 ust. 2 lit. c), d), f), g) i h) dyrektywy 64/432/EWG, lub art. 3 dyrektywy 91/68/EWG;
- b) jeżeli zwierzęta nie pochodzą ze stada spełniającego warunki ustanowione w lit. a), muszą one pochodzić z gospodarstwa, w którym nie notowano przypadków brucelozy lub gruźlicy w ciągu 42 dni poprzedzających załadunek zwierząt i w którym przeżuwacze poddane były, w ciągu 30 dni poprzedzających załadunek, z wynikami negatywnymi:
  - próbie na gruźlicę, oraz

¹⁶ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28). Ostatnimi zmienione dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

- testowi opracowanemu w celu wykazania braku przeciwciał na brucelozę.

Wymogi dotyczące tych testów oraz definicja stanu tych gospodarstw odnośnie do brucelozy i gruźlicy ustalane są zgodnie z procedurą określoną w art. 26 niniejszej dyrektywy.

Do czasu podjęcia decyzji przewidzianych w poprzednim akapicie nadal obowiązują przepisy wewnętrzne, szczególnie odnośnie gruźlicy;

3 W przypadku świniowatych:

- a) nie mogą pochodzić z obszaru podlegającego zakazom związanym z obecnością afrykańskiego pomoru świń zgodnie z art. 9a dyrektywy 64/432/EWG;
- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, które nie jest przedmiotem jakichkolwiek ograniczeń, określonych w dyrektywie 80/217/EWG, z powodu klasycznego pomoru świń;
- c) muszą pochodzić z gospodarstwa wolnego od brucelozy zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG oraz spełniać odnośne warunki co zdrowia zwierząt, ustanowione dla trzody chlewnej w dyrektywie 64/432/EWG;
- d) jeśli zwierzęta nie pochodzą ze stada spełniającego warunki ustalone w lit. c), w ciągu 30 dni poprzedzających załadunek, muszą zostać poddane testowi opracowanemu pod kątem wykazywania braku przeciwciał na brucelozę, z wynikami ujemnymi.

B. W dyrektywie 54/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1. W art. 2 lit. b) i c) wyrazy „bydło” zastępuje się wyrazami „zwierzęta z gatunku bydła (wraz z *Bubalus bubalus*)”
- 2. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 świadectwa zdrowia, których wzory podano w załączniku F, można zmieniać lub uzupełniać, szczególnie celem uwzględnienia wymogów zawartych w art. 6 dyrektywy 92/65/EWG”.

Artykuł 7

A. Państwa Członkowskie zapewniają, że ptaki inne niż te określone w dyrektywie 90/539/EWG mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące wymogi:

- 1. co do zasady muszą:
  - a) pochodzić z gospodarstwa, w którym na 30 dni przed wysyłką nie

zdiagnozowano grypy drobiu;

- b) pochodzić z gospodarstwa, lub obszaru, nie podlegającego jakimkolwiek ograniczeniom wynikającym ze środków stosowanych w zwalczaniu rzekomego pomoru drobiu.

Do czasu wdrożenia środków wspólnotowych określonych w art. 19 dyrektywy 90/539/EWG, przy zwalczaniu rzekomego pomoru drobiu obowiązują nadal wymogi krajowe, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu;

- c) muszą uprzednio, zgodnie z art. 10 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 91/496/EWG przejść kwarantannę, jeśli przywożono je z państwa trzeciego, w gospodarstwie, do którego zostały zabrane po wwiezieniu na terytorium Wspólnoty;

2. ponadto ptaki z rodziny papugowych:

- a) nie mogą pochodzić z gospodarstwa, ani też pozostawać w kontakcie ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym zdiagnozowano chorobę papuzią (*Chlamydia psittaci*).

Okres obowiązywania zakazu od czasu ostatniego zanotowanego przypadku oraz okres leczenia pod nadzorem weterynaryjnym, uznanym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, musi wynosić przynajmniej dwa miesiące;

- b) muszą być identyfikowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG.

Metodę identyfikacyjną ptaków z rodziny papugowych, szczególnie chorych ptaków papugowatych, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26;

- c) musi im towarzyszyć dokument handlowy podpisany przez urzędowego lekarza weterynarii lub lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo lub przedsiębiorstwo, z którego pochodzą zwierzęta, i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ.

- B. W art. 2 ust. 2 akapit drugi dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dzicyzny hodowlanej¹⁷, słowa „i bezgrzebieniowce (*Ratitae*)” dodaje się w trzecim wierszu po słowach „dyrektywa 90/538/EWG”.

W art. 2 ust. 2 pkt 1 Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych¹⁸, wyrazy „i bezgrzebieniowce (*Ratitae*)”

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹⁸ Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6.

wprowadza się po wyrazach „i kuropatwy”.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie zapewniają, że pszczoły (*Apis mellifera*) mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące warunki:

- a) pochodzą z obszaru, który nie podlega zakazom związanym z występowaniem zgnilca amerykańskiego.

Okres obowiązywania zakazu musi wynosić, co najmniej 30 dni od stwierdzenia ostatniego przypadku, i od dnia, w którym wszystkie ule, w obrębie promienia trzech kilometrów, zostały sprawdzone przez właściwy organ i wszystkie zainfekowane ule zostały spalone lub też poddane odpowiednim zabiegom i inspekcji aż do spełnienia wymogów właściwego organu.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, i po konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym, wymogi obowiązujące dla pszczół (*Apis mellifera*) lub wymogi im równoważne mogą obowiązywać dla trzmieli;

- b) towarzyszy im świadectwo zdrowia, zgodne ze wzorem podanym z załączniku E, z deklaracją wypełnioną przez właściwy organ w celu poświadczenia, że wymogi ustalone w lit. a) zostały spełnione.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta zającowate mogą być przedmiotem handlu tylko wówczas, gdy spełniają następujące wymogi:

- a) nie mogą pochodzić, ani mieć kontaktu ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym panuje wścieklizna, lub podejrzewa się że panowała tam przez ostatni miesiąc;
- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, w którym żadne zwierzę nie wykazuje klinicznych objawów myksomatozy królików.

2. Państwa Członkowskie, które wymagają świadectwa zdrowia dla przemieszczania się na ich terytorium zwierząt zającowatych, mogą wymagać aby wysyłanym do nich zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, uzupełnione o następującą deklarację:

„Ja niżej podpisany,....., zaświadczam, że powyższa przesyłka spełnia wymogi art. 9 dyrektywy 92/65/EWG i że przewożone zwierzęta nie wykazywały podczas badania żadnych klinicznych objawów choroby”.

Świadectwo takie musi być wydane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za dane gospodarstwo pochodzenia zwierząt i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ, a dla zwierząt z hodowli przemysłowej, przez urzędowego lekarza weterynarii. Państwa Członkowskie zamierzające skorzystać z tej opcji powiadamiają o tym Komisję, która musi zagwarantować, że wymogi ustalone w akapicie pierwszym zostały spełnione.

3. Irlandia oraz Zjednoczone Królestwo mogą wymagać przedłożenia świadectwa zdrowia gwarantującego, że wymogi ustanowione w ust. 1 lit. a) zostały spełnione.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie gwarantują obowiązywanie zakazu handlu fretkami, norkami i lisami, które pochodzą, lub miały kontakt ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym panuje wścieklizna, lub podejrzewa się, że panowała tam przez ostatnie sześć miesięcy, ponieważ nie stosowano programu systematycznych szczepień.

2. Aby być przedmiotem handlu, z wyjątkiem handlu między Państwami Członkowskimi wymienionymi w ust. 3, psy i koty muszą spełniać następujące wymogi:

a) zwierzęta starsze niż trzymiesięczne:

- w dniu ich wysyłki z gospodarstwa pochodzenia nie mogą wykazywać żadnych objawów choroby, w szczególności chorób zakaźnych charakterystycznych dla danego gatunku;
- muszą być oznakowane tatuażem, lub podlegać systemowi identyfikacji elektronicznej poprzez mikroukład wszczepiony zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustanowionymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26,
- po ukończeniu trzeciego miesiąca życia muszą zostać zaszczepione przeciwko wścieklicznie coroczną dawką przypominającą lub, w odstępach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie wysyłki dla tej szczepionki, szczepionką inaktywowaną zawierającą co najmniej jedną międzynarodową jednostkę antygenową (norma Światowej Organizacji Zdrowia) mierzoną zgodnie z testem aktywności przeprowadzanym metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej i uznaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Szczepienie musi być poświadczane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ. Świadectwo szczepienia musi zawierać nazwę szczepionki i numer jej serii (najlepiej w postaci samoprzylepnej etykiety):

- psy muszą być szczepione przeciwko nosówce psów,
- musi im towarzyszyć oddzielny paszport, pozwalający na jednoznaczne zidentyfikowanie zwierzęcia i zawierający daty szczepienia i/ lub świadectwo odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, uzupełnione o następującą deklarację wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii lub weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ:

„Ja, niżej podpisany..... zaświadczam, że koty / psy objęte niniejszym zaświadczeniem spełniają wymogi art. 10 ust. 2 lit. a) i b) i ust. 3 lit. b) dyrektywy 92/65/EWG^a, oraz pochodzą z gospodarstwa, w którym w okresie ostatnich sześciu miesięcy nie odnotowano przypadków wścieklizny.

^a Niepotrzebne skreślić”

- b) zwierzęta, które nie ukończyły trzeciego miesiąca życia:
- muszą spełniać wymogi określone w lit. a) tiret pierwsze i piąte
  - nie mogą pochodzić z gospodarstwa, które jest przedmiotem ograniczeń dotyczących przemieszczania się zwierząt ze względu na ich zdrowotność,
  - muszą przyjść na świat w gospodarstwie pochodzenia i być trzymane w zamknięciu od urodzenia.
3. Od dnia 1 lipca 1994 r. na zasadzie odstępstwa od ust. 2 wprowadzenie do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii kotów i psów niepochodzących z tych krajów podlega następującym warunkom:
- a) co do zasady, psy i koty:
- (i) muszą pochodzić z zarejestrowanego gospodarstwa, przy czym jego rejestracja musi zostać zawieszona przez właściwy organ jeśli nie spełnia ono warunków przewidzianych w art. 4;
  - (ii) w dniu wysyłki z danego gospodarstwa nie mogą wykazywać żadnych objawów choroby zakaźnej;
  - (iii) muszą być zaopatrzone w system identyfikacji zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustalonymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26;
  - (iv) muszą przyjść na świat w gospodarstwie pochodzenia i być trzymane w zamknięciu od urodzenia bez kontaktu z dzikimi zwierzętami, u których możliwe jest wystąpienie wścieklizny;
  - (v) w przypadku psów muszą być zaszczepione przeciwko nosówce psów;
  - (vi) muszą być przewożone środkiem transportu uznanym za odpowiedni do tego celu przez właściwy organ w wysyłającym Państwie Członkowskim;
  - (vii) musi im towarzyszyć osobny dokument z zapisem szczepień, pozwalający na jednoznaczne zidentyfikowanie zwierzęcia i zawierający daty szczepień, oraz musi im towarzyszyć świadectwo odpowiadające wzorowi sporządzonemu zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26 wypełnione przez urzędowego lekarza weterynarii, lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ;
- b) ponadto psy i koty:
- (i) muszą albo zostać zaszczepione przeciwko wściekliznie po ukończeniu trzeciego miesiąca życia i co najmniej na sześć miesięcy przed wysyłką, poprzez wstrzyknięcie szczepionki inaktywowanej zawierającej co najmniej jedną międzynarodową jednostkę antygenową (norma WHO) mierzoną zgodnie z

testem aktywności przeprowadzanym metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej i uznaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, lub coroczną szczepionką przypominającą, w odstępach zatwierdzonych przez wysyłające Państwa Członkowskie dla tej szczepionki.

Szczepienie musi być poświadczane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ. Świadczenie szczepienia musi zawierać nazwę szczepionki i numer jej serii (najlepiej w postaci samoprzylepnej nalepki).

Ponadto, zwierzęta te muszą przejść po zaszczepieniu test serologiczny wskazujący przeciwciała ochronne na poziomie miana co najmniej 0,5 międzynarodowej jednostki, który to test serologiczny powinien być wykonany zgodnie z wymogami WHO. Jeśli test wykonywany jest po pierwszym szczepieniu musi odbyć się między pierwszym a trzecim miesiącem po zaszczepieniu.

- (ii) lub muszą, jeśli warunki przewidziane w (i) nie są spełnione, zostać wysłane pod nadzorem do stacji kwarantanny, zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia, celem odbycia sześciomiesięcznej kwarantanny.

Do dnia 1 lipca 1994 r. pozostają w mocy przepisy krajowe odnoszące się do wścieklizny, aczkolwiek ich utrzymanie nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

4. Irlandia i Zjednoczone Królestwo mogą, bez uszczerbku dla ust. 2 i 3, utrzymać przepisy krajowe w sprawie kwarantanny dla wszystkich zwierząt mięsożernych, naczelnych, nietoperzy i innych zwierząt podatnych na wściekliznę objętych niniejszą dyrektywą, co do których nie można wykazać, że urodziły się w gospodarstwie pochodzenia i trzymano je od urodzenia w zamknięciu, aczkolwiek utrzymanie tych przepisów nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

5. W decyzji 90/638/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dla programów zwalczania wścieklizny: kryteria wymienione w załączniku III”,

2. dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK III

Kryteria dla programów zwalczania wścieklizny

Programy zwalczania wścieklizny zawierają przynajmniej:

- a) kryteria wymienione w pkt. 1-7 załącznika 1;
- b) szczegółowe informacje dotyczące regionu lub regionów, w których ma się odbyć szczepienie lisów metodą doustną i naturalne granice tego przedsięwzięcia. Ten

region lub regiony musi obejmować przynajmniej 6 000 km², lub całkowity obszar Państwa Członkowskiego i może obejmować przyległe obszary państwa trzeciego;

- c) szczegółowe informacje dotyczące wykorzystywanych szczepionek, systemu dystrybucji, gęstości i częstotliwości wykładania przynęt;
- d) w miarę potrzeb, wszystkie szczegóły, koszt i cel projektów ochrony i zachowania flory i fauny podjętych przez organizacje dobrowolne na terytorium objętym takimi projektami”.

6. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji tworzy specjalny instytut celem ustanowienia kryteriów koniecznych dla normalizacji testów serologicznych i decyduje o jego obowiązkach.

7. Państwa Członkowskie zapewniają, że koszty stosowania testów serologicznych ponoszą importerzy.

8. Niniejszy artykuł, w szczególności stosowanie testów serologicznych przewidzianych w ust. 3 lit. b), zostanie poddany rewizji przed dniem 1 stycznia 1997 r. w świetle rozwoju sytuacji dotyczącej wścieklizny w Państwach Członkowskich.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że bez uszczerbku dla decyzji, jakie mają zostać podjęte przy wykonaniu art. 21 i 23, przedmiotem handlu są jedynie: nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniające wymogi ustalone w ust. 2, 3 i 4.

2. Bez uszczerbku dla wszelkich kryteriów jakich należy spełniać przy wpisywaniu zwierząt koniowatych do ksiąg rodowodowych dla niektórych specyficznych ras, nasienie zwierząt z gatunku owiec, kóz i koni, musi:

- zostać zebrane i poddane obróbce w celu sztucznej zapłodnienia w stacji uznanej z punktu widzenia zdrowotności zgodnie z załącznikiem D rozdział I, lub w przypadku owiec i kóz, na zasadzie odstępstwa od powyższego, w gospodarstwie spełniającym wymogi dyrektywy 91/68/EWG,
- zostać pobrane od zwierząt spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział II (przyjęcie i rutynowe badania zwierząt)
- zostać pobrane, poddane obróbce i konserwowane zgodnie z załącznikiem D rozdział III;
- być przewożone do innego Państwa Członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustanowionemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

3. Komórki jajowe i zarodki zwierząt z gatunku owiec / kóz i koni oraz trzody chlewnej muszą:

- zostać pobrane przez zespół pobierający zatwierdzony przez właściwy organ Państwa Członkowskiego i poddane obróbce we właściwym laboratorium oraz pochodzić od

żeńskich dawców spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział IV,

- być traktowane i przechowywane zgodnie z załącznikiem D rozdział III,
- być przewożone do innego Państwa Członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustalانemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Nasienie użyte do zapłodnienia żeńskich dawców musi spełniać przepisy ust. 2 w przypadku owiec, kóz, i koni, oraz przepisy dyrektywy 90/429/EWG dla trzody chlewnej. Wszelkie dodatkowe gwarancje można ustalać zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

4. Przed dniem 31 grudnia 1997 r. Komisja przedłoży sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami w sprawie wdrożenia niniejszego artykułu szczególnie w świetle rozwoju naukowego i technologicznego.

Artykuł 12

1. Przepisy dotyczące kontroli ustanowionych dyrektywą 90/425/EWG obowiązują, w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i jej przebiegu, w stosunku do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą, którym towarzyszy świadectwo zdrowia. Inne zwierzęta muszą pochodzić z gospodarstw podlegających zasadom tej dyrektywy, jeśli chodzi o kontrole w miejscu pochodzenia i przeznaczenia.

2. Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się w stosunku do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą.

3. Do celów handlowych, zastosowanie art. 12 dyrektywy 90/425/EWG obejmuje dodatkowo pośredników, trzymających na stałe lub okazjonalnie zwierzęta wymienione w art. 7, 9 i 10.

4. Komunikacja z miejscem przeznaczenia, jak przewidziano w art. 4 ust. 2 dyrektywy 90/425/EWG odbywa się, odnośnie do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków, którym towarzyszy świadectwo zdrowia, zgodnie z niniejszą dyrektywą przy użyciu systemu Animo.

5. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, jeśli zachodzi podejrzenie, że niniejsza dyrektywa nie jest przestrzegana lub, jeśli istnieją wątpliwości co do zdrowia zwierząt, albo jakości nasienia, komórek jajowych i zarodków wymienionych w art. 1, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole jakie uzna za stosowne.

6. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie środki administracyjne lub karne w celu karania wszelkich naruszeń niniejszej dyrektywy, szczególnie jeśli okazuje się, że sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają rzeczywistości stanowi zwierząt określonych w art. 1, że identyfikacja tych zwierząt, lub oznakowanie nasienia, komórek jajowych i zarodków, nie spełniają wymogów niniejszej dyrektywy, lub że zwierzęta bądź odnośne produkty nie przeszły kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 13

1. Handel zwierzętami z gatunków podatnych na choroby wymienione w załączniku A lub na choroby wymienione w załączniku B, jeśli Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia

stosuje gwarancje przewidziane w art. 14 i 15, oraz handel nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami tych zwierząt wysyłanych do i z jednostek, instytutów i ośrodków, podlega obowiązkowi okazania dokumentu przewozowego odpowiadającego wzorowi podanemu w załączniku E. Dokument ten, który musi być wypełniony przez weterynarza odpowiedzialnego za ową jednostkę, instytut, lub ośrodek pochodzenia, musi stwierdzać, że zwierzęta, nasienie, komórki jajowe lub zarodki pochodzą z jednostki, instytutu, lub ośrodka zatwierdzonego zgodnie z załącznikiem C i muszą im towarzyszyć podczas transportu.

2. a) Aby uzyskać zatwierdzenie, jednostka, instytut lub ośrodek przedkłada właściwemu organowi w danym Państwie Członkowskim wszelkie stosowne dokumenty towarzyszące odnoszące się do wymogów zawartych w załączniku C odnośnie chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia.
- b) Po otrzymaniu akt dotyczących wniosku o zatwierdzenie, lub odnowienie zatwierdzenia, właściwy organ bada je w świetle informacji jakie zawierają i, w miarę potrzeb, wyników testów przeprowadzanych na miejscu.
- c) Właściwy organ wycofuje zgodę na zatwierdzenie zgodnie z pkt. 3 załącznika C.
- d) Każde Państwo Członkowskie przesyła do Komisji wykaz zatwierdzonych jednostek, instytutów i ośrodków, wraz ze wszelkimi zmianami dokonanymi w tym wykazie. Komisja przekazuje te informacje innym Państwom Członkowskim.

Artykuł 14

1. Jeśli Państwo Członkowskie sporządza lub sporządziło, bezpośrednio lub poprzez hodowców, dobrowolny lub obowiązkowy program zwalczania lub monitorowania jednej z chorób określonej w załączniku B, może ono przedstawić ten program Komisji, podając w szczególności:

- rozmieszczenie choroby na jego terytorium
- czy choroba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia
- powody przedsięwzięcia takiego programu, z uwzględnieniem jego efektywności pod względem kosztów i znaczenia choroby,
- obszar geograficzny, na którym program ma być wprowadzany,
- kategorie statusu stosowane wobec placówek, wymogi dla każdego gatunku wprowadzanego do gospodarstwa i procedury wykorzystywane przy wykonywaniu testów,
- procedury monitorowania programu łącznie z zaangażowaniem hodowców we wdrażanie programów zwalczania lub monitorowania choroby,
- działania jakie należy podjąć jeżeli, z jakichś względów, gospodarstwo straci swój status,
- niedyskryminacyjny charakter handlu na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego.

2. Komisja bada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy mogą być zatwierdzone w ramach procedury przewidzianej w art. 26 zgodnie z kryteriami ustalonymi w ust. 1. W ramach tej samej procedury dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, które mogą być wymagane w handlu, zostają określone w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po przedstawieniu programów. Gwarancje te nie mogą przekraczać gwarancji jakie stosuje u siebie Państwo Członkowskie.

3. Programy przedłożone przez Państwa Członkowskie mogą być zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26. Zgodnie z tą samą procedurą, można wprowadzać poprawki do gwarancji wymienionych w ust. 2.

Artykuł 15

1. Jeśli Państwo Członkowskie uznaje, że jego terytorium, lub część jego terytorium, jest wolne od jednej z chorób wymienionych w załączniku B, na którą podatne są zwierzęta objęte niniejszą dyrektywą, przedstawia Komisji odpowiednią dokumentację dodatkową, podającą w szczególności:

- charakter choroby oraz historię jej występowania na swoim terytorium,
- wyniki testów kontrolnych opartych o badania serologiczne, mikrobiologiczne, patologiczne lub epidemiologiczne,
- okres czasu, w którym choroba podlegała zgłoszeniu do właściwych władz
- okres czasu, w którym przeprowadzano kontrole
- jeśli dotyczy, okres czasu, w którym zakazano szczepień przeciwko tej chorobie oraz obszar geograficzny objęty zakazem,
- uzgodnienia dotyczące sprawdzenia braku występowania choroby.

2. Komisja bada dokumentację przewidzianą w ust. 1 i przedstawia Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu decyzję zatwierdzającą lub odrzucającą plan przedstawiony przez Państwo Członkowskie. Jeśli plan zostanie przyjęty, dodatkowe gwarancje, ogólne lub konkretne, które mogą być wymagane w handlu, zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Nie mogą one przekraczać gwarancji jakie Państwo Członkowskie wprowadza u siebie.

Do czasu podjęcia decyzji, zainteresowane Państwo Członkowskie może utrzymać w swoich transakcjach handlowych stosowne warunki konieczne dla utrzymania swojego statusu.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie notyfikuje Komisji wszelkie zmiany w danych szczegółowych określonych w ust. 1. Gwarancje określone zgodnie z ustaleniami ust. 2 mogą, w świetle takiej notyfikacji, ulegać zmianom, lub zostać wycofane zgodnie z procedurą określoną w art. 26.

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie w przywozie do Wspólnoty

Artykuł 16

Warunki obowiązujące w przywozie zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą muszą być co najmniej równoważne warunkom ustalonym w rozdziale II.

Artykuł 17

1. W celu jednolitego stosowania art. 16 stosuje się przepisy zawarte w kolejnych ustępach.

2. Jedynie zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki wymienione w art. 1 i spełniające następujące wymogi mogą być przywożone do Wspólnoty:

- a) muszą pochodzić z państwa trzeciego znajdującego się w wykazie, sporządzonym zgodnie z ust. 3 lit. a);
- b) musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi, który sporządza się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, podpisane przez właściwy organ w kraju wywozu i zaświadczające że zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniają warunki dodatkowe lub oferują równoważne gwarancje określone w ust. 4 i pochodzą w zatwierdzonych ośrodków, jednostek, instytutów i ośrodków lub punktów poboru oferujących takie gwarancje.

3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ustala się, co następuje:

- a) bez uszczerbku dla wykazu przewidzianego w art. 6 część A ust. 1 lit. e) tymczasowy wykaz państw trzecich lub części państw trzecich będących w stanie zapewnić Państwa Członkowskie i Komisję, przed datą ustaloną w art. 29, o gwarancjach równoważnych gwarancjom przewidzianym w rozdziale II, oraz wykaz punktów poboru, dla których są w stanie udzielić takich gwarancji.

Tymczasowy wykaz sporządzany jest na podstawie wykazu zakładów zatwierdzonych i kontrolowanych przez właściwe władze po uprzednim sprawdzeniu przez Komisję, że zakłady te przestrzegają zasad i ogólnych przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

- b) uaktualnienia do takiego wykazu dokonywane w świetle kontroli przewidzianych w ust. 4;
- c) szczególne warunki zdrowia zwierząt – w szczególności w celu ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi – lub gwarancje równoważne gwarancjom przewidzianym w niniejszej dyrektywie.

Szczególne wymogi i równoważne gwarancje ustalone dla państw trzecich nie mogą być bardziej przywilejowane niż te przewidziane w rozdziale II.

4. Wykaz przewidziany w ust. 3 może obejmować jedynie te państwa trzecie, lub części państw trzecich:

- a) z których przywóz nie jest zakazany:
- na skutek występowania jednej z chorób określonych w załączniku A, lub jakiegokolwiek innej choroby egzotycznej we Wspólnocie,
  - na podstawie art. 6, 7 i 14 dyrektywy 72/462/EWG i art. 17 dyrektywy 91/495/EWG oraz dyrektywy 71/118/EWG¹⁹, lub w przypadku innych zwierząt objętych niniejszą dyrektywą zgodnie z decyzją podjętą w ramach procedury przewidzianej w art. 26 z uwzględnieniem ich stanu zdrowia;
- b) które z uwagi na swoje ustawodawstwo oraz organizację służb weterynaryjnych i inspekcji i nadzór, jakiemu są poddane, zostały uznane zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG za zdolne do zagwarantowania wprowadzenia w życie obowiązującego w nich ustawodawstwa;
- c) w których służby weterynaryjne są w stanie zagwarantować, że wymogi sanitarne, przynajmniej równoważne tym ustalonym w rozdział II, są przestrzegane.

5. Eksperci z Komisji oraz z Państw Członkowskich przeprowadzą szereg inspekcji na miejscu w celu zweryfikowania, czy gwarancje udzielone przez państwo trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzenia do obrotu można uznać za równoważne w stosunku do tych stosowanych we Wspólnocie.

Eksperci z Państw Członkowskich odpowiedzialnych za te inspekcje są powoływani przez Komisję stanowiącą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje są wykonywane w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty związane z wszelkimi związanymi z tym wydatkami.

6. Do czasu zorganizowania inspekcji określonych w ust. 5 nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie do inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadomienia poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o wszelkich przypadkach nieprzestrzegania gwarancji zaoferowanych zgodnie z ust. 3, na jakie natrafiono podczas takich inspekcji.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta, nasienia, komórki jajowe i zarodki objęte niniejszą dyrektywą są przywożone do Wspólnoty jedynie wówczas, gdy:

- towarzyszy im świadectwo sporządzone przez urzędowego lekarza weterynarii.

Wzór świadectwa sporządza się, zależnie od gatunku, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26,

- przeszły z wynikiem pozytywnym kontrole wymagane dyrektywami 90/675/EWG i 91/496/EWG²⁰,

---

¹⁹ Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23). Ostatnio zmieniona dyrektywą 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

²⁰ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli

- przeszły, przed wysyłką na terytorium Wspólnoty, kontrolę przeprowadzoną przez urzędowego lekarza weterynarii w celu zagwarantowania, że warunki przewozu określone w dyrektywie 91/628/EWG²¹ zostały spełnione, w szczególności w odniesieniu do pojenia i karmienia,
- w przypadku zwierząt określonych w art. 5-10, przeszły kwarantannę zanim zostały umieszczone na rynku, zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustanawianymi zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26.

2. Do czasu ustanowienia szczególnych przepisów dla wykonania niniejszego artykułu nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie wobec przywozu z państw trzecich, dla których takie wymogi nie zostały przyjęte na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, że nie są bardziej preferencyjne niż przepisy określone w rozdział II.

Artykuł 19

Następujące kwestie uzgadnia się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26:

- a) szczególne wymogi w zakresie zdrowia zwierząt obowiązujące w przywozie do Wspólnoty, charakter i treść dokumentów towarzyszących dla zwierząt przeznaczonych do ogrodów zoologicznych, cyrków, parków rozrywki lub laboratoriów eksperymentalnych, w zależności od gatunku;
- b) dodatkowe gwarancje oprócz tych już przewidzianych w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, w celu ochrony odnośnych gatunków we Wspólnocie.

Artykuł 20

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wprowadzić.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 i art. 30 dyrektywy 91/496/EWG, stosuje się nadal odpowiednie przepisy krajowe w celu stosowania art. 8 ust. 1 i art. 2 wyżej wymienionej dyrektywy, bez uszczerbku dla zgodności z przepisami i zasadami określonymi w akapicie pierwszym niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy końcowe

Artykuł 21

Wszelkie wzory świadectw obowiązujących w handlu i warunkach sanitarnych zwierząt, jakie muszą być spełnione, aby umożliwić handel zwierzętami, nasieniem, komórkami jajowymi i

---

weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

²¹ Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

zarodkami innymi niż te objęte art. 5-11 ustala się, w miarę potrzeb, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 22

Załączniki do niniejszej dyrektywy ulegają zmianom, jeśli zachodzi taka potrzeba, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 23

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 można ustanowić specjalne wymogi, jeśli to konieczne, na zasadzie odstępstwa od art. 6 część A ust. 1 lit. e) oraz od rozdziału II, dla przemieszczania się zwierząt należących do cyrków i wesołych miasteczek oraz dla handlu zwierzętami, nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami przeznaczonymi dla ogrodów zoologicznych.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie są upoważnione do uzależnienia wwozu na ich terytorium zwierząt (łącznie z ptakami żyjącymi w klatkach), nasienia, komórek jajowych i zarodków określonych w niniejszej dyrektywie, które były transportowane przez terytorium państwa trzeciego od wystawienia świadectwa zdrowia, poświadczającego zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie uciekające się do możliwości ustanowionej w ust. 1 powiadamiają o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie wchodzące w skład Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 25

W załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG dodaje się, co następuje:

„Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.)”.

Artykuł 26

Jeśli dokonuje się odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji 68/361/EWG²² działa w poszanowaniu przepisów ustanowionych w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie wprowadzające w życie alternatywny system kontroli zapewniający gwarancje równoważne gwarancjom ustalonym w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do przemieszczania się na ich terytorium zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków,

---

²² Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

objętych niniejszą dyrektywą, mogą na zasadzie wzajemności zezwalać na odstępstwa od art. 6 część A ust. 1 lit. f), art. 8 lit. b) i art. 11 ust. 1 lit. d).

Artykuł 28

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 można przyjmować środki przejściowe przez okres trzech lat celem ułatwienia przejścia na nowe ustalenia określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu na transpozycję do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 30

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

**CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁOSZENIA W KONTEKŚCIE
NINIEJSZEJ DYREKTYWY^a**

Choroby	Gatunki, których dotyczy choroba
Rzekomy pomór drobiu, influenza drobiu	Ptaki
Choroba papuzia	Zwierzęta z rodzaju papugowych
Zgnilec amerykański	Pszczoły
Pryszczyca	Przeżuwacze
Bruceloza (<i>Brucella</i> ssp.)	
Gruźlica	
Klasyczny pomór świń	Świniowate
Afrykański pomór świń	
Pryszczyca	
Wścieklizna ^b	Wszystkie podatne gatunki

^a Z zastrzeżeniem chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w załączniku I do dyrektywy 82/894/EWG.

^b Zgodnie z art. 2 dyrektywy 89/455/EWG

ZAŁĄCZNIK B

**WYKAZ CHORÓB, DLA KTÓRYCH PROGRAMY KRAJOWE MOGĄ BYĆ
UZNANE ZGODNIE Z NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ,**

Norki	Wirusowe zapalenie jelit
	Choroba Aleucka
Pszczóły	Zgnilec europejski
	Waroza i choroba roztoczowa
Małpy człekokształtne i zwierzęta kotowate	Gruźlica
Przeżuwacze	Gruźlica
zwierzęta zającowate	Myksomatoza królików
	Wirusowa choroba krwotoczna
	Tularemia

ZAŁĄCZNIK C

WARUNKI REGULUJĄCE ZATWIERDZANIE JEDNOSTEK, INSTYTUTÓW LUB OŚRODKÓW

1. Aby uzyskać urzędowe zatwierdzenie na mocy z art. 13 ust. 2 niniejszej dyrektywy, jednostka, instytut lub ośrodek, w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c), muszą:
  - a) być wyraźnie ogrodzone i odizolowane od otoczenia;
  - b) być usytuowane w bezpiecznej odległości od zakładów rolniczych, których status zdrowotny może być zagrożony w związku z obecnością zatwierdzonych instytucji, instytutów lub ośrodków;
  - c) pozostawać pod nadzorem weterynarza²³, monitorującego zwierzęta, które zawsze można złapać, zamknąć oraz umieścić w klatce;
  - d) posiadać właściwe pomieszczenia przeznaczone do kwarantanny;
  - e) posiadać jedno lub więcej odpowiednich pomieszczeń do przeprowadzania badań pośmiertnych;
  - f) być wolne od chorób wymienionych w załączniku A i, w odniesieniu do chorób objętych w danym kraju programem na podstawie art. 14, chorób wymienionych w załączniku B;
  - g) prowadzić bieżący rejestr zawierający:
    - ilość zwierząt, każdego gatunku znajdujących się w zakładzie, z informacją o ich wieku,
    - ilość zwierząt przybywających do zakładu lub opuszczających go, wraz z informacją o warunkach transportu i zdrowiu zwierząt,
    - obserwacje poczynione podczas przeprowadzania kwarantanny,
    - wyniki regularnych badań wydaliny,
    - wyniki badań krwi lub innych badań diagnostycznych,
    - przypadki zachorowań i, jeśli to konieczne, zastosowane leczenie,
    - wyniki badania sekcyjnego jakiegokolwiek zwierzęcia, które pada w zakładzie, włączając w to zwierzęta urodzone martwo;
  - h) posiadać obiekty do właściwego usuwania ciał zwierząt, padłych z powodu choroby;

---

²³ Odpowiedzialnego za rutynowe przestrzeganie warunków zdrowia zwierząt ustalonych w niniejszej dyrektywie.

- i) być monitorowane przez urzędowego lekarza weterynarii, który musi przeprowadzić przynajmniej dwie kontrole sprawdzające stan zdrowia zwierząt w ciągu roku.

Kontrole stanu zdrowia zwierząt muszą obejmować co najmniej:

- jedną inspekcję wszystkich zwierząt w zakładzie,
- pobranie reprezentatywnych próbek od wszystkich zwierząt podatnych na choroby wymienione w załączniku A i B²⁴ albo wykrycie tych chorób innymi metodami. Próbki te muszą zostać zanalizowane przez zatwierdzone laboratoria w celu określenia czy zawierają czynniki chorobowe wywołujące choroby u każdego z gatunków zwierząt wymienionych w załączniku A. Próbki muszą być pobierane przez cały rok.

Wyniki testów laboratoryjnych przeprowadzonych na próbkach pobranych podczas kontroli stanu zdrowia zwierząt nie mogą wykazać obecności wspomnianych zarazków chorobotwórczych;

- sprawdzanie obowiązkowo prowadzonych rejestrów

2. Zgoda na zatwierdzenie zostaje utrzymana, jeśli spełniane są następujące wymogi:

- a) zwierzęta wprowadzone do zakładu muszą pochodzić z innej zatwierdzonej jednostki, instytutu, lub ośrodka;
- b) jeśli zwierzęta objęte dyrektywą 64/432/EWG są trzymane w zatwierdzonej jednostce, instytucie lub ośrodku, mogą one opuścić zakład tylko pod urzędową kontrolą;
- c) kontrole stanu zdrowia w zatwierdzonej jednostce, instytucie lub ośrodku muszą być dokonywane dwa razy w roku, zgodnie z pkt. 1 lit. h) niniejszego załącznika;
- d) wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych na pobranych próbkach nie mogą wykazać śladów czynników chorobowych wywołujących choroby wymienione w załączniku A i B²⁴;
- e) o wszelkich podejrzanych przypadkach zwierząt, lub jakichkolwiek innych objawach sugerujących, że zwierzęta zarażyły się jedną lub kilkoma chorobami wymienionymi w załącznikach A i B²⁴, niezwłocznie powiadamia się właściwy organ.

3. Zatwierdzenie może być zawieszono, przywrócone albo wycofane w następujących okolicznościach:

- a) po otrzymaniu powiadomienia, w rozumieniu pkt. 2 lit. d) niniejszego załącznika, właściwy organ może tymczasowo zawiesić zatwierdzenie już zatwierdzonej jednostki, instytutu lub ośrodka;

---

²⁴ W stopniu, w jakim każda z tych chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim.

- b) gdy próbka pobrana od podejrzanego o chorobę zwierzęcia została przekazana do zatwierzonego laboratorium w celu zbadania na obecność podejrzanego czynnika chorobotwórczego. O wynikach testu natychmiast powiadamia się właściwy organ;
- c) gdy właściwy departament zostanie poinformowany o podejrzeniu wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załącznikach A i B²⁵, podejmuje on takie działania, w odniesieniu do testów laboratoryjnych, badań epizootycznych, środków podjętych w celu zwalczania choroby oraz wycofania zatwierdzenia, jak gdyby choroba ta została zgłoszona, zgodnie z niniejszą dyrektywą regulującą środki jakie mają zostać podjęte w tej dziedzinie przeciwko chorobie oraz handlu zwierzętami;
- d) jeśli wyniki testu nie wykazują obecności wspomnianych czynników chorobotwórczych urządzenie przywraca zatwierdzenie;
- e) jednostka, instytut lub ośrodek zostają ponownie zatwierdzone tylko wówczas, gdy po wyeliminowaniu źródeł zakażenia ponownie zostaną spełnione warunki ustanowione w pkt. 1 niniejszego załącznika, z wyjątkiem pkt. 1 lit. f);
- f) właściwy organ powiadamia Komisję o zawieszeniu, przywróceniu lub wycofaniu zatwierdzenia.

---

²⁵ W stopniu, w jakim każda z tych chorób podlega obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim.

ZAŁĄCZNIK D

ROZDZIAŁ I

I. *Warunki regulujące zatwierdzenie punktów pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia muszą:

1. znajdować się pod nadzorem „lekarz weterynarii punktu”;
2. posiadać różne i fizycznie oddzielone pomieszczenia dla:
  - przebywania i odizolowania zwierząt,
  - pobierania nasienia,
  - czyszczenia i dezynfekcji sprzętu,
  - przetwarzania nasienia,
  - przechowywania nasienia;
3. być tak zbudowane lub izolowane aby nie dopuścić do kontaktów ze zwierzętami spoza punktu;
4. posiadać pomieszczenia takie jak opisano w pkt. 2, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji,

II. *Warunki nadzoru nad punktami pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia, muszą:

1. być monitorowane w celu zagwarantowania, że znajdują się tam wyłącznie zwierzęta, od których jest pobierane nasienie. Jednakże inne zwierzęta domowe mogą pozostawać w punkcie, pod warunkiem, że spełniają ogólne warunki wyszczególnione poniżej,
2. być monitorowane w celu zagwarantowania, że przechowuje się rejestr zawierający informacje o:
  - tożsamości zwierząt przebywających w stacji,
  - wszystkich przypadkach przemieszczania zwierząt (przybyciu do i opuszczeniu stacji),
  - przeprowadzonych kontrolach stanu zdrowia,
  - historii zdrowia,
  - miejscu przeznaczenia nasienia,

- przechowywaniu nasienia;
3. być podawane inspekcji, co najmniej dwa razy w roku, przez urzędowego lekarza weterynarii aby spełnić warunki przestrzegania warunków zatwierdzenia i nadzoru;
  4. zatrudniać kompetentny personel, który został odpowiednio przeszkolony w technikach dezynfekcji i higieny, tak aby nie dopuścić do rozprzestrzeniania się choroby;
  5. być monitorowane w celu zapewnienia, że:
    - pobieranie, przetwarzanie i przechowywanie nasienia jest dokonywane tylko w pomieszczeniach do tego celu przeznaczonych,
    - wszystkie przybory mające kontakt z nasieniem lub zwierzęciem dawcą, podczas pobierania lub obróbki, są prawidłowo dezynfekowane lub sterylizowane przed każdorazowym użyciem,
    - każdy pojemnik służący do przechowywania lub transportu nasienia jest dezynfekowany lub sterylizowany przed użyciem,
  6. zagwarantować używanie:
    - produktów pochodzenia zwierzęcego wykorzystywanych przy przetwarzaniu nasienia (dodatki lub rozcieńczalniki), nie stanowiących zagrożenia dla zdrowia, lub poddanych uprzednio przetworzeniu w celu wykluczenia takiego zagrożenia,
    - czynnika zamrażającego, który nie był poprzednio używany do innych produktów pochodzenia zwierzęcego;
  7. zapewnić, że każda ilość nasienia jest odpowiednio oznakowana w taki sposób, aby można było ustalić datę pobrania, rasę i tożsamość zwierzęcia dawcy, jak również nazwę uznanej stacji, która dokonała pobrania nasienia.

ROZDZIAŁ II

Warunki stosowane w punktach pobierania nasienia

Wymagania odnosząc się do przyjęcia męskich dawców

A. OGIERY

Jedynie ogiery, które zdaniem urzędowego lekarza weterynarii spełniają następujące wymogi, mogą być wykorzystane do pobierania nasienia:

1. muszą być w dobrym stanie zdrowia w czasie pobierania nasienia;

2. muszą spełniać wymogi dyrektywy 90/426/EWG i pochodzić z gospodarstwa, które także spełnia te wymogi;
3. w ciągu 60 dni przed pierwszym pobraniem nasienia muszą przejść, z wynikami ujemnymi, następujące testy:
  - a) wykrywające niedokrwistość zakaźną koni, test immunodyszki w żelu agarowym, zwany „testem Cogginsa”;
  - b) wykrywający wirusowe zapalenie tętnic koni, test seroneutralizacyjny (rozcieńczenie surowicy $< \frac{1}{4}$), uzupełniony, w przypadku otrzymania wyniku pozytywnego, o badanie wirusologiczne całkowitej objętości nasienia z wynikiem ujemnym;
  - c) wykrywający zakaźne zapalenia macicy u klaczy, poprzez wyizolowanie drobnoustroju chorobotwórczego *Taylorella equigenitalis*, przynajmniej test z próbek pobranych z cewki moczowej i płynu przedejakulacyjnego.

Wyniki tych testów muszą być poświadczone przez laboratorium uznane przez właściwy organ.

W okresie wymienionym w pkt. 3 akapit pierwszy powyżej, i podczas okresu pobierania nasienia, ogiery nie mogą być wykorzystywane do krycia naturalnego.

B. OWCE I KOZY

1. Jedynie owce i kozy z ośrodków lub gospodarstw, które zdaniem urzędowego lekarza weterynarii spełniają następujące wymagania, mogą być wykorzystane do pobierania nasienia:
  - a) są w dobrym stanie zdrowia w dniu pobierania nasienia;
  - b) spełniają wymogi ustalone w art. 4, 5 i 6 dyrektywy 91/68/EWG w sprawie handlu wewnątrz Wspólnoty.

Dodatkowo, zwierzęta dawcy muszą przejść, w okresie trzydziestu dni przed pobraniem nasienia, z ujemnymi wynikami:

- test wykrywający brucelozę kóz i owiec (*B. melitensis*) zgodnie z załącznikiem C do dyrektywy 91/68/EWG,
  - test na zakaźne zapalenie najądrzy (*B. ovis*) zgodnie z załącznikiem D do dyrektywy 91/68/EWG,
  - test na wykrycie wirusa choroby granicznej;
- c) przeszły odpowiednie testy lub kontrole opracowane w celu zapewnienia zgodności z wymogami wymienionymi w lit. a) i b) powyżej.
2. Testy określone w pkt. 1, muszą być wykonywane przez laboratorium

zatwierdzone przez Państwo Członkowskie.

- C. Jeśli jakiegokolwiek testy wymienione w załącznikach A i B wypadną dodatnio, zwierzę musi zostać odizolowane, a nasienie pobrane od niego od czasu ostatniego testu z wynikiem ujemnym, nie może być wprowadzone do obrotu. To samo dotyczy nasienia pobranego od innych zwierząt w gospodarstwie lub w stacji pobierania nasienia od dnia, w którym przeprowadzono test z wynikiem pozytywnym. Nie można wznowić handlu aż do momentu przywrócenia normalnego statusu zdrowotnego punktu.

ROZDZIAŁ III

Warunki stosowane w odniesieniu do nasienia, komórek jajowych i zarodków

Nasienie, komórki jajowe i zarodki muszą być pobierane, przetwarzane, przepłukiwane i konserwowane przy użyciu produktu biologicznego wolnego od żywych drobnoustrojów zgodnie z następującymi zasadami:

- a) przepłukiwanie komórek jajowych i zarodków musi być wykonywane zgodnie z art. 11 ust. 3 niniejszej dyrektywy. Ich warstwa przejrzysta musi pozostać nietknięta przed i po przepłukaniu. W tym samym czasie można przepłukiwać jedynie komórki jajowe i zarodki pochodzące od tego samego dawcy. Po przepłukaniu warstwa przejrzysta każdej komórki jajowej lub zarodka musi być sprawdzona na całej jej powierzchni w przynajmniej 50-krotnym powiększeniu i fakt, że nie jest uszkodzona, jak również, że jest wolna od przylegających do niej ciał obcych, musi zostać potwierdzony;
- b) środki i roztwory użyte do pobierania, zamrażania i konserwacji komórek jajowych i zarodków muszą być wysterylizowane zgodnie z zatwierdzonymi metodami, ustanowionymi w art. 11 ust. 3, i należy się z nimi obchodzić w taki sposób, aby pozostały sterylne. Do środków służących do pobierania, przepłukiwania i konserwacji komórek jajowych, zarodków oraz rozcieńczalników nasienia trzeba dodać antybiotyki, zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustalonymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26;
- c) wszystkie materiały użyte do pobierania, posługiwania się, zamrażania i konserwacji jajeczek lub zarodków muszą być sterylizowane przed użyciem;
- d) musiały być one uprzednio poddane, zgodnie z art. 11 ust. 2, dodatkowym testom, ustalonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, w szczególności dotyczącym płynów do pobierania i przepłukiwania, tak aby upewnić się, że nie zawierają one żadnych czynników chorobotwórczych;
- e) muszą być trzymane w sterylnych pojemnikach (ampułki, słomki, należycie oznaczone w celu zidentyfikowania metodą ustalaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26):
  - zawierających jedynie produkty pochodzące od jednego dawcy męskiego lub jednego dawcy żeńskiego,
  - zapieczętowane w momencie zamrażania w alkoholu lub w świeżym ciekłym azocie i opatrzone etykietką,

oraz umieszczone w wysterylizowanych pojemnikach z ciekłym azotem, które nie stwarzają zagrożenia zanieczyszczenia produktów;

- f) muszą być przechowywane w zatwierdzonych warunkach przez okres minimum 30 dni przed wysyłką;
- g) muszą być przewożone w kolbach, wyczyszczonych, odkażonych lub wysterylizowanych przed użyciem.

ROZDZIAŁ IV

Żeńscy dawcy

Samice mogą być wykorzystywane do pobierania zarodków lub komórek jajowych tylko wówczas, gdy zdaniem urzędowego lekarza weterynarii, spełnione zostaną wymogi zawarte w stosownych dyrektywach w sprawie handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami żywymi do celów hodowli i produkcji dla danej rasy, mianowicie w dyrektywie 64/432/EWG dla trzody chlewnej, w dyrektywie 90/426/EWG dla koni i w dyrektywie 91/68/EWG dla owiec i kóz, oraz wówczas, gdy pochodzą ze stada, które także spełnia wspomniane wymogi.

ZAŁĄCZNIK E

ŚWIADECTWO

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

1. Wysyłający (pełna nazwa i adres)	ŚWIADECTWO ZDROWIA
	nr ORYGINAŁ^a
3. Odbiorca (pełna nazwa i adres)	2. Państwo Członkowskie pochodzenia
	4. WŁAŚCIWY ORGAN
	5. Adres
	- gospodarstwa pochodzenia lub urzędowo zatwierdzonej instytucji, instytutu lub ośrodka pochodzenia ^b
	- gospodarstwa lub kupca przeznaczenia, lub oficjalnie zatwierdzonych jednostki, instytutu lub ośrodka pochodzenia ^b
6. Miejsce załadunku	
7. Środek transportu	
8. Gatunek	
9. Liczba zwierząt/ uli/ lub królowych (z pomocnicami) ^b	
10. Identyfikacja serii	
11. POŚWIADCZENIE ZDROWOTNOŚCI ^c	
Sporządzono w ....., dnia ..... Podpis:	
Nazwisko drukowanymi literami:	
Tytuł i stanowisko:	

^a Dla każdej przesyłki należy dostarczyć oddzielne świadectwo i oryginał musi towarzyszyć przesyłce do końcowego miejsca przeznaczenia, okres ważności świadectwa wynosi 10 dni.

^b Niepotrzebne skreślić.

^c Wypełnić zgodnie z art. 5-11 dyrektywy 92/65/EWG w ciągu 24 godzin przed załadowaniem zwierząt.

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 grudnia 1980 r.

zmieniająca, w następstwie przystąpienia Grecji, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 80/217/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń

(80/1274/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia z 1979 r., w szczególności jego art. 146,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 22 Aktu Przystąpienia z 1979 r., dostosowania aktów wymienionych w załączniku II należy sporządzić zgodnie z wytycznymi zawartymi w tym załączniku; dyrektywa 64/432/EWG¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 80/219/EWG², powinna zostać odpowiednio dostosowana;

ponadto, dyrektywa 80/217/EWG³, która została przyjęta po podpisaniu Aktu Przystąpienia i obowiązuje od dnia 1 stycznia 1981 r., musi zostać dostosowana tak, aby zapewnić zgodność z postanowieniami Aktu Przystąpienia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku B pkt 12, dodaje się literę w brzmieniu:

„j) „Grecja:

Κτηνιατρικών ‘Ινστιτούτων Λοιμωδών και Παρασιτικών Νοσημάτων
‘Ιερά όδός 75
‘Αθήναι 301.”

2. W załączniku C pkt 9, dodaje się literę w brzmieniu:

¹ Dz.U. nr L 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

² Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 25.

³ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 11.

„j) Grecja:

Κτηνιατρικόν Ίνστιτούτον Λοιμωδών καί Παρασιτικών Νοσημάτων
Ίερά όδός 75,
ΊΑθήναι 301. ”

3. W załączniku F, przypis 4 wzoru świadectwa I i przypis 5 wzoru świadectwa II, III i IV dodaje się, co następuje:

„W Grecji:

Ο Προϊστάμενος της Κτηνιατρικής Ύπηρεσίας τού σημείου εξόδου.”

Artykuł 2

Do wykazu krajowych laboratoriów zajmujących się pomorem świń w załączniku II dyrektywy 80/217/EWG dodaje się, co następuje:

„Grecja:

Κτηνιατρικόν Ίνστιτούτον Λοιμωδών καί Παρασιτικών Νοσημάτων (Εργαστήριον
ιολογίας)
Νεαπόλεως 9
ΊΑγία Παρασκευή
ΊΑττικής.”

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do art. 1, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1981 r., a w odniesieniu do art. 2, najpóźniej do dnia 1 lipca 1981 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1980 r.

W imieniu Rady

J. SANTER

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1981 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(81/476/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony decyzją 68/361/EWG³ wydaje opinie zgodnie z procedurami, które obowiązują do dnia 21 czerwca 1981 r.;

sprawa po raz pierwszy trafiła do Komitetu dnia 22 grudnia 1972 r.; upłynął już termin wystarczający na podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie tych procedur; zatem nie powinno się już ograniczać ważności wspomnianych procedur;

doświadczenie zdobyte w rezultacie stosowania obecnych procedur wykazało, że w zasadzie stanowią one skuteczną metodę szybkiego podejmowania decyzji, w którym to celu zostały pierwotnie stworzone;

ponadto, w związku z przystąpieniem Grecji, konieczne jest dostosowanie ilości głosów stanowiących wymaganą większość w Komitecie, do aktów przyjętych po przyjęciu Aktu Przystąpienia z 1979 r. ale jeszcze niedostosowanych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejszym uchyla się następujące przepisy:

- art. 14 dyrektywy 64/432/EWG⁴,

---

¹ Dz.U. nr C 102 z 5.05.1981, str. 2.

² Opinia wydana dnia 19 czerwca 1981 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

- art. 9b dyrektywy 64/433/EWG⁵,
- art. 13 dyrektywy 71/118/EWG⁶,
- art. 10 dyrektywy 72/461/EWG⁷,
- art. 31 dyrektywy 72/462/EWG⁸,
- art. 10 dyrektywy 77/96/EWG⁹,
- art. 21 dyrektywy 77/99/EWG¹⁰,
- art. 12 dyrektywy 77/391/EWG¹¹,
- art. 9 dyrektywy 80/215/EWG¹²,
- art. 17 dyrektywy 80/217/EWG¹³,
- art. 10 dyrektywy 80/1095/EWG¹⁴.

Artykuł 2

Odniesienie do „41” zostaje zastąpione „45” w art. 8 ust. 3 dyrektywy 80/215/EWG, art. 16 ust. 3 dyrektywy 80/217/EWG i art. 9 ust. 3 dyrektywy 80/1095/EWG.

Artykuł 3

Rada na podstawie sprawozdania Komisji o działalności Stałego Komitetu Weterynaryjnego zawierającego w razie potrzeby odpowiednie wnioski, przed dniem 1 lipca 1987 r. podda ponownemu rozpatrzeniu procedury wspomnianego Komitetu.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1981 r.

---

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

¹⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

¹¹ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

¹² Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4.

¹³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁴ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 1.

W imieniu Rady

G. M. V. van AARDENNE

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 grudnia 1982 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(82/893/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG³, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/61/EWG⁴, ustanawia warunki zdrowotne, jakie mają być spełnione przez bydło żywe i trzodę chlewną przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

z uwagi na rozwój pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń we Wspólnocie, środki wspólnotowe przewidziane w art. 4a i 4b dyrektywy 64/432/EWG powinny zostać utrzymane przez dodatkowy okres; ponadto, jeżeli pryszczycza wystąpi sporadycznie na ograniczonej części terytorium Państwa Członkowskiego, musi zostać zachowane prawo do zastosowania wymienionych przepisów, jeżeli choroba jest zwalczana;

dyrektywa 72/461/EWG⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/476/EWG⁶, ustanawia warunki zdrowotne, jakie mają być spełnione przez zwierzęta, których mięso przeznaczone jest do handlu wewnątrzspółnotowego;

uwzględniając tendencje dotyczące pryszczycy we Wspólnocie, środki wspólnotowe przewidziane w art. 13 dyrektywy 72/461/EWG powinny zostać utrzymane,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

---

¹ Opinia wydana dnia 17 grudnia 1982 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia wydana dnia 17 grudnia 1982 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 29 z 6.02.1982, str. 13.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1982, str. 20.

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4a akapit pierwszy, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”;
2. w art. 4b:
  - a) w akapicie pierwszym i drugim, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”;
  - b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Niniejszy artykuł stosuje się wciąż do:

    - (i) Państw Członkowskich określonych w części wprowadzającej akapitu pierwszego, jeżeli pryszczycza wystąpiła na ograniczonej części ich terytorium i została zwalczona,
    - (ii) Państw Członkowskich określonych w pkt. A i B akapit pierwszy, jeżeli pryszczycza wystąpiła na ograniczonej części ich terytorium i została zwalczona.”

Artykuł 2

W art. 13 dyrektywy 72/461/EWG, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1983 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1982 r.

W imieniu Rady

O. MØLLER

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 czerwca 1984 r.

zmieniająca dyrektywę 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(84/336/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wnioski Komisji¹;

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego²;

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG³, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG⁴, ustanawia warunki zdrowotne jakie powinny spełniać żywe bydło oraz trzoda chlewna przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego;

dyrektywa 72/461/EWG⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG, ustanawia warunki zdrowotne jakie powinny spełniać zwierzęta, których mięso jest przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego;

do czasu wprowadzenia ostatecznych przepisów wspólnotowych odnoszących się do zwalczania pryszczycy oraz bez uszczerbku dla ostatecznego rozwiązania, które zostanie przyjęte właściwe jest aby środki wspólnotowe przewidziane w art. 4a i 4b dyrektywy 64/432/EWG i w art. 13 dyrektywy 72/461/EWG zostały utrzymane przez dodatkowy okres jako przejściowy środek ochronny w celu zachowania tradycyjnego obrotu handlowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 4a akapit pierwszy datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.

---

¹ Dz.U. nr C 249 z 23.09.1982., str. 6 oraz Dz.U. nr C 121 z 5.05.1984, str. 7.

² Dz.U. nr C 13 z 17.01.1983, str. 211 oraz Dz.U. nr C 172 z 2.07.1984, str. 185.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 360 z 23.12.1983, str. 44.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

2. W art. 4b akapit pierwszy i drugi datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.

Artykuł 2

W art. 13 dyrektywy 72/461/EWG datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 30 czerwca 1984 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 1984 r.

W imieniu Rady

M. ROCARD

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1984 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(84/643/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG⁵, ustanawia warunki zdrowotne, które należy spełnić w odniesieniu do żywych zwierząt z gatunku bydła i świń, przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego;

Państwa Członkowskie prowadzą obecnie różne polityki w zakresie zwalczania i zapobiegania pryszczycy; ważne jest zapewnienie wszystkim Państwom Członkowskim, niezależnie od prowadzonej przez nie polityki w zakresie zdrowia, odpowiednich gwarancji, które są całkowicie niezbędne do czasu wprowadzenia zharmonizowanych środków zwalczania pryszczycy;

niektóre gwarancje, które mogą być wymagane w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń, muszą zostać utrzymane w ramach zasad mających zastosowanie do wewnątrzspółnotowego handlu żywą trzodą chlewną,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

---

¹ Dz.U. nr C 122 z 5.5.1984, str. 7.

² Dz.U. nr C 172 z 2.7.1984, str. 185.

³ Dz.U. nr C 248 z 17.9.1984, str. 16.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 360 z 23.12.1983, str. 44.

1. W art. 3 ust. 3:
  - skreśla się lit. a),
  - lit. b), c), d) oraz e) otrzymują oznaczenie odpowiednio lit. a), b), c) i d).
2. W art. 3 ust. 6:
  - skreśla się lit. a),
  - lit. b) oraz c) otrzymują oznaczenie odpowiednio lit. a) i b).
3. W art. 3 ust. 7 lit. c) zdanie trzecie, wyrażenie „ust. 3 lit. b) i c)” zastępuje się wyrażeniem „ust. 3 lit. a) i b)”.
4. W art. 4a i 4b otrzymują brzmienie:

„Artykuł 4a

W zakresie dodatkowych gwarancji, które mogą być wymagane w odniesieniu do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń, stosuje się następujące zasady:

1. Państwa Członkowskie, które są wolne od pryszczycy od co najmniej dwóch lat, które nie przeprowadzają szczepień oraz które nie dopuszczają na swoje terytorium zwierząt zaszczepionych w okresie krótszym niż jeden rok, mogą uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium zwierząt z gatunku bydła i trzody chlewnej od następujących warunków:
  - A. w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego spełniającego takie same kryteria, udzielenia gwarancji, że nie zostały zaszczepione przeciw pryszczycy;
  - B. w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które było wolne od pryszczycy przez co najmniej dwa lata, które przeprowadza szczepienia oraz które dopuszcza zaszczepione zwierzęta na swoje terytorium:
    - a) udzielenia gwarancji, że zwierzęta nie zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy;
    - b) udzielenia gwarancji, że wynik testu na wykrycie wirusa pryszczycy, wykonanego u bydła metodą badania zeszkrobin gardłowo - krtaniowych (test przy użyciu zgłębnika przełykowego) był negatywny;
    - c) udzielenia gwarancji, że wynik testu serologicznego przeprowadzonego w celu wykrycia obecności przeciwciał pryszczycy u bydła i trzody chlewnej był negatywny;
    - d) udzielenia gwarancji, że bydło i trzoda chlewna zostały odizolowane

w kraju wywozu, w gospodarstwie lub w stacji kwarantanny na 14 dni pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W związku z tym żadne zwierzę znajdujące się w gospodarstwie pochodzenia lub stacji kwarantanny nie mogło być szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 21 dni poprzedzających załadunek oraz żadne inne zwierzę, poza wysyłanymi, nie mogło być wprowadzone do gospodarstwa albo stacji kwarantanny w tym samym okresie;

e) poddania kwarantannie przez okres 21 dni.

C. W przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które nie jest wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat:

a) udzielenia gwarancji, określonej w lit. b), z wyjątkiem kwarantanny w gospodarstwie pochodzenia;

b) ewentualnego udzielenia dalszych gwarancji, o których decyzja zostanie podjęta zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

2. Państwa Członkowskie przeprowadzające szczepienia i dopuszczające zaszczepione zwierzęta na swoje terytorium mogą uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium zwierząt z gatunku bydła od następujących warunków:

a) w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego spełniającego takie same kryteria:

(i) udzielenia gwarancji, że bydło hodowlane lub użytkowe, mające więcej niż cztery miesiące było szczepione nie wcześniej niż 15 dni i nie później niż cztery miesiące przed załadunkiem, przeciwko typom A, O i C wirusa pryszczycy, przy użyciu inaktywowanej szczepionki, zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwy organ kraju wywozu;

(ii) udzielenia gwarancji, że bydło przeznaczone do uboju, mające więcej niż cztery miesiące zostało zaszczepione nie wcześniej niż 15 dni i nie później niż cztery miesiące przed załadunkiem przeciwko typom A, O i C wirusa pryszczycy, przy użyciu inaktywowanej szczepionki, zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwe władze kraju wywozu. Jednakże w przypadku bydła szczepionego powtórnie w Państwach Członkowskich, w których takie zwierzęta są szczepione corocznie oraz w których są one systematycznie ubijane, jeśli zostaną zarażone pryszczycą, okres ważności szczepienia zostaje przedłużony do 12 miesięcy;

b) w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które było wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat, które nie przeprowadza szczepień oraz które nie dopuszcza zaszczepionych zwierząt na swoje terytorium, udzielenia gwarancji, że zwierzęta nie zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy, jednakże z zastrzeżeniem zwierząt prawdopodobnie zaszczepionych przeciwko pryszczycy przed ich wprowadzeniem do stada, do którego są wysyłane.

3. Państwa Członkowskie określone w ust. 1 mogą też, przestrzegając ogólnych postanowień Traktatu, uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium trzody chlewnej hodowlanej lub użytkowej, od przedstawienia ujemnego wyniku testu na wykrycie obecności przeciwciał choroby pęcherzykowej świń, wykonanego nie później niż 30 dni przed wysyłką.
4. W przypadku, gdy testy wymienione w niniejszym artykule są wykonywane w gospodarstwie, zwierzęta przeznaczone do wysyłki do momentu ich wysłania muszą zostać odizolowane od innych zwierząt.

Do celów niniejszego artykułu Państwo Członkowskie jest nadal uważane za wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat, nawet jeśli wystąpiła ograniczona liczba przypadków choroby na części jego terytorium pod warunkiem, że takie przypadki zachorowań zostały wyeliminowane w okresie krótszym niż trzy miesiące.

Co trzy lata, a po raz pierwszy trzy lata od daty określonej w art. 3 ust. 1, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, dokonuje przeglądu przepisów niniejszego artykułu. Przegląd taki przeprowadza się na podstawie sprawozdania Komisji, któremu towarzyszą, jeśli to konieczne, wnioski.”

5. Art. 4c otrzymuje oznaczenie art. 4b.
6. W art. 5 zdanie pierwsze wyrażenie „określone w art. 3 ust. 3) lit. a) i ust. 6 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 4a ust. 2”.
7. W art. 7 ust. 1:
  - pkt A lit. a) wyrażenie „na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub ust. 6 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „na zasadzie odstępstwa od art. 4a ust. 2”.
  - pkt B lit a) wyrażenie „na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „na zasadzie odstępstwa od art. 4a ust. 2”.

Artykuł 2

W art. 12 dyrektywy 72/461/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże aby umożliwić Irlandii oraz Zjednoczonemu Królestwu zastąpienie , w odniesieniu do Irlandii Północnej, zasad ogólnych dotyczących pryszczycy, ustanowionych w niniejszej dyrektywie szczególnymi uzgodnieniami, które odnoszą się do nich na mocy art. 13, dwa zainteresowane Państwa Członkowskie wprowadzają w życie niezbędne środki, do których zastosują się nie później niż do dnia 30 września 1985 r.”

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1984 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Jednakże Irlandia i Zjednoczone Królestwo, w odniesieniu do Irlandii Północnej, mają czas do dnia 30 września 1985 r., aby wykonać niniejszą dyrektywę. Do tego czasu mogą, przestrzegając ogólnych postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, utrzymać przepisy krajowe związane z ochroną przeciwko pryszczycy w zakresie przywozu na ich terytorium bydła przeznaczonego do hodowli, opasu i uboju,.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1984 r.

W imieniu Rady

A. DEASY

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 20 grudnia 1985 r.

wprowadzająca dostosowania techniczne, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, do dyrektyw 64/432/EWG, 64/433/EWG, 77/99/EWG, 77/504/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnoszących się do dziedziny weterynarii

(85/586/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

aby uwzględnić przystąpienie Hiszpanii i Portugalii, należy uzupełnić wykazy laboratoriów sporządzonych zgodnie z przepisami wspólnotowymi, tj. dyrektywą Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 85/320/EWG², oraz dyrektywą 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń³, ostatnio zmienioną dyrektywą 84/645/EWG⁴;

wskazane jest dostosowanie świadectw wspólnotowych obejmujących handel bydłem i świniami oraz znaków zdrowotnych świeżego mięsa i produktów mięsnych; dostosowanie to dotyczy dyrektywy 64/432/EWG, dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁵, ostatnio zmienionej dyrektywą 85/325/EWG⁶, oraz dyrektywy 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁷, ostatnio zmienioną dyrektywą 85/328/EWG⁸;

dyrektywa Rady 75/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła⁹, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia Grecji¹⁰, powinna zostać zmieniona w celu uwzględnienia odstępstwa przyznanego Portugalii w art. 343 Aktu

¹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

² Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 36.

³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

⁴ Dz.U. nr 339 z 27.12.1984, str. 33.

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 47.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁸ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 50.

⁹ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

¹⁰ Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 17.

Przystąpienia z 1985 r.;

środki kontroli, które Portugalia i Hiszpania będą zobowiązane stosować celem zwalczania klasycznego pomoru świń należy ustanowić zgodnie z procedurą Wspólnoty; dyrektywa Rady 80/1095/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. ustanawiająca warunki mające na celu ustanowienie i utrzymanie terytorium Wspólnoty wolnym od klasycznego pomoru świń¹¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/47/EWG¹², powinna być dostosowana w tym celu;

pojęcie „region”, określone w dyrektywie 64/432/EWG, należy poszerzyć w celu uwzględnienia przystąpienia Hiszpanii i Portugalii;

na mocy art. 2 ust. 3 Aktu Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, instytucje Wspólnoty mogą przyjąć przed przystąpieniem środki określone w art. 396 Aktu Przystąpienia, pod warunkiem i w dniu wejścia w życie tego Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 lit. o) dodaje się tiret w brzmieniu:
  - „- Hiszpania: Provincia,
  - Portugalia: ląd stały, distrito, i inne części terytorium portugalskiego: região autónoma”.
2. W załączniku B, w pkt. 12 dodaje się następujące litery:
  - „k) Hiszpania – Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Granada,
  - l) Portugalia – Laboratório Nacional de Investigação Veterinária – Lisboa”
3. W załączniku C, w pkt. A.9 dodaje się następujące litery:
  - „k) Hiszpania – Centro Nacional de Brucelosis de Murcia,
  - l) Portugalia – Laboratorio Nacional de Investigação Veterinária – Lisboa”.
4. W załączniku F, przypis 4 do wzoru I uzupełnia się jak następuje:
  - „Hiszpania: Inspector Veterinario;
  - Portugalia: Inspector veterinário”.
5. W załączniku F, przypis 5 do wzoru II uzupełnia się jak następuje:

---

¹¹ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

¹² Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

- „w Hiszpanii: Inspector Veterinario;
w Portugalii: Inspector veterinário”.
6. W załączniku F, przypis 4 do wzoru III uzupełnia się jak następuje:
„w Hiszpanii: Inspector Veterinario;
w Portugalii: Inspector veterinário”.
7. W załączniku F, przypis 5 do wzoru IV uzupełnia się jak następuje:
„w Hiszpanii: Inspector Veterinario;
w Portugalii: Inspector veterinário”.
8. W załączniku G, w pkt. A.2 dodaje się następujące litery:
„j) Hiszpania –Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Barcelona,,
k) Portugalia – Laboratório Nacional de Investigação Veterinária – Lisboa”.

Artykuł 2

W załączniku I rozdział X.49 lit. a) tiret pierwsze dyrektywy 64/433/EWG niniejszym uzupełnia się jak następuje:

„- ESP – P”.

Artykuł 3

W załączniku A rozdział VII pkt 33 lit. a) tiret pierwsze dyrektywy 77/99/EWG po symbolu „E” dodaje się symbole „ESP - P”.

Artykuł 4

Art. 2 dyrektywy 77/504/EWG uzupełnia się następującym akapitem:

„Jednakże Portugalia ma prawo zachować do dnia 31 grudnia 1990 r. ograniczenia przywozowe dotyczące bydła, jak opisano w tiret pierwszym poprzedniego akapitu przypadku, gdy dane rasy nie są umieszczone w wykazie ras zatwierdzonych w Portugalii. Portugalia notyfikuje Komisji i Państwom Członkowskim wykaz zatwierdzonych ras.”

Artykuł 5

W załączniku II do dyrektywy 80/217/EWG wykaz krajowych laboratoriów zajmujących się pomorem świń uzupełnia się jak następuje:

„Hiszpania: Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Barcelona,,

Portugalia – Laboratório Nacional de Investigação Veterinária – Lisboa”.

Artykuł 6

W dyrektywie 80/1095/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Status Portugalii i Hiszpanii zostanie określony zgodnie z taką samą procedurą przed dniem 1 lipca 1986 r. celem określenia właściwych środków kontroli”.

2. W art. 12 ust. 2 dodaje się, co następuje:

„a w przypadku Portugalii i Hiszpanii, przed dniem 1 lipca 1992 r.”

Artykuł 7

Z zastrzeżeniem wejścia w życie Aktu Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, Państwa Członkowskie wprowadzą w życie nie później niż do dnia 1 stycznia 1986 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 3768/85

z dnia 20 grudnia 1985 r.

dostosowujące, w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, niektóre akty prawne w sektorze rolnym w odniesieniu do procedury głosowania Komitetów

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, w szczególności jego art. 396,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

w związku z przystąpieniem Hiszpanii i Portugalii, i na podstawie art. 396 Aktu Przystąpienia niektóre akty rolne powinny być dostosowane z uwzględnieniem liczby głosów, wyrażających, po przystąpieniu, kwalifikowaną większość w odniesieniu do procedur Komitetów Zarządzających i podobnych komitetów ustanowionych w sektorze rolnym;

na podstawie art. 2 ust. 3 Traktatu o Przystąpieniu instytucje Wspólnot mogą przed przystąpieniem przyjąć środki, określone w art. 396 Aktu, przy czym środki takie wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W aktach wymienionych w Załączniku oraz w artykułach tam wskazanych wyrazy „czterdzieści pięć” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”.

2. W art. 26 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1837/80¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1312/85², wyrazy „Opinie przyjmowane będą kwalifikowaną większością głosów” zastępuje się wyrazami „Opinie przyjmowane będą większością pięćdziesięciu czterech głosów”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r., pod warunkiem, że wejdzie w życie Traktat o Przystąpieniu Hiszpanii i Portugalii.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

---

¹ Dz.U. nr L 183 z 16.07.1980, str. 1

² Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 22

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Rozporządzenie Rady (EWG)³ nr 136/66/EWG, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 231/85⁴:
art. 38 ust. 2.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 79/65/EWG⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2143/81⁶:
art. 19 ust. 2.
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 234/68⁷, ostatnio zmienione decyzją Rady z dnia 1 stycznia 1973 r.⁸:
art. 14 ust. 2.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 804/68⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1298/85¹⁰:
art. 30 ust. 2.
5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 805/68¹¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia¹² z 1979 r.:
art. 27 ust. 2.
6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 727/70¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1461/82¹⁴:
art. 30 ust. 2.
7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 729/70¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3509/80¹⁶:

---

³ Dz.U. nr 172 z 30.09.1966, str. 3025/66.

⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1985, str. 12.

⁵ Dz.U. nr 109 z 23.06.1965, str. 1859/65.

⁶ Dz.U. nr L 210 z 30.07.1981, str. 1.

⁷ Dz.U. nr L 55 z 2.03.1968, str. 1.

⁸ Dz.U. nr L 2 z 1.01.1973, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 13.

¹⁰ Dz.U. nr L 137 z 27.05.1985, str. 5.

¹¹ Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 26.

¹² Dz.U. nr L 291 z 19.11.1979, str. 1.

¹³ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 1.

¹⁴ Dz.U. nr L 164 z 14.06.1982, str. 72.

¹⁵ Dz.U. nr L 94 z 28.04.1970, str. 13.

¹⁶ Dz.U. nr L 367 z 31.12.1980, str. 87.

art. 12 ust. 2.

8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1308/70¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1430/82¹⁸;

art. 12 ust. 2.

9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1696/71¹⁹, ostatnio zmienione aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 20 ust. 2.

10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2358/71²⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1581/83²¹

art. 11 ust. 2.

11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72²², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1332/84²³;

art. 33 ust. 2.

12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1728/74²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 8 ust. 3.

13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2727/75²⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1018/84²⁶;

art. 26 ust. 2.

14. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2966/80²⁸.

art. 24 ust. 2.

15. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75²⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3643/81³⁰;

---

¹⁷ Dz.U. nr L 146 z 4.07.1970, str. 1.

¹⁸ Dz.U. nr L 162 z 12.06.1982, str. 27.

¹⁹ Dz.U. nr L 175 z 4.08.1971, str. 1.

²⁰ Dz.U. nr L 246 z 5.11.1971, str. 1.

²¹ Dz.U. nr L 163 z 22.06.1983, str. 23.

²² Dz.U. nr L 118 z 20.05.1972, str. 1.

²³ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1984, str. 1.

²⁴ Dz.U. nr L 182 z 5.07.1974, str. 1.

²⁵ Dz.U. nr L 281 z 1.11.1975, str. 1.

²⁶ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 1.

²⁷ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 1.

²⁸ Dz.U. nr L 307 z 18.11.1980, str. 5.

art. 17 ust. 2.

16. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75³¹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:

art. 17 ust. 2.

17. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1418/76³², ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1025/84³³:

art. 27 ust. 2.

18. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 516/77³⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 988/84³⁵:

art. 20 ust. 2.

19. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1117/78³⁶, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1220/83³⁷:

art. 11 ust. 2.

20. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 337/79³⁸, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 798/85³⁹:

art. 67 ust. 2.

21. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81⁴⁰, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1482/85⁴¹:

art. 41 ust. 2.

---

²⁹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1955, str. 49.

³⁰ Dz.U. nr L 364 z 19.12.1981, str. 1.

³¹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 77.

³² Dz.U. nr L 166 z 25.06.1976, str. 1.

³³ Dz.U. nr L 107 z 19.04.1984, str. 13.

³⁴ Dz.U. nr L 73 z 21.03.1977, str. 1.

³⁵ Dz.U. nr L 103 z 16.04.1984, str. 11.

³⁶ Dz.U. nr L 142 z 30.05.1978, str. 2.

³⁷ Dz.U. nr L 132 z 21.05.1983, str. 132.

³⁸ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 1.

³⁹ Dz.U. nr L 89 z 29.03.1985, str. 1.

⁴⁰ Dz.U. nr L 177 z 1.07.1981, str. 4.

⁴¹ Dz.U. nr L 151 z 10.06.1985, str. 1.

22. Decyzja Rady (EWG) nr 77/97⁴², ostatnio zmieniona decyzją (EWG) nr 85/312/EWG⁴³
art. 5 ust. 3.
23. Dyrektywa Rady 64/432/EWG⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/320/EWG⁴⁵:
art. 12 ust. 3,
art. 13 ust. 3.
24. Dyrektywa Rady 64/433/EWG⁴⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/325/EWG⁴⁷:
art. 15 ust. 3,
art. 16 ust. 3.
25. Dyrektywa Rady 66/400/EWG⁴⁸, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 21 ust. 3.
26. Dyrektywa Rady 66/410/EWG⁴⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/38/EWG⁵⁰:
art. 21 ust. 3.
27. Dyrektywa Rady 66/402/EWG⁵¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/561/EWG⁵²:
art. 21 ust. 3.
28. Dyrektywa Rady 66/403/EWG⁵³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/218/EWG⁵⁴:
art. 19 ust. 3.
29. Dyrektywa Rady 66/404/EWG⁵⁵, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 17 ust. 3.

---

⁴² Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 78.

⁴³ Dz.U. nr L 96 z 3.04.1985, str. 32.

⁴⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴⁵ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 36.

⁴⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁴⁷ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 47.

⁴⁸ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2290/66.

⁴⁹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2298/66.

⁵⁰ Dz.U. nr L 16 z 19.01.1985, str. 41.

⁵¹ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2309/66.

⁵² Dz.U. nr L 203 z 23.07.1981, str. 25.

⁵³ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2320/66.

⁵⁴ Dz.U. nr L 104 z 17.04.1984, str. 19.

⁵⁵ Dz.U. nr 125 z 11.07.1966, str. 2326/66.

30. Dyrektywa Rady 68/193/EWG⁵⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/193/EWG⁵⁷:
art. 17 ust. 3.
31. Dyrektywa Rady 69/208/EWG⁵⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/859/EWG⁵⁹:
art. 20 ust. 3.
32. Dyrektywa Rady 70/457/EWG⁶⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG⁶¹:
art. 23 ust. 3.
33. Dyrektywa Rady 70/458/EWG⁶², ostatnio zmieniona dyrektywą 80/1141/EWG:
art. 40 ust. 3.
34. Dyrektywa Rady 70/524/EWG⁶³, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/429/EWG⁶⁴:
art. 23 ust. 3,
art. 24 ust. 3.
35. Dyrektywa Rady 71/118/EWG⁶⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/326/EWG⁶⁶:
art. 12 ust. 3,
art. 12a ust. 3.
36. Dyrektywa Rady 71/161/EWG⁶⁷, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 18 ust. 3.
37. Dyrektywa Rady 72/461/EWG⁶⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/322/EWG⁶⁹:
art. 9 ust. 3.
38. Dyrektywa Rady 74/462/EWG⁷⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/91/EWG⁷¹:

---

⁵⁶ Dz.U. nr L 93 z 9.04.1968, str. 15.

⁵⁷ Dz.U. nr L 148 z 27.05.1982, str. 47.

⁵⁸ Dz.U. nr L 169 z 10.07.1969, str. 3.

⁵⁹ Dz.U. nr L 357 z 18.11.1982, str. 31.

⁶⁰ Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 1.

⁶¹ Dz.U. nr L 341 z 16.12.1980, str. 27.

⁶² Dz.U. nr L 225 z 12.10.1970, str. 7.

⁶³ Dz.U. nr L 207 z 14.12.1970, str. 1.

⁶⁴ Dz.U. nr L 245 z 12.09.1985, str. 1.

⁶⁵ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁶⁶ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 48.

⁶⁷ Dz.U. nr L 87 z 17.04.1971, str. 14.

⁶⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶⁹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 41.

- art. 29 ust. 3,
- art. 30 ust. 3.
39. Dyrektywa Rady 74/63/EWG⁷², ostatnio zmieniona dyrektywą 83/381/EWG⁷³:
art. 9 ust. 3,
art. 10 ust. 3.
40. Dyrektywa Rady 76/895/EWG⁷⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/528/EWG⁷⁵:
art. 7 ust. 3,
art. 8 ust. 3.
41. Dyrektywa Rady 77/93/EWG⁷⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/173/EWG⁷⁷:
art. 16 ust. 3,
art. 17 ust. 3.
42. Dyrektywa Rady 77/96/EWG⁷⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/319/EWG⁷⁹:
art. 9 ust. 3.
43. Dyrektywa Rady 77/99/EWG⁸⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/528/EWG⁸¹:
art. 18 ust. 3,
art. 19 ust. 3.
44. Dyrektywa Rady 77/101/EWG⁸², ostatnio zmieniona dyrektywą 82/937/EWG⁸³:
art. 13 ust. 3.

---

⁷⁰ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷¹ Dz.U. nr L 59 z 5.03.1983, str. 34.

⁷² Dz.U. nr L 38 z 11.02.1974, str. 31.

⁷³ Dz.U. nr L 222 z 28.07.1983, str. 31.

⁷⁴ Dz.U. nr L 340 z 9.12.1976, str. 1.

⁷⁵ Dz.U. nr L 234 z 9.08.1982, str. 1.

⁷⁶ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 20.

⁷⁷ Dz.U. nr L 65 z 6.03.1985, str. 23.

⁷⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

⁷⁹ Dz.U. nr L 167 z 17.06.1984, str. 12.

⁸⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

⁸¹ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 50.

⁸² Dz.U. nr L 32 z 3.02.1977, str. 1.

⁸³ Dz.U. nr L 383 z 21.12.1982, str. 11.

45. Dyrektywa Rady 77/391/EWG⁸⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/400/EWG⁸⁵:
art. 11 ust. 3.
46. Dyrektywa Rady 77/504/EWG⁸⁶, ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 8 ust. 3.
47. Dyrektywa Rady 79/117/EWG⁸⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/298/EWG⁸⁸:
art. 8 ust. 3.
48. Dyrektywa Rady 79/373/EWG⁸⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/957/EWG⁹⁰:
art. 13 ust. 3.
49. Dyrektywa Rady 79/509/EWG⁹¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹²:
art. 5 ust. 3.
50. Dyrektywa Rady 80/877/EWG⁹³, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/477/EWG⁹⁴:
art. 5 ust. 3.
51. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG⁹⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/254/EWG⁹⁶:
art. 6 ust. 3.
52. Dyrektywa Rady 80/1097/EWG⁹⁷, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/255/EWG⁹⁸:
art. 8 ust. 3.
53. Dyrektywa Rady 82/471/EWG⁹⁹, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/433/EWG¹⁰⁰:

---

⁸⁴ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

⁸⁵ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

⁸⁶ Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8.

⁸⁷ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 36.

⁸⁸ Dz.U. nr L 154 z 22.05.1985, str. 48.

⁸⁹ Dz.U. nr L 86 z 6.04.1979, str. 30.

⁹⁰ Dz.U. nr L 386 z 31.12.1982, str. 42.

⁹¹ Dz.U. nr L 133 z 31.05.1979, str. 27.

⁹² Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹³ Dz.U. nr L 250 z 23.09.1980, str. 12.

⁹⁴ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 22.

⁹⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

⁹⁶ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 37.

⁹⁷ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 8.

⁹⁸ Dz.U. nr L 143 z 2.06.1983, str. 39.

⁹⁹ Dz.U. nr L 213 z 21.07.1982, str. 8.

¹⁰⁰ Dz.U. nr L 245 z 14.09.1984, str. 21.

- art. 13 ust. 3,
- art. 14 ust. 3.
54. Dyrektywa Rady 80/215/EWG¹⁰¹, ostatnio zmieniona dyrektywą 85/321/EWG¹⁰²:
art. 8 ust. 3.
55. Dyrektywa Rady 80/217/EWG¹⁰³, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/645/EWG¹⁰⁴:
art. 16 ust. 3,
art. 16a ust. 3.
56. Dyrektywa Rady 80/1095/EWG¹⁰⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/47/EWG¹⁰⁶:
art. 9 ust. 3.
57. Dyrektywa Rady 81/389/EWG¹⁰⁷:
art. 7 ust. 3.
58. Dyrektywa Rady 82/400/EWG¹⁰⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/253/EWG¹⁰⁹:
art. 8 ust. 3.
59. Dyrektywa Rady 82/894/EWG¹¹⁰:
art. 6 ust. 3.
60. Dyrektywa Rady 85/358/EWG¹¹¹:
art. 10 ust. 2,
art. 11 ust. 2.
61. Dyrektywa Rady 85/397/EWG¹¹²:
art. 13 ust. 3,

---

¹⁰¹ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰² Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 39.

¹⁰³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁰⁴ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 33.

¹⁰⁵ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 5.

¹⁰⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20.

¹⁰⁷ Dz.U. nr L 150 z 6.06.1981, str. 1.

¹⁰⁸ Dz.U. nr L 173 z 19.06.1982, str. 18.

¹⁰⁹ Dz.U. nr L 143 z 2.03.1983, str. 36.

¹¹⁰ Dz.U. nr L 378 z 13.12.1982, str. 58.

¹¹¹ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46.

¹¹² Dz.U. nr L 226 z 24.08.1985, str. 13.

art. 14 ust. 3.

62. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 355/77¹¹³, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1247/85¹¹⁴:

art. 22 ust. 2.

63. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78¹¹⁵, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3086/81¹¹⁶:

art. 16 ust. 2.

64. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1362/78¹¹⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1820/83¹¹⁸:

art. 15 ust. 2.

65. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1760/78¹¹⁹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 762/85¹²⁰:

art. 16 ust. 2.

66. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 269/79¹²¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 763/85¹²²:

art. 15 ust. 2.

67. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 270/79¹²³:

art. 14 ust. 2.

---

¹¹³ Dz.U. nr L 51 z 23.02.1977, str. 1.

¹¹⁴ Dz.U. nr L 130 z 16.05.1985, str. 1.

¹¹⁵ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 1.

¹¹⁶ Dz.U. nr L 310 z 30.10.1981, str. 3.

¹¹⁷ Dz.U. nr L 166 z 23.06.1978, str. 11.

¹¹⁸ Dz.U. nr L 180 z 5.07.1983, str. 3.

¹¹⁹ Dz.U. nr L 204 z 28.07.1978, str. 1.

¹²⁰ Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 1.

¹²¹ Dz.U. nr L 38 z 14.02.1979, str. 1.

¹²² Dz.U. nr L 86 z 27.03.1985, str. 2.

¹²³ Dz.U. nr L 38 z 2.02.1979, str. 6.

68. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 357/79¹²⁴, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3719/81¹²⁵;
art. 8 ust. 2.
69. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 458/80¹²⁶;
art. 12 ust. 2.
70. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹²⁷, ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1932/84¹²⁸;
art. 25 ust. 2.
71. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1938/81¹²⁹;
art. 15 ust. 2.
72. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1941/81¹³⁰;
art. 13 ust. 2.
73. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1942/81¹³¹;
art. 17 ust. 2.
74. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1943/81¹³²;
art. 13 ust. 2.
75. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1975/82¹³³;
art. 21 ust. 2.
76. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/84¹³⁴;
art. 12 ust. 2.

---

¹²⁴ Dz.U. nr L 54 z 5.03.1979, str. 124.

¹²⁵ Dz.U. nr L 373 z 29.12.1981, str. 5.

¹²⁶ Dz.U. nr L 57 z 29.02.1980, str. 27.

¹²⁷ Dz.U. nr L 180 z 14.07.1980, str. 1.

¹²⁸ Dz.U. nr L 180 z 7.07.1984, str. 1.

¹²⁹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 1.

¹³⁰ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 13.

¹³¹ Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 17.

¹³² Dz.U. nr L 197 z 20.07.1981, str. 23.

¹³³ Dz.U. nr L 214 z 22.07.1982, str. 1.

¹³⁴ Dz.U. nr L 142 z 29.05.1984, str. 3.

77. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85¹³⁵:
art. 25 ust. 2.
78. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 895/85¹³⁶:
art. 9 ust. 2.
79. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80¹³⁷, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 3 ust. 2.
80. Dyrektywa Rady 80/1096/EWG¹³⁸, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 797/85:
art. 18 ust. 2.
81. Dyrektywa Rady 72/280/EWG¹³⁹, ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 1979 r.:
art. 7 ust. 2.
82. Dyrektywa Rady 73/132/EWG¹⁴⁰, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/488/EWG¹⁴¹:
art. 9 ust. 2.
83. Dyrektywa Rady 76/625/EWG¹⁴², ostatnio zmieniona dyrektywą 81/1015/EWG¹⁴³:
art. 9 ust. 2.
84. Dyrektywa Rady 76/630/EWG¹⁴⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 79/920/EWG¹⁴⁵:
art. 11 ust. 2.
85. Dyrektywa Rady 82/177/EWG¹⁴⁶:
art. 9 ust. 2.

---

¹³⁵ Dz.U. nr L 93 z 30.03.1985, str. 1.

¹³⁶ Dz.U. nr L 97 z 4.04.1985, str. 2.

¹³⁷ Dz.U. nr L 170 z 3.08.1970, str. 2.

¹³⁸ Dz.U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 2.

¹³⁹ Dz.U. nr L 179 z 7.06.1972, str. 2.

¹⁴⁰ Dz.U. nr L 153 z 7.06.1973, str. 25.

¹⁴¹ Dz.U. nr L 189 z 11.07.1981, str. 46.

¹⁴² Dz.U. nr L 218 z 11.08.1976, str. 19.

¹⁴³ Dz.U. nr L 367 z 23.12.1981, str. 31.

¹⁴⁴ Dz.U. nr L 223 z 16.08.1976, str. 4.

¹⁴⁵ Dz.U. nr L 281 z 10.11.1979, str. 4.

¹⁴⁶ Dz.U. nr L 81 z 27.03.1982, str. 35.

DECYZJA RADY

z dnia 7 kwietnia 1987 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do klasycznego pomoru świń

(87/231/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowia zwierząt wpływających na handel wewnętrzny Wspólnoty bydłem i trzodą chlewną⁴, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85⁵, podaje definicje warunków, jakie muszą być spełnione odnośnie do klasycznego pomoru świń przez żywe świnię przeznaczone do handlu wewnętrznego Wspólnoty;

Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnętrzny Wspólnoty świeżym mięsem⁶, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi dyrektywą 87/64/EWG⁷, podaje definicje zabezpieczeń, które muszą być spełnione w odniesieniu do klasycznego pomoru świń przez świeże mięso wieprzowe przeznaczone do handlu wewnętrznego Wspólnoty;

w wyniku krajowych programów likwidacji klasycznego pomoru świń, wprowadzonych w ramach działań Wspólnoty, niektóre Państwa Członkowskie całkowicie zlikwidowały tę chorobę i mogą ubiegać się o oficjalny status wolnych od klasycznego pomoru świń, a zatem należy stworzyć im możliwość utrzymania osiągniętego statusu i zapobieżenie powtórnemu pojawieniu się choroby na ich terytoriach przez wzmocnienie zabezpieczeń przez nie stosowanych wobec odnośnych produktów, ze względu na niekorzystne skutki tej choroby dla produktywności ich stad świń, oraz na zarobki osób pracujących w tym sektorze;

---

¹ Dz.U. WE nr C 295, z 21.11.1986, str. 8.

² Dz.U. WE nr C 76, z 23.03.1987.

³ Dz.U. WE nr C 83, z 30.03.1987, str. 3.

⁴ Dz.U. WE nr 121, z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. WE nr L 362, z 31.12.1985, str. 8.

⁶ Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. WE nr L 34, z 5.02.1987, str. 52.

zastosowanie niniejszych przepisów jest ograniczone w oczekiwaniu na decyzję Rady w sprawie środków zwalczania klasycznego pomoru świń,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Pierwsze zdanie art. 4b ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Państwa Członkowskie oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń nie mogą odmawiać prawa wwozu na swoje terytorium świń z:”

2. Art. 4b ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Artykuł niniejszy obowiązuje do 31 grudnia 1988 r.”

3. Skreśla art. 4b ust. 3.

4. Pkt F art. 7 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„F. W przypadku świń przeznaczonych do rozrodu lub pozyskiwania produktów zwierzęcych, niezależnie od art. 3 ust. 4 i do 31 grudnia 1988 r., te zwierzęta, które zostały zaszczepione przeciw klasycznemu pomorowi świń. Zwierzęta takie muszą być specjalnie oznakowane i być przeznaczone do dostawy do gospodarstw, gdzie zwierzęta podlegają systematycznemu szczepieniu przeciw klasycznemu pomorowi świń.”

Artykuł 2

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 13a ust. 1, pierwsze zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„1. „Państwa Członkowskie oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń nie mogą odmawiać prawa wwozu na swoje terytorium świeżego mięsa wieprzowego z innego państwa członkowskiego, jeżeli mięsa takie zostało uzyskane z:”

2. W art. 13a ust. 1 pkt i), wyrazy „Art. 4c ust. 1” zastępuje się wyrazami „Art. 4b ust. 1”.

3. W art. 13a ust. 3, w akapicie pierwszym i drugim, datę „31 grudnia 1987 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 1988 r.”.

Artykuł 3

Do 1 listopada 1987 r., Rada działając kwalifikowaną większością, na wniosek Komisji, podejmie decyzję w sprawie przedłużeń, przewidzianych w art. 4b i art. 7 ust. 1 pkt F) dyrektywy 64/432/EWG i art. 13a dyrektywy 72/461/EWG.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne dla osiągnięcia zgodności z niniejszą decyzją nie później niż 31 grudnia 1987 r. i niezwłocznie poinformują o tym Komisję.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 7 kwietnia 1987 r.

W imieniu Komisji
Ph. MAYSTADT
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 września 1987 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń

(87/489/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając decyzję Rady 87/231/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. zmieniającą, w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń, dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG¹, w szczególności jej art. 3,

uwzględniając wniosek Komisji²,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego³,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 2 decyzji 87/230/EWG⁵, Rada w szczególności zadecyduje o niezbędnych środkach, które muszą być wdrożone przez Państwa Członkowskie w celu zwalczania klasycznego pomoru świń wewnątrz Wspólnoty; takie środki mogą znajdować odbicie w przepisach Wspólnoty przyjętych dotychczas w odniesieniu do problemów w zakresie polityki zdrowia zwierząt w handlu zwierzętami i mięsem; aby zapewnić efektywność środków, przepisy wyżej wymienionych aktów zostały stosownie zmienione;

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁶ określa warunki, które muszą zostać spełnione w odniesieniu do pomoru świń w handlu wewnątrzspółnotowym;

dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁷ określa warunki, które muszą zostać spełnione w odniesieniu do klasycznego pomoru świń przez świeże mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

---

¹ Dz.U. nr L 99 z 11.04.1987, str. 18.

² Dz.U. nr C 295 z 21.11.1986, str. 5.

³ Dz.U. nr C 76 z 23.03.1987, str. 169.

⁴ Dz.U. nr C 83 z 30.03.1987, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 99 z 11.04.1987, str. 16.

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

jako rezultat krajowych programów zwalczania klasycznego pomoru świń włączonych w ramy środków wspólnotowych, niektóre Państwa Członkowskie całkowicie zwalczyły tę chorobę i mogą oświadczyć, że są oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń i dlatego powinny otrzymać możliwość utrzymania osiągniętego statusu i zabezpieczenia przed ponownym pojawieniem się tej choroby na ich terytorium przez wzmocnienie zabezpieczeń w zakresie handlu wymienionymi produktami, w świetle negatywnego wpływu tej choroby na produktywność stad trzody chlewnej i na dochód osób zatrudnionych w tym sektorze,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 lit. p) myślnik drugi i lit. q) akapit drugi na końcu dodaje się wyrazy: „przez przynajmniej 12 poprzednich miesięcy”.
2. W art. 4b ust. 1 lit. c), wiersz czwarty i piąty, wyrazy „stanowiąc jednomyślnie”, zastępuje się wyrazami „stanowiąc kwalifikowaną większością głosów”.
3. W art. 4b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejszy artykuł stosuje się do dnia 31 grudnia 1991 r. Komisja przedstawi Radzie najpóźniej do dnia 1 lipca 1991 r. sprawozdanie o rozwoju sytuacji, w szczególności w zakresie handlu, wraz z odpowiednimi wnioskami dotyczącymi klasycznego pomoru świń.

W odniesieniu do tych wniosków Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów najpóźniej do dnia 31 grudnia 1991 r.”

4. W art. 7 ust. 1:
  - w lit. f) datę „dnia 31 grudnia 1988 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1991 r.”,
  - w lit. g) odniesienie do art. 3 ust. 3 lit. e) zastępuje się odniesieniem do art. 3 ust. 3 lit. d).

Artykuł 2

W art. 13a dyrektywy 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- w ust. 1. akapit drugi wers trzeci wyrazy „w rzeźniach, w których szczepione świnię” zastępuje się wyrazami „w rzeźniach, w których świnię były szczepione w poprzednich 12 miesiącach”,
- w ust. 2 wyrazy „stanowiąc jednomyślnie” zastępuje się wyrazami „stanowiąc kwalifikowaną większością głosów”,

- w ust. 3 akapit pierwszy i trzeci datę „31 grudnia 1988 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 1991 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1988 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 września 1987 r.

W imieniu Rady

L. TØRNÆS

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z 26 czerwca 1990

wnosząca poprawki do Dyrektywy 85/511/EWG wprowadzającej Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy, Dyrektywy 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel bydłem i trzodą chlewną w ramach Wspólnoty oraz Dyrektywy 72/462/EWG w sprawie problemów kontroli zdrowotnych i weterynaryjnych towarzyszących importowi bydła i trzody chlewnej oraz świeżego mięsa i produktów mięsnych z krajów trzecich

(90/423/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a zwłaszcza jego Artykuł 43;

uwzględniając propozycję Komisji ¹;

uwzględniając stanowisko Parlamentu Europejskiego ²;

uwzględniając stanowisko Komitetu Ekonomiczno - Społecznego ³;

zważywszy, że Dyrektywa 85/511/EWG ⁴ wprowadziła Wspólnotowe środki kontroli pryszczycy;

zważywszy, że ze względu na realizację zasad jednolitego rynku przed 1 stycznia 1983, konieczna jest zmiana środków dotychczas podjętych na szczeblu Wspólnotowym w celu kontroli pryszczycy na całym obszarze Wspólnot; zważywszy, że istotna jest realizacja jednolitej polityki w całej Wspólnocie;

zważywszy, że badania Komisji dotyczące kontroli pryszczycy wykazały, że przyjęcie praktyki nie szczepienia w całej Wspólnocie byłoby bardziej wskazane niż polityki szczepień;

zważywszy, że wywnioskowano, iż przy manipulacji wirusem w laboratoriach istnieje ryzyko jego przedostania się na podatne zwierzęta miejscowe i użycia szczepionek w sytuacji braku zapewnienia ich bezpieczeństwa przez procedury unieszkodliwienia;

zważywszy, że badania Komisji dotyczące przyszłej polityki szczepień jasno wykazały, że oficjalne wycofywanie szczepionki przeciwko chorobie powinno rozpoczynać się w wyznaczonym dniu, oraz że powinna mu towarzyszyć polityka ogólnego uboju i niszczenia (likwidacji) zarażonych zwierząt;

---

¹ Dz. U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 84

² Dz. U. nr C 113 z 07.05.1990, str. 179

³ Dz. U. nr C 62 z 12.03.1990, str. 44

⁴ Dz. U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11

zważywszy, że Decyzja Komisji 88/379/EWG z 12 lipca 1988 koordynująca zasady sformułowane przez Państwa Członkowskie przy zastosowaniu zapisu Artykułu 6 Dyrektywy Rady 85/511/EWG⁵ przedstawiła minimalny zbiór zasad do zastosowania przez wszystkie Państwa Członkowskie przyznając wyłączenie zakażonego gospodarstwa z ogólnego uboju;

zważywszy, że w sytuacjach krańcowych, kiedy choroba zakaźna zagraża rozprzestrzenieniem się, może okazać się konieczne odwołanie się do nagłych szczepień; zważywszy, że niezbędne jest określenie warunków, w jakich szczepienie może być prowadzone; zważywszy, że przyjęcie jednolitej polityki Wspólnotowej w walce przeciwko pryszczycy obejmuje dostosowanie do zasad regulujących handel żywymi zwierzętami w ramach Wspólnoty oraz import żywych zwierząt i niektórych produktów zwierzęcych z krajów trzecich;

zważywszy, że pomoc finansowa Państwom Członkowskim dotycząca uboju, niszczenia i innych krytycznych działań powinna zostać regulowana oddzielnymi środkami,

zważywszy, że funkcjonowanie nowych środków musi znajdować się pod kontrolą Komisji, którą składa doroczny raport Radzie z ich realizacji,

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa 85/511/EWG jest zmieniona jak następuje:

1. Artykuł 1 jest zastąpiony przez:

„Artykuł 1

Niniejsza Dyrektywa określa środki kontroli Wspólnoty stosowane w obliczu wybuchu pryszczycy, bez względu na rodzaj wirusa”

2. W Artykule 5:

a) w punkcie 2, „(a) na terenie Państw Członkowskich lub regionów, gdzie szczepienie jest zabronione” oraz cały punkt (b) są usunięte;

b) w punkcie 3 „nie stosują się” jest zastąpione przez „nie muszą być stosowane”.

3. W Artykule 6:

a) w pierwszym podparagrafie paragrafu 1, „Artykuł 5(2)(a), pierwszy i drugi akapit oraz punkt (2)(b)(i)” jest zastąpione przez „Artykuł 5(2), pierwszy i drugi akapit”;

b) w drugim podparagrafie paragrafu 1, „(a)” jest usunięte;

c) paragraf 2 jest zastąpiony przez: „punkt 2”. Powołując się na treść paragrafu 1, Państwa Członkowskie stosują środki określone w Decyzji Komisji 88/397/EWG⁶.

---

⁵ Dz. U. nr L 189 z 20.07.1988, str. 25

⁶ Dz. U. nr L 189 z 20.07.1988, str.25

4. W Artykule 9:

a) ostatnie zdanie paragrafu I jest zastąpione przez:

„Ustanowienie stref musi uwzględniać granice naturalne, udogodnienia dla nadzoru oraz postęp technologiczny, który umożliwia przewidzieć możliwość rozproszenia wirusa w powietrzu i innych ośrodkach i, jeśli zajdzie potrzeba, musi być analizowane z uwzględnieniem tych czynników.”

b) w paragrafie 2(a), pierwszy akapit jest zastąpiony przez dwa następujące akapity:

- sporządzenie spisu wszystkich gospodarstw z gatunkami zwierząt podatnych,
- gospodarstwa objęte takim spisem muszą okresowo poddawać się kontroli weterynaryjnej,

5. W Artykule 11 (1), pierwszy i drugi akapit, „Załącznik” i „Załącznik I” są zastąpione każdorazowo przez „Załącznik B”.

6. Artykuł 13 jest zastąpiony następującym:

„*Artykuł 13*”

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- używanie szczepionek przeciwko pryszczycy jest zabronione,
- manipulacja wirusem pryszczycy dla celów badawczych, diagnozy i/lub produkcji szczepionek jest prowadzona tylko przez uprawnione przedsiębiorstwa i laboratoria wymienione w Załączniku A i B,
- przechowywanie, dostarczanie, dystrybucja i sprzedaż szczepionek przeciwko pryszczycy na obszarze Wspólnoty jest prowadzone pod oficjalną kontrolę,
- przedsiębiorstwa i laboratoria, o których mówi drugi akapit otrzymują uprawnienia tylko wtedy, gdy spełniają minimalne normy zalecane przez FAO dla laboratoriów pracujących z wirusami pryszczycy *in vitro* oraz *in vivo*.

2. Eksperti weterynaryjni z Komisji, we współpracy z właściwymi organami Państw Członkowskich przeprowadzają kontrole na miejscu w celu upewnienia się, czy systemy bezpieczeństwa stosowane w przedsiębiorstwach i laboratoriach, o których mowa w Załącznikach A i B są zgodne z minimalnymi normami FAO.

Komisja przeprowadza kontrole przynajmniej raz w roku, pierwsza z nich ma się odbyć przed 1 stycznia 1992, i przedkłada, również przed tą datą, wstępny raport do Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Lista przedsiębiorstw i laboratoriów w Załącznikach A i B może zostać przez Komisję zweryfikowana w świetle tych kontroli, zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 17, do 31 grudnia 1991. Lista będzie regularnie uaktualniana zgodnie z tą samą procedurą.

Zgodnie z tą samą procedurą może zostać podjęta decyzja o przyjęciu jednolitego kodu ułatwiającego kontakt systemom bezpieczeństwa stosowanym w przedsiębiorstwach i laboratoriach wymienionych w Załącznikach A i B.

3. Pomimo postanowień paragrafu 1 dotyczącego użycia szczepionki przeciwko pryszczycy, może zostać podjęta decyzja, jeżeli obecność pryszczycy zostanie potwierdzona i okaże się, że choroba grozi rozprzestrzenieniem się, o wprowadzeniu interwencyjnego szczepienia przy

użyciu procedur technicznych gwarantujących całkowitą odporność zwierząt. W takim przypadku, podejmowane środki powinny obejmować:

- geograficzny zasięg obszaru, na którym przeprowadzone zostanie interwencyjne szczepienie,
- gatunki i wiek szczepionych zwierząt, - czas trwania akcji szczepienia,
- szczegółowe miejsce pobytu szczepionych zwierząt i ich produktów,
- specjalna identyfikacja oraz specjalna rejestracja szczepionych zwierząt,
- inne sprawy typowe dla sytuacji interwencyjnej.

Decyzja o wprowadzeniu szczepień krytycznych jest podejmowana przez Komisję we współpracy z danym Państwem Członkowskim, działającym zgodnie z procedurą o której mowa w Artykule 16. Decyzja ta odnosi się zwłaszcza do stopnia koncentracji zwierząt w pewnych regionach i potrzeby ochrony specjalnych stad.

Jednakże, abstrahując od zapisu pierwszego podparagrafu, decyzja o wprowadzeniu krytycznych szczepień w obliczu wybuchu choroby może zostać podjęta przez odpowiednie Państwo Członkowskie po uprzednim powiadomieniu Komisji, przy założeniu, że nie są zagrożone podstawowe interesy Wspólnoty. Decyzja ta jest niezwłocznie analizowana przez Stały Komitet Weterynaryjny zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 16.

7. Artykuł 14 jest zastąpiony przez następujący:

„Artykuł 14”

1. W trakcie tworzenia Wspólnotowych rezerw szczepionki przeciwko pryszczycy, Państwa Członkowskie są upoważnione do utrzymywania rezerw antygenów w jednym z przedsiębiorstw, o których mówią Załączniki.

W tym celu zawierane są kontrakty pomiędzy Komisją i przedstawicielami przedsiębiorstw wyznaczonymi przez Państwa Członkowskie; kontrakty określą w szczególności niezbędną ilość dawek antygeny, uwzględniając wymagania oceniane w kontekście planów, o których mowa w Artykule 5(1) Dyrektywy 90/423/EWG⁷, maksymalnie dla 10 rodzajów serotypów.

Po okresie przejściowym, Państwa Członkowskie zostają upoważnione do utrzymywania, pod nadzorem Wspólnoty, przedsiębiorstw zajmujących się pakowaniem i przechowywaniem gotowych do użycia szczepionek do krytycznych szczepień.

2. Przed 1 kwietnia 1991, Rada działając kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji wyznacza wyspecjalizowany instytut do kontroli szczepień i systemów odpornościowych oraz określa jego uprawnienia.

---

⁷ Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13

3. Przed 1 kwietnia 1991, Komisja przedkłada Radzie raport oraz, gdzie to możliwe, propozycje zasad związanych z pakowaniem, produkcją, dystrybucją i stanem asortymentu szczepionek przeciwko pryszczycy we Wspólnocie, łącznie z propozycjami utworzenia przynajmniej dwóch Wspólnotowych rezerw szczepionki przeciwko pryszczycy.

8. Artykuł 15 wykreślony.

9. Artykuł 18 jest zastąpiony następującym:

Artykuł 18

Na podstawie raportu Komisji na temat doświadczeń ze stosowania niniejszej Dyrektywy, któremu towarzyszą propozycje, Rada dokonuje przeglądu sytuacji w ciągu dwóch lat od chwili przyjęcia Dyrektywy 90/423/EWG⁸.

10. Dyrektywa zostaje uzupełniona o Załącznik A, znajdujący się w Załączniku do niniejszej Dyrektywy. Obecny Załącznik, zatytułowany „Krajowe laboratoria zajmujące się pryszczycą” zostaje przekształcony w Załącznik B.

Artykuł 2

Artykuł 4a Dyrektywy 64/432/EWG⁹, z ostatnimi poprawkami wniesionymi w Dyrektywie 89/662/EWG¹⁰, jest poprawiony jak następuje:

1. W pierwszym podparagrafie, w punkcie 1:

i) w wierszu 3: „... które nie prowadziły szczepień przez okres przynajmniej 12 miesięcy i ... “,

ii) B jest zastąpione jak następuje:

„B. gdy zwierze przybyło z Państwa Członkowskiego, które w ciągu ostatnich 12 miesięcy prowadziło profilaktyczne szczepienie lub odwoływało się, w wyjątkowych sytuacjach, do szczepienia interwencyjne na swoim obszarze”;

iii) następujący podpunkt jest dodany na końcu punktu B i na końcu pierwszego podparagrafu punktu 2:

„W takim przypadku, wcześniej wspomniane gwarancje mogą być wymagane przez okres 12 miesięcy po zakończeniu szczepień krytycznych.”

2. W pierwszym punkcie, w punkcie 2, słowa, wprowadzenia są zastąpione następującymi:

„2 Państwa Członkowskie odwołujące się, w sytuacjach wyjątkowych, do szczepień krytycznych na całości swojego obszaru i dopuszczające szczepione zwierzęta na swoim obszarze wprowadzają na swoje terytorium bydło z uwzględnieniem

⁸ Dz. U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13

⁹ Dz. U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64

¹⁰ Dz. U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13

następujących uwarunkowań;”

3. Poniższy podpunkt jest umieszczony przed ostatnim podpunktem:

Jeżeli Państwo Członkowskie uzyskało zezwolenie, zgodnie z Artykułem 13(3) Dyrektywy 85/511/EWG¹¹, z ostatnimi poprawkami wniesionymi przez Dyrektywę 90/423/EWG¹², na odwołanie się do szczepienia interwencyjnego na ograniczonej części swojego obszaru, status pozostałej części nie jest naruszony pod warunkiem, że środki unieruchamiające szczepione zwierzęta są skuteczne przez okres 12 miesięcy od zakończenia szczepień.

Artykuł 3

Dyrektywa 72/462/EWG¹³ z ostatnimi poprawkami wniesionymi w Dyrektywie 89/662/EWG¹⁴, jest poprawiona następująco:

1. Artykuł 6 jest zastąpiony następującym:

„Artykuł 6

1. Bez względu na treść Artykułu 3(1), Państwa Członkowskie nie zezwalają na import zwierząt objętych treścią niniejszej Dyrektywy, jeżeli nie pochodzą one z krajów trzecich:

a) które były wolne od chorób, na które zwierzęta są podatne:

- przez ostatnie 12 miesięcy, w odniesieniu do księgosuszu, zarazy płucnej bydła, choroby niebieskiego języka, afrykańskiego pomoru świń oraz enterowirusowego zapalenia mózgu i rdzenia u świń (choroba cieszyńska i talfańska),
- przez ostatnie sześć miesięcy, w odniesieniu do pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej;

b) w których, przez ostatnie 12 miesięcy, szczepienia przeciwko chorobom, o których mowa w pierwszym akapicie punktu (a), na które zwierzęta te są podatne, nie były prowadzone.

2. Państwa Członkowskie zezwalają na wprowadzenie na ich obszar zwierząt z gatunków podatnych na pryszczycę z obszaru krajów trzecich podlegających następującym uwarunkowaniom:

1. Jeżeli zwierzęta pochodzą z kraju trzeciego, który był wolny od pryszczycy przez przynajmniej dwa lata, który nie prowadził szczepienia przynajmniej przez 12 miesięcy, i który nie wpuszcza na swoje terytorium zwierząt, które były szczepione w ciągu ostatniego roku, wymagana jest gwarancja, że nie były one szczepione przeciwko pryszczycy;

¹¹ Dz. U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11

¹² Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13

¹³ Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28

¹⁴ Dz. U. nr L 395 z 30.12.1989, str 13

2. jeżeli zwierzęta pochodzą z kraju trzeciego, który był wolny od pryszczycy przez przynajmniej dwa lata, który prowadził szczepienia, i który wpuszcza szczepione zwierzęta na swoje terytorium:
  - a) wymagana jest gwarancja, że zwierzęta nie były szczepione przeciwko pryszczycy;
  - b) wymagana jest gwarancja, że w teście na obecność wirusa pryszczycy w zeszkrobinie pobranej z gardła (probang test) było reakuje ujemnie;
  - c) wymagana jest gwarancja, że w teście serologicznym na obecność przeciwciał przeciwko wirusowi pryszczycy zwierzęta zareagowały ujemnie;
  - d) wymagana jest gwarancja, że zwierzęta zostały odizolowane w kraju eksportującym w stacji kwarantanny na okres 14 dni pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W tym powiązaniu, żadne ze zwierząt znajdujące się w stacji kwarantanny nie było szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 21 dni poprzedzających eksport i żadne ze zwierząt, spoza tworzących wysyłaną partię, nie było wprowadzane do stacji kwarantanny w tym samym okresie;
  - e) wymagane jest umieszczenie w stacji kwarantanny na okres 21 dni.
3. Jeżeli zwierzęta pochodzą z kraju trzeciego, który nie był wolny od pryszczycy przynajmniej w ciągu dwóch lat:
  - a) wymagane są gwarancje, o których mówi punkt 2;
  - b) wymagane są dalsze gwarancje, o których decyzje podejmowane są zgodnie z procedurą wymienioną w Artykule 30.

W celu realizacji zapisów tego paragrafu, kraj trzeci może dalej być uważany za wolny od pryszczycy przynajmniej w ciągu dwóch lat, nawet, jeżeli zanotowano pewną liczbę wybuchów choroby na jego obszarze pod warunkiem, że objawy zostały zwalczone w okresie nie przekraczającym trzech miesięcy.

3. Zgodnie z procedurą wymienioną w Artykule 29:

- a) bez względu na zapisy Artykułu 3(1), przyjęta zostaje lista krajów trzecich, którym zezwolono na eksport zwierząt do Wspólnoty, i które spełniają wymagania paragrafu 2;
- b) przyjęta zostaje lista stacji kwarantanny, z których kraje te mogą eksportować zwierzęta na teren Wspólnoty, oraz
- c) podejmowana jest decyzja na temat wszelkich dalszych gwarancji w stosunku do każdego takiego kraju.”

2. Artykuł 14 jest poprawiony na następujący:

1. W paragrafie 2(a) słowa „egzotyczna pryszczycza” są usunięte

2. Dodany jest następujący paragraf:

„3 Bez naruszania Artykułu 3(1):

- a) import świeżego mięsa z krajów trzecich, w których
- pryszczycza (szczepy A,O,C) występuje endemicznie,
  - systematyczny ubój nie jest prowadzony, gdy dochodzi do wybuchu pryszczycy
  - prowadzone są szczepienia,

jest dopuszczony tylko w następujących warunkach:

- i) kraj trzeci lub region w obrębie kraju trzeciego jest zatwierdzany w myśl procedury wymienionej w Artykule 29;
- ii) mięso jest dojrzałe, odkostnione, bez głównych węzłów chłonnych, jego pH jest kontrolowane.

Import podrobów przeznaczonych do spożycia przez ludzi jest ograniczony, uwzględniając opinie naukowe ekspertów. W przypadku podrobów przeznaczonych do produkcji lęków i karmy dla zwierząt możliwe są specjalne uwarunkowania. Te ograniczenia i uwarunkowania są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 29.

b) Import świeżego mięsa z krajów trzecich, w których stosowane są szczepienia przeciwko szczepom SAT lub ASIA 1 pryszczycy jest dopuszczony tylko w następujących warunkach:

- i) kraj trzeci obejmuje regiony, w których szczepienie nie jest dopuszczone i pryszczycza nie wystąpiła w ciągu 12 miesięcy; regiony są zatwierdzone w toku procedury, o której mowa w Artykule 29;
- ii) mięso jest dojrzałe, odkostnione, bez głównych węzłów chłonnych i nie jest importowane w ciągu 3 tygodni po uboju;
- iii) import podrobów z tych krajów nie jest dopuszczony.

c) import świeżego mięsa z krajów trzecich:

- w których stosowane są szczepienia oraz
- które były wolne od pryszczycy przez 12 miesięcy

jest dopuszczone zgodnie z uwarunkowaniami w toku procedury, o której mowa w Artykule 29.

d) import świeżego mięsa z krajów trzecich, w których:

- nie jest prowadzone rutynowe szczepienie, oraz
- nie zagraża pryszczycza

jest dopuszczony w toku procedury, o której mowa w Artykule 29 i zgodnie z zasadami regulującymi handel w ramach Wspólnoty.

Dodatkowe zasady, które mogą mieć zastosowanie dla krajów, o których mowa w punktach (a) i (b) pierwszego podparagrafu są ustalane zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 29.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie, które prowadzą szczepienia profilaktyczne na całości lub części swojego obszaru przeprowadzają szczepienia najpóźniej do 1 stycznia 1992 i nie wpuszczają szczepionych zwierząt na swój obszar, od dnia zakończenia szczepienia.
2. Paragraf 1 obowiązuje od dnia zastosowania decyzji, o których mowa w Artykule 14(3) Dyrektywy 85/511/EWG i Artykułu 23(1) Dyrektywy 90/423/EWG w odniesieniu do zwierząt i produktów zwierzęcych, które są podatne na pryszczycę
3. Jeżeli decyzje, o których mowa w paragrafie 2 nie zostaną przyjęte do 30 czerwca 1991, Komisja zgłosi niezbędne propozycje.

Artykuł 5

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan ostrzegawczy, określający krajowe środki realizowane w przypadku wybuchu pryszczycy.

Plan ten umożliwia dostęp do zakładu, wyposażenia, personelu i innych materiałów niezbędnych w celu szybkiej i skutecznej likwidacji choroby. Musi on precyzyjnie określać wymagania dotyczące szczepionek, które każde Państwo Członkowskie uwzględnia w przypadku powtórzenia szczepienia interwencyjnego.

2. Komisja, zgodnie z procedurą z Artykułu 16 Dyrektywy 85/511/EWG, określi do 31 grudnia 1990 kryteria stosowane przy opracowywaniu planów
3. Plany opracowane w oparciu o kryteria, o których mowa w paragrafie 2, są przedkładane Komisji do 31 grudnia 1991.
4. Komisja przegląda plany w celu stwierdzenia, czy pozwalają na osiągnięcie pożądanego celu i sugeruje danym Państwom Członkowskim wniesienie poprawek służących głównie zapewnieniu zgodności z planami pozostałych Państw Członkowskich
Komisja zatwierdza plany, w razie konieczności z poprawkami, zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 16 Dyrektywy 85/511/EWG.

Plany mogą później zostać poprawione lub uzupełnione zgodnie z tą samą procedurą, uwzględniając rozwój sytuacji.

5. Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w Artykule 6 Dyrektywy 82/894/EWG ustalić, pomimo zapisu w Artykule 3(1) tej Dyrektywy, system wczesnego ostrzegania informujący Komisję i inne Państwa Członkowskie o wybuchu pryszczycy.

Artykuł 6

W celu uwzględnienia możliwych trudności, zwłaszcza w przypadku odwołania się do treści Artykułu 13(3) Dyrektywy 85/511/EWG, które mogą wynikać ze zmian od ustaleń istniejących przed zastosowaniem niniejszej Dyrektywy w jednym lub większej liczbie Państw Członkowskich, do ustaleń powołanych niniejszą Dyrektywą, lub kiedy realizacja planów, o

których mowa w Artykule 5, spowoduje taką konieczność, Komisja może zgodnie z procedurą o której mowa w Artykule 16 Dyrektywy 85/511/EWG przyjąć odpowiednie środki na okres maksimum dwóch lat. Środki powinny być przyjęte, pomimo zapisu Artykułu 4(a) Dyrektywy 64/432/EWG, do 1 stycznia 1991 w odniesieniu do przemieszczania zwierząt nie szczepionych w ciągu ostatnich 12 miesięcy

Artykuł 7

Przed 1 stycznia 1992 Komisja przedłoży raport na temat struktury służb weterynaryjnych we Wspólnocie

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie prawa, regulacje i przepisy administracyjne niezbędne do realizacji zapisów niniejszej Dyrektywy najpóźniej do 1 stycznia 1992. O czym niezwłocznie zawiadamiają Komisję.

Artykuł 9

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, 26 czerwca 1990.

W imieniu Rady
M. O'KENNEDY
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK A”

Państwo Członkowskie	Przedsiębiorstwa	
	Publiczne	Prywatne
Belgia	Uccle	-
Dania	Lindholm	-
Niemcy	-	Cooper
	-	Behringwerke
	-	Bayer
Grecja	Athens	-
Francja	LCRV	Alfort
		Rhône-Merieux
Irlandia	-	-
Włochy	Brescia	-
	Padua	-
	Perugia	-

Luksemburg	-	-
Holandia	Lelystad	-
Portugalia	-	-
Hiszpania	Madryt	Cooper
	-	Hipra
	-	Sabrino
Wielka Brytania	-	Cooper'

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1991

wprowadzająca zmiany do dyrektyw 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG odnośnie niektórych środków dotyczących pomoru świń

(91/687/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych w dziedzinie handlu zwierzętami z rodzajów bydła i trzody chlewnej⁴ we Wspólnocie, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 91/499/EWG⁵, określa w szczególności warunki, jakim powinna odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, trzoda chlewna przeznaczona do handlu we Wspólnocie;

dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. o problemach zdrowotnych mających wpływ na handel świeżym mięsem w obrębie Wspólnoty⁶, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 91/266/EWG⁷, określa warunki, jakim powinno odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, świeże mięso wieprzowe przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty;

dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych mających wpływ na handel produktami na bazie mięsa w obrębie Wspólnoty⁸, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 89/662/EWG⁹, określa w szczególności warunki, jakim powinny odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, produkty na bazie mięsa przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty;

¹ Dz.U. nr C 226, z 3.08.1991, str. 20.

² Dz.U. nr C 326, z 16.12.1991.

³ Opinia wydana w dniu 28 listopada 1991 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 1977/64

⁵ Dz.U. nr L 268, z 24.09.1991, str. 107.

⁶ Dz.U. nr L 302, z 31.12. 1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 134, z 29.05.1991, str. 45.

⁸ Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 4.

⁹ Dz.U. nr L 395, z 30.12.1989, str. 13.

środki wprowadzone w życie w celu wyeliminowania klasycznego pomoru świń stopniowo poprawiły status zdrowia stad trzody chlewnej na terytorium Wspólnoty;

ponieważ jeden z przewidywanych celów, którym było utrzymanie terytorium Wspólnoty wolnym od klasycznego pomoru świń, został osiągnięty na znacznych obszarach, konieczne jest uwzględnienie tej sytuacji i w związku z tym wprowadzenie zmian w dyrektywach 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG;

w tym kontekście, należy zaprzestać rozszerzania typu gwarancji przewidzianych w art. 4b dyrektywy 64/432/EWG i w art. 13a dyrektywy 72/461/EWG i zawiesić środki przewidziane w art. 10 dyrektywy 80/215/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 2:

a) w lit. j) ii), skreśla się wyrażenie „pomór świń”;

b) skreśla się lit. p), q) i r);

2) W art. 3:

a) w ust. 2 lit. b) zdanie wstępne: skreśla się wyrażenie „pomór świń”;

b) w ust. 2 lit. b) i): skreśla się wyrażenie „pomoru świń lub”;

c) w ust. 2 lit. b): skreśla się punkt. ii);

d) w ust. 2 lit. c) ii): skreśla się wyrażenie „pomór świń”;

e) w ust. 4: pierwsze zdanie zastępuje się następującym:

„4. Świnie z gospodarstwa hodowlanego lub dzierzawionego powinny poza tym pochodzić ze stada wolnego od brucelozy”;

3) W art. 4b: datę „31 grudnia 1991r.” zastępuje się datą „1 lipca 1992 r.”;

4) Art. 4b, z mocą od 1 lipca 1992 r.: zastępuje się następująco:

„Artykuł 4b

Poza środkami przewidzianymi przez niniejszą dyrektywę, w sprawie klasycznego pomoru świń, każde Państwo Członkowskie czuwa nad tym, aby świnie wysyłane z jego terytorium do innego Państwa Członkowskiego nie pochodziły z gospodarstwa, ani regionu poddanego ograniczeniom związanym z klasycznym pomorem świń, zgodnie z

dyrektywą Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980, ustanawiającą wspólnotowe środki do walki z klasycznym pomorem świń*.

---

* Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 11.”

- 5) W załączniku F wzór III punkt. V: skreśla się lit. c). lit. „d), e), f) i g)” stają się lit. „c), d), e) i f)”.

Artykuł 2

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) W art. 13a ust. 3 akapit pierwszy: datę „31 grudnia 1991 r.” zastępuje się datą „1 lipca 1992 r.”;
- 2) W art. 3: dodaje się następującą lit. e):

„e) Mięso nie podlega restrykcjom w zakresie zdrowia zwierząt stosownie do przepisów dyrektywy Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. ustanawiającej wspólnotowe środki walki z klasycznym pomorem świń*.

---

* Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 11.”

Artykuł 3

Art. 10 dyrektywy 80/215/EWG skreśla się.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne, konieczne do wdrożenia art. 1 pkt. 3 i do art. 2 pkt. 1 najpóźniej do 1 stycznia 1992 r., a do wdrożenia innych postanowień niniejszej dyrektywy najpóźniej 1 lipca 1992 r., i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

W przypadku wprowadzenia w życie przez Państwa Członkowskie wspomnianych środków, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1991 roku.

W imieniu Rady
P. BUKMAN
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/102/EWG

z dnia 27 listopada 1992 r.

w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego Art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego³ stanowi, że zwierzęta będące przedmiotem handlu wewnątrz wspólnotowego powinny być identyfikowane zgodnie z wymogami zasad wspólnotowych i muszą być rejestrowane w sposób umożliwiający ustalenie ich gospodarstwa pochodzenia lub gospodarstwa tranzytu, punktu lub organizacji spędu oraz, że do dnia 1 stycznia 1993 r. systemy identyfikacji i rejestracji mają być rozszerzone na przemieszczanie zwierząt w obrębie terytorium każdego Państwa Członkowskiego;

art. 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁴ stanowi, że identyfikacji i rejestracji takich zwierząt przewidzianej w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy nr 90/425/EWG dokonuje się, z wyjątkiem zwierząt rzeźnych oraz zarejestrowanych zwierząt z rodziny koniowatych, po przeprowadzeniu wyżej wymienionych kontroli;

zarządzanie niektórymi wspólnotowymi systemami pomocy w dziedzinie rolnictwa wymaga indywidualnej identyfikacji określonych rodzajów zwierząt gospodarskich; w związku z tym system identyfikacji i rejestracji powinien umożliwiać stosowanie oraz kontrolę takich środków;

konieczne jest zatem zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji między Państwami Członkowskimi w celu właściwego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy;

---

¹ Dz.U. nr C 137 z 27.05.1992, str. 7.

² Opinia wydana dnia 19 listopada 1992 r. (dotychczas nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*).

³ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. (ostatnio zmieniony dyrektywą nr 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.).

⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. (zmieniony rozporządzeniem (EWG) nr 91/628 (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.)).

ustanowiono przepisy wspólnotowe w rozporządzeniu Rady (EWG) 1468/81 z dnia 19 maja 1981 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania prawa dotyczącego spraw celnych lub rolnych⁵ oraz dyrektywie Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych⁶;

hodowcy zwierząt powinni prowadzić aktualne rejestry zwierząt znajdujących się w ich gospodarstwach; osoby zajmujące się handlem zwierzętami muszą prowadzić rejestry swojej działalności; rejestry te udostępniane są właściwym władzom na ich żądanie;

w celu umożliwienia szybkiego i dokładnego ustalenia informacji dotyczących przewozu zwierząt, istnieje konieczność identyfikacji zwierząt; forma i treść znaku w odniesieniu do bydła powinna być ustalona na poziomie wspólnotowym; w odniesieniu do trzody chlewnej, owiec i kóz decyzja określająca rodzaj oznakowania powinna być podjęta później, ale do czasu jej podjęcia, należy utrzymać w stosunku do przewozu zwierząt ograniczonego do rynku krajowego, krajowe systemy identyfikacji;

należy ustanowić przepisy umożliwiające zniesienie wymogu znakowania w przypadku zwierząt przewożonych bezpośrednio z gospodarstwa do rzeźni; zwierzęta te jednak, w każdym przypadku muszą być tak zidentyfikowane, aby można było ustalić gospodarstwo, z którego pochodzą;

należy ustanowić przepisy umożliwiające zniesienie obowiązku rejestracji hodowców zwierząt, które przeznaczone są na własne potrzeby hodowcy oraz w celu uwzględnienia niektórych szczególnych przypadków, procedur związanych z prowadzeniem rejestrów;

w przypadku zwierząt, których oznakowanie stało się nieczytelne lub zostało zgubione, konieczne jest umieszczenie nowego znaku umożliwiającego zachowanie ciągłości z poprzednim oznakowaniem;

niniejsza dyrektywa nie może mieć wpływu na szczegółowe wymogi określone w decyzji Komisji 89/153/EWG z dnia 13 lutego 1989 r. dotyczącej korelacji próbek pobieranych do badania pozostałości ze zwierzętami oraz gospodarstwami ich pochodzenia⁷, lub na jakiegokolwiek stosowane właściwe zasady ustalone zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG;

należy ustanowić przepisy dotyczące procedury komitetu zarządzającego stosowanej w celu przyjęcia wszelkich niezbędnych zasad w celu wykonania niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

---

⁵ Dz.U. nr L 144 z 2.06.1981, str. 1. (zmieniony rozporządzeniem (EWG) nr 945/87 (Dz.U. nr L 90 z 2.04.1987, str. 3.).

⁶ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

⁷ Dz.U. nr L 59 z 2.03.1989, str. 33.

Niniejsza dyrektywa określa minimalne wymagania dotyczące identyfikacji i rejestracji zwierząt, bez uszczerbku dla bardziej szczegółowych reguł wspólnotowych, które mogą zostać ustanowione w celach zwalczania lub opanowywania chorób.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku do decyzji nr 89/153/EWG oraz przepisów wykonawczych ustanowionych zgodnie z dyrektywą 91/496/EWG, uwzględniając art. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych programów pomocowych Wspólnoty⁸.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „zwierzę” oznacza każde zwierzę z gatunków określonych w dyrektywach 64/432/EWG⁹ oraz 91/68/EWG¹⁰;
- b) „gospodarstwo” oznacza każdy budynek, zagrodę lub, w przypadku hodowli prowadzonej na otwartej przestrzeni, miejsce, w którym zwierzęta przebywają, są hodowane lub trzymane;
- c) „hodowca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną, nawet tymczasowo, za zwierzęta;
- d) „właściwa władza” oznacza centralną władzę Państwa Członkowskiego upoważnioną do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub inne władze, którym władze administracji centralnej delegował uprawnienia do wykonywania niniejszej dyrektywy;
- e) „handel” oznacza handel zgodnie z definicją w art. 2 dyrektywy nr 90/425/EWG.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) właściwe władze posiadają aktualny wykaz wszystkich gospodarstw zajmujących się hodowlą zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, które położone są na jego terytorium, określający gatunki hodowanych zwierząt i ich hodowców, łącznie z wpisami gospodarstw pozostającymi w wykazie do momentu, kiedy upłyną trzy kolejne lata zaprzestania w tym gospodarstwie hodowli zwierząt. Wykaz ten zawiera również znak lub znaki umożliwiające identyfikację gospodarstwa zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a) i c) akapit drugi oraz ust. 3 akapit pierwszy, a także art. 8;
- b) Komisja, właściwa władza oraz lub inna władza odpowiedzialny za nadzorowanie przestrzegania rozporządzenia (EWG) nr 3508/92 ma dostęp do wszelkich informacji uzyskanych na mocy niniejszej dyrektywy.

---

⁸ Dz.U. nr L 355 z 5.12.1992, str. 1.

⁹ Dyrektywa Rady nr 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrz wspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964., str. 1977). (ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

¹⁰ Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunkach zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrz wspólnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19).

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG Państwa Członkowskie mogą zostać upoważnione do wyłączenia z wykazu przewidzianego w ust. 1 lit. a) osób fizycznych hodujących nie więcej niż trzy sztuki zwierząt z gatunku owiec lub kóz, w stosunku, do których nie będą się ubiegać o premie lub, biorąc pod uwagę przypadki szczególne, jedną świnie, a które to zwierzęta przeznaczone są na użytek własny lub do własnej konsumpcji hodowców oraz pod warunkiem, że każde takie zwierzę zostanie poddane kontrolom ustanowionym w niniejszej dyrektywie przed jakimkolwiek ich przewozem.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) każdy hodowca bydła lub trzody chlewnej wymieniony w dyrektywie 64/432/EWG i umieszczony w wykazie przewidzianym w art. 3 ust. 1 lit. a) prowadzi rejestr podający liczbę zwierząt znajdujących się w gospodarstwie.

Rejestr zawiera aktualne informacje o każdym przypadku narodzin, padnięcia lub przewozu zwierząt (liczba zwierząt uwzględniająca każdorazowe wprowadzenie i usunięcie z rejestru), co najmniej w ujęciu zagregowanym, z podaniem odpowiednio miejsca ich pochodzenia lub przeznaczenia oraz daty takich przewozów.

We wszystkich przypadkach należy podać znak identyfikacyjny stosowany zgodnie z art. 5 i 8.

W przypadku trzody chlewnej rejestracja narodzin i padnięć nie jest jednak obowiązkowa.

W przypadku świń czystorasowych lub mieszańców, które są rejestrowane w księgach zwierząt zarodowych zgodnie z przepisami dyrektywy 88/661/EWG¹¹, alternatywny system rejestracji oparty na identyfikacji indywidualnej umożliwiający zidentyfikowanie zwierząt może być uznany na mocy procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG, jeżeli system taki zapewnia spełnienie wymogów równoważnych do wymogów spełnianych przez rejestr;

- b) każdy hodowca owiec lub kóz, którego gospodarstwo jest wymienione zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) prowadzi rejestr zawierający co najmniej łączną liczbę owiec i kóz znajdujących się w gospodarstwie każdego roku w dniu, który zostanie określony przez właściwe władze.

Rejestr zawiera również:

- aktualne informacje dotyczące liczby żywych maciorek owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub, które wcześniej kociły się w danym gospodarstwie;
- informacje dotyczące przewozów owiec i kóz (liczba zwierząt uwzględniająca

---

¹¹ Dyrektywa Rady nr 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych stosowanych w odniesieniu do zwierząt hodowlanych należących do gatunków trzody chlewnej (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36).

każdorzazowe wprowadzenie i usunięcie z rejestru), co najmniej w ujęciu zagregowanym, z podaniem odpowiednio miejsca ich pochodzenia lub przeznaczenia, ich oznakowania oraz daty takich przewozów.

2. Jednakże, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, ustala się uproszczoną procedurę rejestracji do dnia 1 stycznia 1993 r. w odniesieniu do bawołów oraz do dnia 1 października 1993 r. w odniesieniu do owiec i kóz wypędzanych sezonowo na pastwiska, a w przypadku wszystkich wymienionych wyżej zwierząt wypasanych na wspólnym pastwisku lub hodowanych w regionach pozostających w izolacji ze względu na warunki geograficzne.

3. Państwa Członkowskie zapewniają również, że:

- a) każdy hodowca dostarcza właściwej władzy, na jej żądanie, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, w odpowiednich przypadkach, miejsca przeznaczenia zwierząt, które hodowca posiadał, hodował, transportował, wprowadził do obrotu lub ubił;
- b) każdy hodowca zwierząt, które mają być przewiezione na targowiska lub spędy lub z targowisk lub spędów, przedstawia podmiotowi prowadzącemu targowiska lub spędy, który jest tymczasowo posiadaczem zwierząt, dokument określający szczegółowe informacje dotyczące zwierząt, w tym numery identyfikacyjne lub znaki każdej sztuki bydła.

Osoba prowadząca targowisko lub skup może wykorzystać dokumenty, uzyskane zgodnie z akapitem pierwszym, do wypełnienia obowiązku ustanowionego w ust. 1 lit. a) akapit trzeci.

- c) przez minimalny okres, który zostanie wyznaczony przez właściwą władzę, jednak nie krótszy niż trzy lata w gospodarstwie dostępne są dla właściwej władzy, na jego żądanie, rejestry i informacje.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przestrzegane są następujące zasady ogólne:

- a) znaki identyfikacyjne muszą być umieszczone zanim zwierzęta opuszczą gospodarstwo, w którym się narodziły;
- b) nie wolno usuwać lub zmieniać znaków identyfikacyjnych bez pozwolenia właściwej władzy.

W przypadku, gdy znak stał się nieczytelny lub został zgubiony, nowy znak umieszcza się zgodnie z niniejszym artykułem;

- c) hodowca wpisuje do rejestru określonego w art. 4 wszelkie nowe znaki identyfikacyjne w celu zachowania powiązania z poprzednim oznakowaniem danego zwierzęcia;
- d) kolczyki przewidziane w ust. 2 lit. a) są zatwierdzane przez właściwą władzę i są zabezpieczone przed podrobieniem oraz zapewniają czytelność oznakowania przez

okres życia zwierzęcia. Kolczyki nie mogą się nadawać do ponownego użytku, a ich noszenie nie może być uciążliwe dla zwierząt.

2. W przypadku bydła, Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) wszystkie zwierzęta wymienione w art. 2 dyrektywy nr 64/432/EWG znajdujące się w gospodarstwie są oznakowywane przy pomocy kolczyków opatrzonych kodem alfanumerycznym, który nie może przekraczać 14 znaków i umożliwia indywidualną identyfikację każdego zwierzęcia według gospodarstwa urodzenia lub, w przypadku buhajów przeznaczonych do celów sportowych lub widowiskowych z wyjątkiem targów i wystaw, przy pomocy systemu identyfikacji, zapewniającego spełnianie równoważnych wymogów uznanego przez Komisję.

Kolczyki określone w akapicie pierwszym muszą być założone przed upływem dziewięciu miesięcy od dnia przyjęcia, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG, środków przewidujących identyfikację Państwa Członkowskiego oraz gospodarstwa, z którego dane zwierzę pochodzi. Zwierzęta oznakowane przed upływem dziewięciu miesięcy powinny być także oznakowane zgodnie z systemami krajowymi przewidzianymi w akapicie trzecim lub przez kolczykowanie przewidziane w akapicie pierwszym.

Na mocy procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, okres taki może być przedłużony na wniosek Państwa Członkowskiego do dnia 1 lipca 1994 r.

Jednak zwierzęta, które oznakowano przed upływem przewidzianych okresu dziewięciu miesięcy zgodnie z obowiązującymi systemami krajowymi, które zostały przedstawione Komisji, pozostają z tego względu pod kontrolą;

- b) znaki identyfikacyjne są przydzielane gospodarstwom, rozprowadzane i stosowane do zwierząt w sposób określany przez właściwe władze;
- c) znaki identyfikacyjne są umieszczane najpóźniej do trzydziestego dnia od daty urodzenia zwierzęcia.

Właściwe władze mogą jednak odroczyć znakowanie zwierząt do momentu, w którym zwierzę osiągnie maksymalnie sześć miesięcy życia, pod warunkiem, że przed upływem trzydziestu dni od dnia narodzin zwierzę zostanie oznakowane przez hodowcę przy użyciu tymczasowego znaku identyfikacyjnego uznanego przez właściwą władzę, umożliwiając w ten sposób identyfikację każdego ze zwierząt według gospodarstwa narodzin zwierzęcia oraz pod warunkiem, że zwierzęta te nie mogą opuścić gospodarstwa, z wyjątkiem przewiezienia ich na ubój do rzeźni mieszczącej się na terenie objętym właściwością właściwej władzy, która uznała tymczasowy znak identyfikacyjny, bez przechodzenia przez inne gospodarstwo.

Właściwe władze mogą jednak wyrazić zgodę, aby cielęta mleczne przeznaczone na rzeź przed ukończeniem szóstego miesiąca życia oraz które zostały przywiezione przed osiągnięciem trzydziestego dnia życia zgodnie z krajowym systemem przewozu zwierząt, uznanym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG umożliwiającym, co najmniej ustalenie gospodarstwa pochodzenia zwierząt, były znakowane w gospodarstwach prowadzących opas cieląt, pod warunkiem, że cielęta

zostały tam przewiezione bezpośrednio z gospodarstwa ich narodzin oraz że cielęta przewiezione na mocy takich systemów nie będą kwalifikować się do przyznania premii.

3. Zwierzęta inne niż bydło należy znakować bezzwłocznie, a w każdym przypadku przed opuszczeniem gospodarstwa za pomocą kolczyków lub tatuażu umożliwiających określenie miejsca pochodzenia zwierząt oraz umożliwiających dokonanie odniesienia do wszelkich dokumentów towarzyszących, które powinny wymieniać takie kolczyki lub tatuaż oraz umożliwiających odniesienie do wykazu określonego w art. 3 ust. 1 lit. a).

W oczekiwaniu na decyzję przewidzianą w art. 10 niniejszej dyrektywy oraz w drodze odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) akapit drugi dyrektywy nr 90/425/EWG, Państwa Członkowskie mogą stosować krajowe systemy przewozu zwierząt, innych niż bydło, w przypadku wszelkich transportów takich zwierząt odbywających się w granicach terytorium danego państwa. Takie systemy muszą umożliwiać identyfikację miejsca pochodzenia i miejsca narodzin zwierząt. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić, w odniesieniu do trzody chlewnej z dniem 1 lipca 1993 r. oraz z dniem 1 lipca 1994 r. w odniesieniu do owiec i kóz. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy nr 90/425/EWG, Państwo Członkowskie może być poproszone o dokonanie zmian swojego systemu w przypadku, gdy nie spełnia on wymogu określonego w zdaniu drugim.

Przesyłce zwierząt oznakowanych tymczasowym znakiem identyfikującym przez cały czas przewozu towarzyszy dokument umożliwiający określenie pochodzenia zwierząt, ich właściciela, miejsca wyjścia oraz miejsca przeznaczenia.

Właściwa władza może jednak zezwolić na przewóz nieoznakowanych owiec i kóz między gospodarstwami o tym samym statusie zdrowotnym, stanowiącymi własność jednego podmiotu oraz znajdującymi się na obszarze objętym właściwością tej władzy, pod warunkiem, że każdy taki przewóz odbywa się na mocy krajowego systemu, który umożliwia określenie gospodarstwa, w którym dane zwierzę się narodziło. Państwa Członkowskie muszą, do dnia 1 lipca 1994 r., powiadomić Komisję o systemach, które zamierzają w tym celu wprowadzić. Stosownie do procedury ustanowionej w art. 18 dyrektywy 90/425/EWG Państwo Członkowskie może zostać poproszone o dokonanie zmian tego systemu, w przypadku, gdy nie spełnia on wyżej wymienionego wymogu.

4. Art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 64/432/EWG otrzymuje brzmienie:

„e) podlegać identyfikacji zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 92/102/EWG w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt¹².”

Artykuł 6

1. W przypadku, gdy właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia postanawia nie stosować znaku identyfikacyjnego nadanego zwierzęciu w gospodarstwie jego pochodzenia, władza ta ponosi wszelkie koszty związane z zamianą znaku. W przypadku takiej zamiany znaku, należy zachować powiązanie między identyfikacją dokonaną przez właściwą władzę Państwa Członkowskiego wysyłki a nową identyfikacją dokonaną przez

---

¹² Dz.U. nr L 355 z 5.12.1992, str. 32.”

właściwą władzę Państwa Członkowskiego przeznaczenia; powiązanie to odnotowuję się w rejestrze przewidzianym w art. 4.

Do możliwości przewidzianej w akapicie pierwszym nie można odwoływać się w przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju, które przywożone są zgodnie z art. 8 bez umieszczenia nowego znaku zgodnie z art. 5.

2. W przypadku, gdy zwierzęta zostały sprzedane, właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia może, do celów art. 5 dyrektywy 90/425/EWG, odwołać się do art. 4 dyrektywy 89/608/EWG w celu uzyskania informacji odnoszących się do zwierząt, stad pochodzenia zwierząt oraz wszelkich przewozów tych zwierząt.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zapewniają, że wszelkie informacje dotyczące przewozów zwierząt, którym nie towarzyszą świadectwa lub dokumenty wymagane zgodnie z przepisami weterynaryjnymi lub zootechnicznymi, dostępne są dla właściwej władzy, na jego żądanie, co najmniej przez okres wyznaczany przez tą władzę.

Artykuł 8

Wszystkie zwierzęta przywożone z państw trzecich, które przeszły kontrole ustanowione w dyrektywie 91/496/EWG i pozostają na terytorium Wspólnoty, w ciągu trzydziestu dni od dnia przeprowadzenia powyższych badań oraz w każdym przypadku, przed ich przewozem, mają być identyfikowane znakiem spełniających wymogi określone w art. 5, o ile ich gospodarstwem przeznaczenia jest rzeźnia znajdująca się w obszarze właściwości władzy odpowiedzialnej za kontrole weterynaryjne, zaś ubój zwierząt przeprowadzany jest w ciągu trzydziestu dni od dnia badania.

Należy zachować powiązanie między identyfikacją nadaną przez państwo trzecie a identyfikacją zwierzęcia dokonaną w Państwie Członkowskim przeznaczenia. Powiązanie to należy odnotować w rejestrze przewidzianym w art. 4.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie przyjmują niezbędne środki administracyjne i/lub karne, które będą stosowane wobec wszelkich naruszeń wspólnotowych przepisów weterynaryjnych, w przypadkach, w których ustalono, że znakowanie lub identyfikacja lub prowadzenie rejestrów przewidzianych w art. 4 nie jest prowadzone zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 10

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 1996 r., działając w oparciu o sprawozdanie Komisji, któremu towarzyszą wnioski przyjmowane kwalifikowaną większością głosów, w świetle zdobytych doświadczeń, Rada dokona przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy w celu zdefiniowania zharmonizowanego wspólnotowego systemu identyfikacji i rejestracji oraz podejmie decyzję w sprawie możliwości wprowadzenia elektronicznego systemu identyfikacji w świetle postępu dokonanego w tej dziedzinie przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO).

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy:

- w odniesieniu do wymogów dotyczących bydła:
  - (i) rejestrowanie bydła od dnia 1 lutego 1993 r. zgodnie z obowiązującymi procedurami krajowymi spełniającymi wymogi ustanowione w art. 4 oraz identyfikowanie zgodnie z istniejącymi zasadami określonymi w art. 5 ust. 2 lit. a), akapit drugi i trzeci;
  - (ii) wprowadzanie od dnia 1 października 1993 r. wspólnotowych systemów rejestracji i identyfikacji ustanowionych niniejszą dyrektywą
- w odniesieniu do wymogów dotyczących trzody chlewnej, do dnia 1 stycznia 1994 r.;
- w odniesieniu do wymogów dotyczących owiec i kóz, do dnia 1 stycznia 1995 r.;

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu transpozycji do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. oraz dzień 1 stycznia 1995 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia granicznych kontroli weterynaryjnych przewidzianych dyrektywą nr 90/425/EWG.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 1992 r.

W imieniu Rady

J. PATTEN

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 grudnia 1992 r.

dotycząca dodatkowych gwarancji odnoszących się do zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w stosunku do bydła przeznaczonego do Danii

(93/42/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając dyrektywę Rady 64/432/EWG¹ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/65/EWG², w szczególności jej art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

Dania uważa, że jej terytorium jest wolne od zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła oraz przedłożyła Komisji dokumentację przewidzianą w art. 10 dyrektywy 64/432/EWG;

program zwalczania zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy został rozpoczęty w Danii w 1984 r.;

uważa się, że program powiódł się w odniesieniu do zwalczania tej choroby w Danii;

w odniesieniu do przemieszczenia bydła wewnątrz kraju władze Danii stosują przepisy, które są co najmniej równoważne z przepisami przewidzianymi w niniejszej decyzji;

należy zaproponować dodatkowe gwarancje w celu zachowania postępów dokonanych w Danii;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Bydło przeznaczone do hodowli i produkcji pochodzące z innych Państw Członkowskich i przeznaczone do Danii musi spełniać następujące warunki:

1. zgodnie z urzędowymi informacjami, nie stwierdzono żadnych klinicznych lub patologicznych dowodów na chorobę zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w stadzie, z którego pochodzą zwierzęta przez okres ostatnich 12 miesięcy;

---

¹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1988/64.

² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.

2. bydło było izolowane w pomieszczeniach zatwierdzonych przez właściwy organ przez okres 30 dni bezpośrednio poprzedzających przemieszczenie;
3. bydło zostało poddane testowi serologicznemu na obecność zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy w oparciu o surowicę pobraną co najmniej 21 dni po wprowadzeniu do pomieszczeń izolacyjnych, z wynikami ujemnymi. Również testy wykonane na wszystkich zwierzętach przebywających w pomieszczeniach izolacyjnych muszą dać wyniki ujemne;
4. bydło nie może być szczepione przeciwko zakaźnemu zapaleniu nosa i tchawicy.

Artykuł 2

Bydło przeznaczone do uboju pochodzące z innych Państw Członkowskich i przeznaczone do Danii musi zostać bezpośrednio przewiezione do rzeźni w miejscu przeznaczenia.

Artykuł 3

W odniesieniu do bydła wysyłanego do Danii w świadectwie zdrowia przewidzianym w załączniku F do dyrektywy Rady 64/432/EWG dodaje się, co następuje:

„bydło zgodnie z przepisami decyzji Komisji 93/42/EWG z dnia 21 grudnia 1992 r. dotyczącej zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy bydła wysyłanego do Danii.”

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1993 r.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1992 r.

W imieniu Komisji

Ray MAC SHARRY

Członek Komisji

POROZUMIENIE W SPRAWIE EUROPEJSKIEGO OBSZARU GOSPODARCZEGO

ZAŁĄCZNIK I

ZAGADNIENIA WETERYNARYJNE I FITOSANITARNE

Wykaz przewidziany w artykule 17

WPROWADZENIE

W przypadku gdy akty, do których następuje odniesienie w niniejszym załączniku zawierają pojęcia lub odnoszą się do procedur charakterystycznych dla wspólnotowego porządku prawnego, takich jak:

- preambuły;
- adresaci aktów wspólnotowych;
- odniesienia do terytoriów lub języków WE;
- odniesienia do praw i obowiązków Państw Członkowskich WE, ich podmiotów publicznych, przedsiębiorstw lub osób fizycznych we wzajemnych stosunkach; oraz
- odniesienia do procedur informacyjnych i notyfikacyjnych;

Stosuje się protokół 1 w sprawie horyzontalnych dostosowań o ile niniejszy załącznik nie stanowi inaczej.

DOSTOSOWANIA SEKTOROWE

Szwajcaria i Liechtenstein traktowane są, w odniesieniu do aktów, do których następuje odniesienie w niniejszym załączniku, jako jedna jednostka.

1. KWESTIE WETERYNARYJNE

1. a) Nie stosuje się przepisów dotyczących stosunków z państwami trzecimi w aktach, do których następuje odniesienie w niniejszym rozdziale. Jednakże, stosuje się następujące zasady ogólne:
  - Umawiające się Strony nie stosują korzystniejszych zasad w przywozie z państw trzecich z wyjątkiem wynikających z Porozumienia.

Niemniej jednak, uwzględniając substancje mające działanie hormonalne lub tyrosatyczne, Państwa EFTA mogą utrzymać swoje ustawodawstwo krajowe odnoszące się do przywozu z państw trzecich.
  - W handlu między Państwami EFTA lub między Państwami EFTA a Wspólnotą, zwierzęta i produkty pochodzące z państw trzecich albo

częściowo lub całkowicie tam uzyskane, powinny być zgodne z zasadami Umawiającej się Strony przywożącej w odniesieniu do państw trzecich.

Umawiająca się Strona wywożąca zapewnia, że właściwy organ podejmuje w każdym przypadku niezbędne środki gwarantujące przestrzeganie przepisów niniejszego ustępu.

- b) Umawiające się Strony badają tę kwestię w trakcie 1995 roku.
2. Nie stosuje się przepisów dotyczących kontroli granicznych, warunków utrzymania zwierząt i umów finansowych w aktach, do których następuje odniesienie w niniejszym rozdziale. Umawiające się Strony badają tę kwestię w trakcie 1995 roku.
  3. W celu umożliwienia Urzędowi Nadzoru EFTA podjęcia niezbędnych środków, będą stosowane przepisy aktów, do których następuje odniesienie w niniejszym rozdziale do celów Porozumienia, po dziewięciu miesiącach od wejścia w życie Porozumienia, jednakże najpóźniej od dnia 1 stycznia 1994 roku.
  4. Nie stosuje się w stosunku do Islandii aktów, do których następuje odniesienie w niniejszym rozdziale, z wyjątkiem dyrektyw 91/67/EWG, 91/492/EWG i 91/493/EWG. Pozostałe Umawiające się Strony mogą utrzymać swoje zasady odnoszące się do państw trzecich w handlu Islandią w stosunku do obszarów nie objętych przytoczonymi aktami. Umawiające się Strony badają tę kwestię w trakcie 1995 roku.
  5. Bez względu na włączenie do niniejszego Porozumienia legislacji wspólnotowej dotyczącej BSE oraz w oczekiwaniu na wynik toczącej się dyskusji dążącej do osiągnięcia, tak szybko jak to możliwe, całkowitego porozumienia związanego ze stosowaniem przez Państwa EFTA niniejszej legislacji, Państwa EFTA mogą stosować swoje zasady krajowe. Jednakże zobowiązują się one stosować przejrzyste zasady krajowe, oparte na obiektywnych kryteriach, w sposób przewidywalny i nieprowadzący do dyskryminacji. Takie zasady krajowe podawane są do wiadomości Wspólnoty zgodnie z zasadami ustanowionymi w protokole 1 ustępie 4, przed wejściem w życie Porozumienia. Wspólnota zastrzega sobie prawo stosowania podobnych zasad w handlu z zainteresowanymi Państwami EFTA. Umawiające się Strony badają tę sytuację w trakcie 1995 roku.
  6. Bez względu na włączenie do niniejszego Porozumienia legislacji wspólnotowej dotyczącej nowej choroby świń oraz w oczekiwaniu na wynik toczącej się dyskusji dążącej do osiągnięcia, tak szybko jak to możliwe, całkowitego porozumienia związanego ze stosowaniem przez Norwegię niniejszej legislacji, Norwegia może stosować własne zasady ochronne, oparte na definicji „niedotkniętych regionów”, w odniesieniu do trzody chlewnej, świeżego mięsa, produktów mięsnych i nasienia świń. Pozostałe Umawiające się Strony zastrzegają sobie prawo do stosowania podobnych zasad w handlu z Norwegią. Umawiające się Strony badają tę sytuację w trakcie 1995 roku.
  7. Bez względu na włączenie do niniejszego Porozumienia dyrektywy Rady 91/68/EWG w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących handel wewnątrz wspólnotowy owcami i kozami oraz w oczekiwaniu na wynik toczącej się dyskusji dążącej do osiągnięcia, tak szybko jak to możliwe, całkowitego porozumienia związanego ze stosowaniem przez Austrię, Finlandię i Norwegię niniejszej legislacji, te Umawiające

się Strony mogą stosować ich ustawodawstwo krajowe. Pozostałe Umawiające się Strony mogą utrzymać zasady odnoszące się do państw trzecich w stosunku do tych państw w tej dziedzinie. Umawiające się Strony badają tę sytuację w trakcie 1995 roku.

8. Bez względu na włączenie do niniejszego Porozumienia dyrektywy Rady 91/67/EWG dotyczącej warunków sanitarnych zwierząt regulujących wprowadzanie do obrotu zwierząt wodnych i produktów kultur wodnych oraz w oczekiwaniu na wynik toczącej się dyskusji dążącej do osiągnięcia, tak szybko jak to możliwe, całkowitego porozumienia związanego ze stosowaniem przez Finlandię, Islandię i Norwegię niniejszej legislacji, te Umawiające się Strony mogą stosować ich ustawodawstwo krajowe dotyczące ryb i skorupiaków, jak również ikry oraz gamet ryb i skorupiaków do hodowli lub rozplodu. Pozostałe Umawiające się Strony mogą utrzymać zasady odnoszące się do państw trzecich w stosunku do tych Umawiających się Stron w dziedzinach omawianych powyżej. Umawiające się Strony badają tę sytuację w trakcie 1995 roku.

9. Klauzula ochronna

1) a) Wspólnota i Państwa EFTA mogą, ze względu na poważne powody dotyczące zdrowia publicznego i warunków sanitarnych, podjąć tymczasowe środki ochronne, zgodnie z ich procedurami odnoszącymi się do wprowadzania na ich terytorium zwierząt lub produktów zwierzęcych.

Środki te należy bezzwłocznie podać do wiadomości każdej z Umawiających się Stron oraz Komisji WE i Urzędowi Nadzoru EFTA.

b) Konsultacje dotyczące tej sytuacji prowadzone są w ciągu 10 dni od daty powiadomienia.

Komisja WE i/lub Urząd Nadzoru EFTA podejmują, w ramach swoich uprawnień, niezbędne środki, biorąc pod uwagę wyniki takich konsultacji.

2) Komisja WE i Urząd Nadzoru EFTA mogą wstrzymać konsultacje dotyczące jakiegokolwiek aspektu sytuacji odnoszącej się do warunków sanitarnych lub zdrowia publicznego. Stosuje się przepisy akapitu pierwszego litera b).

3) a) Komisja WE przekazuje Urzędowi Nadzoru EFTA każdą decyzję dotyczącą ochrony handlu wewnątrzspółnotowego. W przypadku, gdy Urząd Nadzoru EFTA uzna decyzję za nieodpowiednią, stosuje się przepisy akapitu drugiego.

b) Urząd Nadzoru EFTA przekazuje Komisji WE każdą decyzję odnoszącą się do ochrony handlu między Państwami EFTA. W przypadku, gdy Komisja uzna decyzję za nieodpowiednią, stosuje się przepisy akapitu drugiego.

10. Kontrole na miejscu

1) W celu stosowania przepisów dotyczących kontroli na miejscu, inspekcji lub sporów wymagających udziału ekspertów określonych w niniejszym rozdziale, Urząd Nadzoru EFTA jest odpowiedzialny w odniesieniu do Państw EFTA.

- 2) Stosuje się następujące zasady:
- a) Kontrole przeprowadzane są zgodnie z programami odpowiadającymi programom wspólnotowym.
  - b) Urząd Nadzoru EFTA powinny posiadać strukturę odpowiadającą strukturom wspólnotowym, w przypadku kontroli w Państwach EFTA.
  - c) Te same kryteria stosuje się do kontroli.
  - d) Do celów przeprowadzenia kontroli, inspektor powinien być niezależny.
  - e) Inspektorzy powinni posiadać porównywalny poziom doświadczenia i wykszolenia.
  - f) Komisja WE i Urząd Nadzoru EFTA wymieniają informacje dotyczące kontroli.
  - g) Działania po kontroli koordynowane są między Komisją WE a Urzędem Nadzoru EFTA.
- 3) Niezbędne zasady wprowadzenia w życie przepisów dotyczących kontroli na miejscu, inspekcji lub sporów wymagających udziału ekspertów, będą określone w ścisłej współpracy między Komisją WE a Urzędem Nadzoru EFTA.
- 4) Zasady przeprowadzania kontroli na miejscu, inspekcji lub sporów wymagających udziału ekspertów, określonych w niniejszym rozdziale, są wiążące jedynie w odniesieniu do niniejszych aktów lub ich części, stosowanych przez Państwa EFTA.

11. Oznaczenie wspólnych laboratoriów referencyjnych

Z zastrzeżeniem następstw finansowych, wspólnotowe laboratoria referencyjne traktowane są jako laboratoria referencyjne w stosunku do wszystkich Stron Porozumienia.

Prowadzi się konsultacje między Umawiającymi się Stronami w celu określenia warunków pracy.

12. Naukowy Komitet Weterynaryjny

Komisja WE mianuje spośród wysoko wykwalifikowanych naukowców z Państw EFTA, w uzupełnieniu do liczby ustanowionej w artykule 3 decyzji Komisji

81/651/EWG¹, dwie osoby do każdej sekcji, jak określono w artykule 2 ustęp 1 i artykule 3 decyzji, które będą w pełni uczestniczyć w pracy Naukowego Komitetu Weterynaryjnego. Osoby te nie biorą udziału w głosowaniu i ich stanowiska będą traktowane oddzielnie.

AKTY, DO KTÓRYCH NASTĘPUJE ODNIESIENIE

1. *Teksty podstawowe*

1.1.1. **Warunki sanitarne zwierząt**

1.1.2. Handel i wprowadzenie na rynek

Bydło/trzoda chlewna

1. **364 L 0432**: dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzoda chlewną (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977), zmieniona:
  - **366 L 0600**: dyrektywą Rady 66/600/EWG z dnia 25 października 1966 r. (Dz.U. nr L 192 z 27.10.1966, str. 3294),
  - **371 L 0285**: dyrektywą Rady 71/285/EWG z dnia 19 lipca 1971 r. (Dz.U. nr L 179 z 9.08.1971, str. 1),
  - **172 B**: Aktem dotyczącym warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach – Przystąpienie Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Dz.U. nr L 73, z 27.03.1972, str. 76),
  - **372 L 0445**: dyrektywą Rady 72/445/EWG z dnia 28 grudnia 1972 r. (Dz.U. nr L 298 z 31.12.1972, str. 49),
  - **373 L 0150**: dyrektywą Rady 73/150/EWG z dnia 5 czerwca 1973 r. (Dz.U. nr L 172 z 28.06.1973, str. 18),
  - **377 L 0098**: dyrektywą Rady 77/98/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. (Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 81),
  - **379 L 0109**: dyrektywą Rady 79/109/EWG z dnia 24 stycznia 1979 r. (Dz.U. nr L 29 z 3.02.1979, str. 20),
  - **379 L 0111**: dyrektywą Rady 79/111/EWG z dnia 24 stycznia 1979 r. (Dz.U. nr L 29 z 3.02.1979, str. 26),

---

¹ Dz.U. nr 233 z 19.09.1981, str. 32.

- **380 L 0219:** dyrektywą Rady 80/219/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 25),
- **380 L 1098:** dyrektywą Rady 80/1098/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. (Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 11),
- **380 L 1274:** dyrektywą Rady 80/1274/EWG z dnia 22 grudnia 1980 r. (Dz.U. nr L 375 z 31.12.1980, str. 75),
- **381 L 0476:** dyrektywą Rady 81/476/EWG z dnia 24 czerwca 1981 r. (Dz.U. nr L 186 z 8.07.1981, str. 20),
- **382 L 0061:** dyrektywą Rady 82/61/EWG z dnia 26 stycznia 1982 r. (Dz.U. nr L 29 z 6.02.1982, str. 13),
- **382 L 0893:** dyrektywą Rady 82/893/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. (Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 57),
- **383 L 0642:** dyrektywą Rady 83/642/EWG z dnia 12 grudnia 1983 r. (Dz.U. nr L 358 z 22.12.1983, str. 41),
- **383 L 0646:** dyrektywą Rady 83/646/EWG z dnia 13 grudnia 1983 r. (Dz.U. nr L 360 z 23.12.1983, str.44),
- **384 L 0336:** dyrektywą Rady 84/336/EWG z dnia 19 czerwca 1984 r. (Dz.U. nr L 177 z 4.07.1984, str. 22),
- **384 L 0643:** dyrektywą Rady 84/643/EWG z dnia 11 grudnia 1984 r. (Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 27),
- **384 L 0644:** dyrektywą Rady 84/644/EWG z dnia 11 grudnia 1984 r. (Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 30),
- **385 L 0320:** dyrektywę Rady 85/320/EWG z dnia 12 czerwca 1985 r. (Dz.U. WE nr L 168, z 28.06.1985, str. 36),
- **385 L 0586:** dyrektywą Rady 85/586/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. (Dz.U. nr L 372 z 31.12.1985, str. 44),
- **387 D 0231:** decyzją Rady 87/231/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. (Dz.U. nr L 99 z 11.04.1987, str. 18),
- **387 L 0489:** dyrektywą Rady 87/489/EWG z dnia 22 września 1987 r. (Dz.U. WE nr L 280, z 3.10.1987, str. 28),

- **388 L 0406**: dyrektywą Rady 88/406/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. (Dz.U. nr L 194 z 22.07.1988, str. 1),
- **389 L 0360**: dyrektywą Rady 89/360/EWG z dnia 30 maja 1989 r. (Dz.U. nr L 153 z 6.06.1989, str. 29),
- **389 D 0469**: decyzją Komisji 89/469/EWG z dnia 28 lipca 1989 r. (Dz.U. nr L 225 z 3.08.1989, str. 51),
- **389 L 0662**: dyrektywą Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. (Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13),
- **390 L 0422**: dyrektywą Rady 90/422/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 9),
- **390 L 0423**: dyrektywą Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13),
- **390 L 0425**: dyrektywą Rady 90/425/EWG z dnia 17 czerwca 1990 r. (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29),
- **391 D 0013**: decyzją Komisji 91/13/EWG z dnia 17 grudnia 1990 r. (Dz.U. nr L 8 z 11.01.1991, str. 26),
- **391 D 0177**: decyzją Komisji 91/177/EWG z dnia 26 marca 1991 r. (Dz.U. nr L 86 z 6.04.1991, str. 32).

Przepisy dyrektywy, do celów niniejszego Porozumienia, rozumie się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

a) W artykule 2 litera o) dotyczącym regionów, dodaje się następujące wyrazy:

- „- Austria: Bundesland
- Finlandia: lääni/län
- Lichtenstein: Lichtenstein
- Norwegia: fylke
- Szwecja: län

- Szwajcaria Kanton/canton/cantone”.
- b) Nie stosuje się artykułu 4 litera b). Nowa legislacja ustanawiana jest zgodnie z procedurami zawartymi w tym Porozumieniu.
- c) W artykule 10 ustęp 2, datę 1 lipca 1991 roku oraz datę 1 stycznia 1992 roku, określoną w ostatnim zdaniu ustępu, zastępuje się odpowiednio datą 1 stycznia 1993 roku i datą 1 lipca 1993 roku, w odniesieniu do Państw EFTA,
- d) W załączniku B ustęp 12 dodaje się następujące, w odniesieniu do instytutów Państw Członkowskich odpowiedzialnych za przeprowadzanie urzędowych testów tuberkulinowych:
  - „m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
  - n) Finlandia: Veterinæinstituttet, Oslo
  - o) Norwegia: Veterinæinstituttet, Oslo
  - p) Szwecja: Instytut kraju udostępniającego usługi
  - q) Szwajcaria/
Lichtenstein: Eidgenössisches Institut für Viruskrankheiten und Immunprophylaxe, Mittelhäusern“.
- e) W załączniku C ustęp 9 dodaje się następujące, w odniesieniu do urzędowych instytutów odpowiedzialnych za przeprowadzanie testów antygenów:
  - „m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
  - n) Finlandia: Veterinæinstituttet, Oslo
  - o) Norwegia: Veterinæinstituttet, Oslo
  - p) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala
  - q) Szwajcaria/
Lichtenstein: Institut für Veterinär-Bakteriologie, Bern“.
- f) W załączniku F

Model I przypis 4,

Model II przypis 5,

Model III przypis 4 oraz

Model IV przypis 5,

dodaje się następujące, w odniesieniu nazw służb weterynaryjnych:

- „m) Austria: Amtstierarzt
  - n) Finlandia: Kunnaneläinlääkäri, Kaupungineläinlääkäri albo
Lääninelääkäri / Kommunalveterinär, Stadsveterinär albo
Länsveterinär
  - o) Norwegia: Distriktsveterinær
  - p) Szwecja: Gränsveterinär albo Distriktsveterinär
  - q) Szwajcaria /
Lichtenstein: Kontrolltierarzt/Vétérinaire de contrôle/Veterinario di
controllo”.
- g) W załączniku G ustęp A punkt 2 dodaje się następujące, w odniesieniu do
urzędowych instytutów:

- „m) Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
- n) Finlandia: Valtion eläinlääketieteellinen laitos, Helsinki / Statens
veterinärmedicinska anstalt, Helsingfors
- o) Norwegia: Veterinæinstituttet, Oslo
- p) Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala
- q) Szwajcaria /
Lichtenstein: Eidgenössisches Institut für Viruskrankheiten und
Immunprophylaxe, Mittelhäusern“.

Owce/kozy

2. **391 L 0068:** dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19).

Przepisy dyrektywy, do celów niniejszego Porozumienia, rozumie się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

a) W artykule 2 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„Gospodarstwo rolne oznacza przedsiębiorstwo rolnicze lub nieruchomości pośrednika, zgodnie z definicją zawartą w obowiązujących przepisach krajowych, położone na terytorium Państwa Członkowskiego WE lub Państwa EFTA, w którym utrzymywane są czasowo lub stale bydło i trzoda chlewna, owce, kozy, drób i króliki oraz gospodarstwo zgodnie z definicją art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich²”.

b) W artykule 2 ustęp 9 otrzymuje brzmienie:

„Zatwierdzony rynek lub ośrodek zbiorczy oznacza jakiegokolwiek zatwierdzone miejsce, inne niż gospodarstwo rolne, w którym owce lub kozy są sprzedawane, kupowane i/lub gromadzone albo załadowywane i który jest zgodny z art. 3 ust. 7 dyrektywy Rady 64/432/EWG”.

c) W artykule 4 ustęp 1 litera a) otrzymuje brzmienie:

„należy zidentyfikować i zarejestrować w sposób umożliwiający odszukanie gospodarstwa rolnego pochodzenia lub tranzytu zwierząt, ośrodka lub organizacji. W celu identyfikacji Państwa EFTA zobowiązują się skoordynować swoje systemy z obowiązującymi w WE.

Przed dniem 1 września 1993 r., Państwa EFTA powinny podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia, że systemy identyfikacji i rejestracji stosowane w handlu w EOG zostaną rozszerzone na przepływ zwierząt na ich terytoriach. Krajowe systemy identyfikacji lub rejestracji należy podać do wiadomości Urzędowemu Nadzorowi EFTA”.

d) W artykule 4 ustęp 2 tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- Owce i kozy, które mogą zostać poddane ubojowi na mocy krajowego programu zwalczania chorób, które nie są wymienione w poniższym wykazie lub nie ma ich w rozdziale I załącznika B niniejszej dyrektywy:

- Pryszczycyca (FMD)
- Klasyczny pomór świń (CSF)
- Afrykański pomór świń (ASF)

² Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42.

- Choroba pęcherzykowa świń (SVD)
- Rzekomy pomór drobiu (ND)
- Pomór bydła
- Pomór małych przeżuwaczy (PPR)
- Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej (VS)
- Choroba niebieskiego języka
- Afrykański pomór koni (AHS)
- Wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni
- Choroba cieszyńska
- Influenza drobiu
- Ospa owiec i kóz
- Guzowata choroba skóry bydła
- Gorączka doliny Rift
- Zaraza płucna bydła.”

e) W artykule 4 ustęp 2 tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„- owce i kozy, które nie mogą zostać wprowadzone do obrotu na ich terytorium z powodów zdrowia publicznego oraz warunków sanitarnych zwierząt”.

f) W artykule 6 litera b)(i) tiret pierwsze, otrzymuje brzmienie:

„- gospodarstwo rolne podlega regularnym kontrolom służb weterynaryjnych zgodnie z następującymi wymogami:

Z zastrzeżeniem obowiązków monitoringu przydzielonych urzędowemu lekarzowi weterynarii na mocy niniejszego Porozumienia, właściwe władze przeprowadzają kontrole w gospodarstwach rolnych, zatwierdzonych rynkach, ośrodkach zbiorczych, ośrodkach lub organizacjach w celu upewnienia się, że zwierzęta i